

ATLANTIDA

ELITA V HLEDÁNÍ NESMRTELNOSTI

Praha 2023

Případná shoda obrázků, tváří nebo událostí nemá urazit něčí city. Všechny použité obrázky jsou součástí masové kultury a neodkazují na konkrétní jednotlivce.

„ATLANTIDA. ELITA V HLEDÁNÍ NESMRTELNOSTI“ je film, který byl uveden v pořadu „Od ateisty ke svatosti“ na ALLATRA TV. PRAVDA o původu elity v moderní lidské společnosti, o jejím hledání nesmrtnosti. Elita – to jsou služebníci Ela. Historie předpotopní vysoce rozvinuté civilizace – Atlantidy, zmiňované ve světovém literárním dědictví Sumeru, Babylonie, Hellady a také v mýtech různých národů světa. Vysoce rozvinuté technologie, boj o moc, klimatické zbraně, jaderná válka dávné minulosti, megality, unikátní technologie prodloužení života za hranici druhu, nesmrtnost v těle pro vyvolené. Fakta a důkazy. Jak se ideologie potomků Atlanťanů odrazila na moderním světovém názoru lidstva?

Historie vývoje spiknutí světové elity. NÁHLÉ A RYCHLÉ ZMĚNY KLIMATU. Poslední předěl. Nyní záleží na volbě každého z nás!

Poprvé vydalo v roce 2019
nakladatelství Lotos, Ukrajina

Copyright © Anastasia Novych, 2019
Z ruského originálu

Атлантида. Элита в поисках бессмертия

Vydalo nakladatelství IBIS s. r. o.,
jako svou 17. publikaci

ISBN 978-80-906170-6-3

OBSAH

ATLANTIDA.

ELITA A HLEDÁNÍ NESMRTELNOSTI	1
PROLOG	7
NEPOHODLNÉ ZNALOSTI	
AUTOKRACIE (jediná světová vláda). Tam, kde žijí „bohové“. ELITA – sluhové Ela. ZEMSKÝ RÁJ.....	8
HELÉNI O ATLANTIDĚ	21
ZEMĚ VĚČNĚ ŽIVÝCH	30
KDY SE ZTRÁCEJÍ PRAPŮVODNÍ ZNALOSTI.....	36
CO SE STALO V ATLANTIDĚ?	38
JAK TO BYLO... ..	42
„KRÁLOVSTVÍ ROZUMU“	78
TI, KTEŘÍ PŘIŠLI S PŘÍBĚHEM O ELOVI.....	82
SUMERSKÁ LITERATURA	87
JE TO JEN KRÁSNÁ LITERATURA?	
(folklór – mýty – eposy).....	98
SVĚTONÁZOR. LITERATURA	
SUMERSKÁ A BABYLONSKÁ	104
ROZDĚLENÍ LIDÍ jako v zemi Ela	
(IDEOLOGIE SYSTÉMU: ROZDĚL A PANUJ)	107
Utkvělá představa: NESMRTELNOST V TĚLE	
SEN SYSTÉMU O VLASTNÍ NESMRTELNOSTI.....	113
„ENÚMA ELIŠ“	124
BŮH JE JEDEN	134
ZAJÍMAVÁ FAKTA.....	136
TROJICE. RADA SEDMI	137
OSOBNOST, DUŠE, NEVIDITELNÝ SVĚT	140
MO – TAJNÉ SÍLY	143

ENŮ - MA - ELIŠ – nadvláda Ela a elity 156

NEZNÁMÉ ZNÁMÉ ZNALOSTI

„OSTROV NESMRTELNÝCH“ V POVĚSTECH ARCHÓNTŮ
STARODÁVNÝCH HELÉNŮ A PRASTARÝCH
ŽIDOVSKÝCH ŽRECŮ..... 164

ELITA – SLUHOVÉ ELA

Prisahající bohu ELOVI. Ti, kdo slouží bohu Elovi
EL – ELIŠA – ELYSIUM 166
ELYSIUM a ELIŠA..... 166
EL..... 179

ZAJÍMAVÁ FAKTA..... 199

E-BABBARA – „BÍLÝ DŮM“..... 207
ELITA – SLUHOVÉ ELA. VYVOLENÍ ELEM
ELITA – PŘISAHAJÍCÍ BOHU ELOVI 213

STARONOVÁ IDEOLOGIE

„ILIAS“ a „ODYSSEA“ 216

HLE, HOMÉR! 226

**ENLILSTVÍ, ENLIL, ILLINOS,
ÉLIAS, ILIAS 230**

PROČ PRÁVĚ HORA OLYMP? 232

OLYMP 242

OLYMP – HORA BOHA ELA 243
ENLILSTVÍ – „VŠEHELÉNSKÝ“ VLÁDCE
EL – CELOSVĚTOVÝ VLÁDCE 245
DIKTÁT VĚDOMÍ: JAK EL UCHVÁTIL MOC..... 246
ČLOVĚK jménem EL, který se prohlásil za BOHA..... 254

VYSPĚLÉ TECHNOLOGIE PŘEDPOTOPNÍ

CIVILIZACE 256

„NESMRTELNOST“ V TĚLE PRO VYVOLENÉ ELEM
PRODLOUŽENÍ STŘEDNÍ DÉLKY ŽIVOTA 256
SMRTELNÍ „NESMRTELNÍ BOHOVÉ“ 276
LÉKAŘSKÉ TECHNOLOGIE PRO OMLAZENÍ 278

MEZIKONTINENTÁLNÍ LETY	279
INFORMAČNÍ TECHNOLOGIE	283
STAVEBNÍ TECHNOLOGIE.....	284
KOUZELNÉ PŘEDMĚTY	285
KLIMATICKÝ NAVIGÁTOR. OVLÁDÁNÍ VĚTRŮ	287
JAK EL ROZDÁVAL LÉNA SVÝM DOSPĚLÝM DĚTEM.....	290
KRATOCHVÍLE DĚTÍ BOHŮ.....	295
HRY BOHŮ (DIOVY KRATOCHVÍLE).....	301
TROJSKÁ VÁLKA – ZEUS SE ZBAVUJE HRDINŮ	
OD HRDINŮ.....	303
„ACHILLOVA PATA“	306
HRDINA	307
TRAGÉDIE	313
KLIMATICKÁ ZBRAŇ	316
JADERNÉ VÁLKY DÁVNÉ MINULOSTI. SKRYTÁ HISTORIE	331
ZAJÍMAVÁ FAKTA.....	340
MEGALITY	346
POD ZÁŠTITOU ELA.	
VYSOKÉ TECHNOLOGIE.	
JEDINÁ SVĚTOVÁ VLÁDA.	
„NESMRTELNOST“. „KLONOVÁNÍ“.	
HRY BOHŮ. KLIMATICKÁ ZBRAŇ	
JADERNÉ VÁLKY. ZNIČENÍ ATLANTIDY	357

Účel knižního přepisu pořadu je ryze informativní.

V textu jsou rovněž uvedeny přepisy obrazové dokumentace v oddělených rámečcích, obrázky a citace ze zdrojových knih a encyklopedií a je třeba je vnímat a číst jako doplnění hlavního textu.

Pro hlubší pochopení podstaty pořadu doporučujeme zhlédnout celou videoverzi na tomto odkazu:

<https://allatra.tv/cs/video/atlantida-elita-v-hledani-nesmrtelnosti>

Prolog

ATLANTIDA. ELITA V HLEDÁNÍ NESMRTELNOSTI

Existovaly ROZVINUTĚJŠÍ
CIVILIZACE, než dnes?
Existovala ATLANTIDA?

Existence ostrovní země, kde panoval bůh podobný člověku, obklopen svými dětmi – zástupem bohů, kteří vládli lidem, měli pozoruhodné technologie (tajemné, kouzelné předměty), klimatické zbraně, ovládali schopnost

klonovat člověka, měli lékařské technologie prodlužující biologický život člověka za běžnou hranici, což znamená prodloužení života na dlouhou dobu – takzvaná „nesmrtelnost v těle pro vyvolené“ – takové informace najdeme ve starobyklých pověstech různých národů světa.

NEPOHODLNÉ ZNALOSTI

AUTOKRACIE (jediná světová vláda).

Tam, kde žijí „bohové“ (svět „nesmrtelných“)

ELITA – sluhové Ela. ZEMSKÝ RÁJ — země bohů,
kde panoval hlavní bůh obklopen zástupem bohů.

Legendy o vysoce rozvinuté předpotopní civilizaci, která se nacházela na dalekém západě, na velkém ostrově, obklopeném vodami; o zemi, jejíž silný vliv se kdysi rozšířil po celém světě; o zemi, kde autokraticky vládl EL se svým okruhem jím vybraných služebníků (Elitou), který obdarovával své děti mocí nad různými národy, se vztahuje k velmi dávné minulosti. Nalezneme je v legendách východních i západních národů, které žily před několika tisíci lety. Každý národ nazýval tento ostrovní stát po svém.

Například v nejstarších **sumerských legendách** je to blažený ostrov **TILMUN** („Země živých“), kde ne-

byly žádné nemoci ani smrt, místo, kde žili bohové. Místo, kde se odehrával jeden z nejstarších sumerských mýtů – o bozích Enlilovi, Enkim, Ninchursag, o člověku jménem Utnapištim, který přežil Velkou potopu. Tyto legendy se zachovaly v sumerském eposu o hrdinovi Gilgamešovi a také v babylonské epické básni Enúma eliš. Právě z těchto legend mnohem později, po mnoha staletích, převzali starohebrejští kněží příběhy o Rajské zahradě, zakázaném jablku, vyhnání z ráje, o Velké potopě a mnoho dalšího.

OSTROVY NESMRTELNÝCH

TILMUN, AVALLON, ELYSIUM, ATLANTIDA a další

TILMUN (*Dilmun*)

- V sumersko-akkadské mytologii je Tilmun blažený ostrov, kde nebyly žádné nemoci ani smrt, obydlí bohů. Je zmiňován v hrdinském eposu o Gilgamešovi. Místo, kde se odehrával jeden z nejstarších sumerských mýtů o Enkim a Ninchursag. S tímto ostrovem je spojen příběh Ziusudry (Utnapištim) – o jediném člověku, který se se svou rodinou zachránil před Velkou potopou a ke kterému připlul Gilgameš během hledání tajemství věčného života.

SUMERSKÁ CIVILIZACE

Mytologická scéna. Otisk pečeti z Tell Hariri (Mari), druhá polovina 3. tisíciletí př. n. l., Národní muzeum v Damašku

SUMERSKÁ CIVILIZACE

ENLIL, ENKI, NINCHURSAG

Enki (Ea)

OTISK PEČETI

Enki (Ea) v roli soudce. Soud nad ptačím člověkem. Otisk pečeti akkadské doby. Petrohrad, Ermitáž

Bůh Enlil. Válcová pečeť

2500 let př. n. l., Berlínské muzeum

Ninchursag

RELIÉF ZE SÚSY

Bohyně Ninchursag. Fragment reliéfu ze Súsy. Asi 1165-1151 př. n. l., Paříž, Louvre

Posvátná bárka, otisk pečeti z Varky (Uruku), 3. tis. př. n. l. Muzeum Přední Asie v Berlíně

OSTROVY NESMRTELNÝCH

TILMUN, AVALLON, ELYSIUM, ATLANTIDA a další

Tilmun je nedotčená země, kde nebyli žádní hadi, štíři, lvi, divocí psi a vlci – „čistá“, „neposkvrněná“, „svět-lá“ země, **„země živých“, která neznala nemoci ani**

smrt. Nebyla tu ale čerstvá voda, kterou by bůh slunce Utu dopravil na příkaz boha Enkiho ze země a zavlažil ostrov. Bohyně matka Ninchursag (sumersky „paní zalesněné hory“), vykoná řadu magických obřadů a vyrostе zde osm divotvorných rostlin. Jejich zjevení ve světle je spojeno s provedením řady magických obřadů, díky nimž se zrodí tři po sobě jdoucí generace bohyň tvořící se navzájem, z nichž každá je počata Enkim a symbolizuje další rostlinu. Zakladatelkou rodu je Ninchursag.

📖 Enki přikázal svému poslu a vezírovi Isimudovi utrhnout a sníst všech osm rostlin a potom, co je snědl, onemocněl. Nemoc postihla osm částí jeho těla. Ninchursag jej za tento čin proklela a opustila ostrov. Kvůli Enkiho nemoci svět začíná hynout.

Ninchursag byla vrácena na ostrov a za pomoci lišky Enkiho léčí. Enki nazývá nemocnou část těla (čelist, zub, žebro) a **Ninchursag přivede na svět příslušné božstvo, které boha vyléčí. Například, aby Enkimu vyléčila žebro, porodí bohyni Nin-ti („paní žebra“, znamená také „život“ – význam sumerského slova „ti“ je „žebro“, „šíp“, „život“).**

GILGAMESŠ

Gilgameš.
Palác Sargona II.
VIII. století př. n. l.
Paříž, Louvre

31 ELIŠ

Hliněná tabulka
III, fragment
„Enúma eliš“,
VII. století př. n. l.
Britské muzeum

📖 V sumerském mýtu, protkaném symbolickými obrazy a činy, vyvstává zjevná podobnost s biblickým vyprávěním (Bible byla vytvořena o mnoho století později). Například paralely blaženého ostrova Tilmun a **biblického Edenu, zakázaného ovoce, vyhnání z ráje**, stvoření ženy z žebra muže je mnohými vědci interpretováno jako nesprávně pochopený a přehodnocený sumerský mýtus o Ninchursag a Enkim. Chrám bohyně a léčitelky Ninisiny v Uru se jmenoval „**dům Tilmunu**“. Hlavními bohy Tilmunu jsou Inzak a Meskilak (podle mýtu o Enkim a Ninchursag). V jednom z akkadských soupisů je Inzak nazýván jako „**Nabu ostrova Tilmun**“ a bohyně Lahamun je nazvána „**Sarpanita ostrova Tilmun**“.

Literatura:

Mýty světových národů. Encyklopedie ve dvou svazcích. Red. S.A. Tokarev. M., 1988; Starověký svět. Encyklopedický slovník ve dvou svazcích. V.D. Hladkyj. M., 1998; Velký Encyklopedický slovník. Hl. red. A.M. Prochorov. M., 1991.

MYTOLOGICKÁ SCÉNA

3. tis. př. n. l.

Otisk pečeti s vyobrazením mytologické scény (obsah je interpretován jako podobný biblické scéně „pokušení“ v ráji).

Sumer. Polovina III. tis. př. n. l. Londýn, Britské muzeum.

PRVOTNÍ HŘÍCH
rok 1530

*Lucas van Leyden
Prvotní hřích.
Rytina, 1530.
Rijksmuseum,
Nizozemsko*

V keltské mytologii je to ostrov blažených **AVALLON**, který se nachází ve vzdáleném „západním souostroví“. Jeho symbolikou je skleněná věž nebo palác, kouzelná jablka dávající nesmrtelnost atd. Slovo AVALLON je původně ve velšské genealogii používáno jako vlastní jméno ve vztahu k mytickému **předku nejstarších dynastií Británie**.

OSTROVY NESMRTELNÝCH

TILMUN, AVALLON, ELYSIUM, ATLANTIDA a další

AVALLON

(v irštině „abal“, ve velštině „afal“, „**jablko**“), v keltské mytologii „**ostrov blažených**“, záhrobní svět, který byl nejčastěji umístěn v dalekém „západním souostroví“. Symbolika spojená s „ostrov blažených“ (**skleněná věž či palác, kouzelná jablka dávající nesmrtelnost, která nabízejí ženy žijící na ostrově** atd.) patří k tradičnímu archaickému stylu, samotné slovo „Avallon“ (ve formě „Avallach“) je původně ve velšských genealogiích používáno jako vlastní jméno ve vztahu **k mytickému předku nejstarších dynastií Británie**.

Literatura:

Mýty světových národů. Encyklopedie ve dvou svazcích. Hl. red. S. A. Tokarev. M., 1988.

KELTOVÉ

TILMUN, AVALLON, ELYSIUM, ATLANTIDA a další

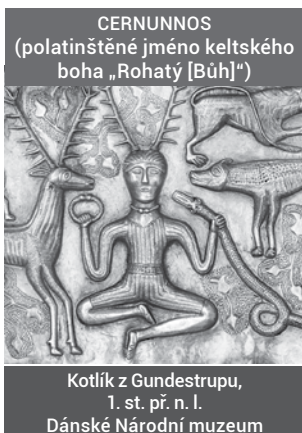
 ELLIS (anglicky Ellis)
Jedno z rozšířených příjmení velšského původu.

 VELŠANÉ (Walesané)
Keltský národ, který žil na území Walesu (Velká Británie).

Zastaralý název Walesu je Wallis.

Literatura:

Encyklopedický slovník Brockhaus-Jefron. SPb., 1890–1907.

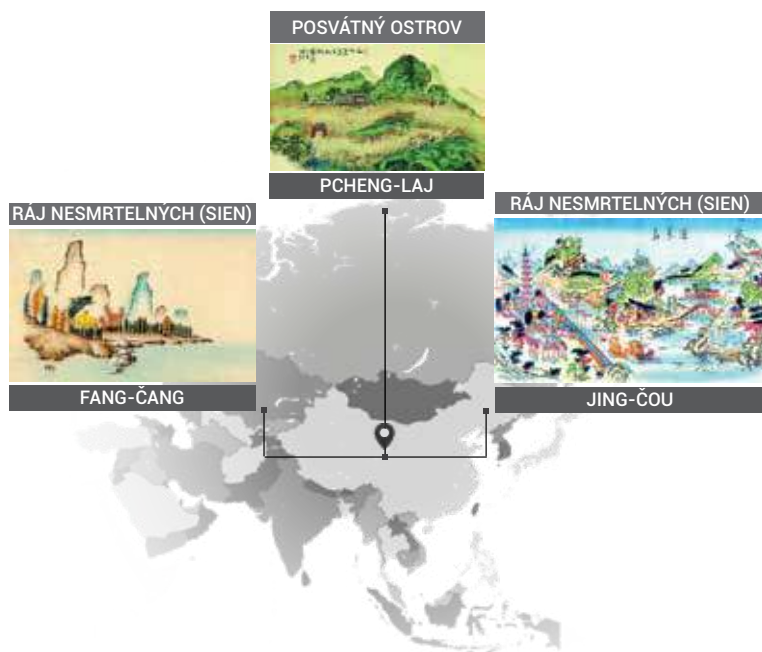

V čínské mytologii je to ráj nesmrtelných (sien). Nachází se na třech posvátných horách – Pcheng-laj, Fang-čang a Jing-čou, které plují v moři-oceánu. Bývá zmiňováno, že nesmrtelní „sien“ jezdí na oblacích a řídí létající draky. Scházejí se v zahradě bohyně Si-wang-mu, v níž rostou broskve nesmrtelnosti „pchan-tchao“. Nesmrtelní bývají často zobrazováni jako vousatí starci s atributy nesmrtelnosti.

ČÍNSKÁ MYTOLOGIE

TILMUN, AVALLON, ELYSIUM, ATLANTIDA a další

RÁJ NESMRTELNÝCH (SIEN)

RÁJ NESMRTELNÝCH (SIEN)
v oceánu na posvátných horách PCHENG-LAJ, FANG-ČANG A JING-ČOU

 **Z traktátu „Liezi“
(překlad V. V. Maljavin)
Kapitola V. „Tangovy otázky“**

*„Yinský panovník Tang se zeptal
Jiho z klanu Xia:*

— Byly na prvopočátku věci?

*— Kdyby nebylo na prvopočátku
věcí, odkud by se vzaly dnes? Mohly
by budoucí generace říct, že v naší
době nic nebylo?*

— Mají tedy věci „před“ a „potom“?

— Konec a začátek všech věcí

Nemají stejný výchozí bod.

Konec jedné je začátkem jiné.

Jak víte, co bylo před vším?

Ale co je vně věcí a co se stalo před ději, nevím.

*— Je tedy konec osmi stranám vesmíru, zenitu a nadi-
ru? To nevím.*

Tan však na své otázce trval a Ji pokračoval:

*— Co je nepřítomné, je nekonečné, a co je přítomné, má
své hranice. Jak to vím? Však není nic nekonečného mimo
to, co je nekonečné a není nic nevyčerpatelného v tom, co je
nevyčerpatelné. Není žádná hranice a není také nic neohra-
ničeného. Není žádné vyčerpání a není také nic nevyčerpa-
telného. Proto víme, že je neohraničené a nevyčerpatelné,
ale nevíme, zda mohou-li být ohraničené a vyčerpatelné.*

— Co se tedy nachází za čtyřmi moři?

— Totéž co ve Středním království.

— A jak to dokázat?

*— Byl jsem až na východ do oblasti Ying: lidé tam byli
stejní jako tady. Když jsem se zeptal, co je na východ od
Ying, bylo to stejné jako u Ying. Byl jsem na západě do ob-
lasti Bin: lidé tam byli stejní jako zde. A když jsem se zeptal,
co je na západ od Bin, dozvěděl jsem se, že je tam totéž, co
je v Bin. A tak můžeme dospět k závěru, že čtyři moře, čtyři
okraje světa a čtyři okraje země se ničím neliší od toho, co je
tady. A proto všechno obsahuje něco menšího a je obsaženo
v něčem větším a nemá to ani konce ani hranic.*

Nebe a Země obsahují vše, co existuje, a samy o sobě jsou obsaženy v něčem, co obsahuje i temnotu věcí, Nebe se Zemí, a proto nemá konce ani hranic. Ale jak mám vědět, jestli za nebesy a zemí nejsou ještě větší nebesa a větší země? To je další věc, co nevím.

Z toho vyplývá, že Nebesa a Země jsou stejné věci jako to, co v sobě obsahují. A každá věc je svým způsobem nedokonalá. Proto v dávnověku Nü Kua (Nüwa) tavila kameny patera barev a ucpávala jimi trhliny v nebesích. Usekla nohy obří želvě a podepřela jimi čtyři rohy světa. Pak když Gonggong bojoval s králem Zhuanxum o vládu v Podnebesí, v hněvu udeřil proti hoře Buzhou a zlomil jeden ze sloupů, co podepírají nebesa, přetrhl nebeské vlákno. Proto se nebesa naklonila na západ a slunce, měsíc a hvězdy se pohybují tím směrem. Země se naklonila na východ, a proto tam směřují všechny řeky.

„Existují věci velké a malé, dlouhé a krátké, stejné a jiné?“ zeptal se znovu Tang.

— Na východ od Po-chaj, ve vzdálenosti kdo ví kolik tisíc li, **ve Velkém oceánu, je bezedná propast. Říká se jí „Návrat do Prázdnoty“.** Vlévají se do ní všechny vody Osmi okrajů světa Devíti oblastí a Nebeské řeky. **Nachází se tam i patero hor – Taj-jü, Jüan-tiao, Fang-čang, Jing-čou a Pcheng-laj.** Výška každé z nich je 30 tisíc li a tolik měří i obvod. Plošina na jejich vrcholech má na šířku 9 tisíc li, hory jsou od sebe vzdálené 30 tisíc li, ale považují se za blízké sousedy. **Jsou tam věže a terasy ze zlata a nefritu, zvířata a ptáci jsou z bílého hedvábí. Rostou tam celé háje s perlouými a korálovými stromy, květiny a ovoce vydávají divukrásnou vůni a ti, kteří je ochutnají, nikdy nezestárnou a nezemřou. Žijí tam nesmrtelní muži, kteří dnem a nocí létají v početném množství z jedné hory na druhou. Hory však nemají žádný základ, a proto se houpají na vlnách oceánu a ani na okamžik se nezastaví. Nesmrtelní byli z toho velmi nešťastní a stěžovali si u Nebeského vladyky. Ten se obával, aby ony neodpluly na západ a přišel by tak o příbytek nejmoudřejších duší, a proto Yuqiango-**

vi přikázal, aby vyrobil patnáct obrovských želv, které by podpíraly hory na svých hlavách, konajíc službu ve třech směnách, každá směna trvá šedesát tisíc let. Od té doby hory stály bez pohnutí. Ale **v království Dračího knížete žil obr**, který v několika krocích dosáhl patera hor, nahodil udici a na jeden záběr pochytil šest želv. Odnesl si je pak na zádech do své země. Tam jim opálil krunýře, aby je mohl používat k věštění. **Dvě z hor, Taj-jü a Jüan-tiao, odpluly na sever, kde se potopily do velkého oceánu spolu s nespočtelným množstvím nebeských obyvatel. Boha to velmi rozčílilo a za trest zmenšil území království Dračího knížete a výšku tamních obyvatel. Ale v době Fuxi a Shennong lidé v této zemi ještě stále dosahovali výšky několika set loktů.**

Literatura: ZHUANGZI. LIEZI. Překlad z čínštiny V. V. Maljavin. M., 1995.

 V čínské mytologii jsou zmínky o jedinečném **ráji nesmrtelných (sien)**, o jednom z ostrovů nesmrtelných – Pcheng-laj, a **o sadu bohyně Si-Wang-mu, ve kterém rostou broskve nesmrtelnosti (pchantchao)**, zmiňuje se pojem „Sien Zheng“ („nesmrtelný člověk“), jedinečnost života sien, jejich neustálé létání na jeřábech (che, Sien-če, „jeřáb nesmrtelných“), schopnost létat na oblacích. Uvádějí se mýty o sien, **obývajících hory (Pcheng-laj a jiné), které plují na moři**. V traktátu Zhuangzi se o „**božských lidech**“ vypráví, že řídí létající draky a jezdí na oblacích, cestují za hranice Čtyř moří. V raných textech jsou zmínky i o obrech (dazhen). V pověstech má sien nejčastěji **podobu starce s bílým plnovousem a zobrazuje se s atributy nesmrtelnosti**.

JING-ČOU – ve staročínské mytologii posvátný ostrov – hora, kde žijí nesmrtelní, osobitá varianta daoského ráje (spolu s druhými dvěma analogickými ostrovy – horami Pcheng-laj a Fang-čang). **Na něm roste kouzelná tráva nesmrtelných sien-cao**, z nefritové skály vytéká voda, chutí připomínající víno a **dávající lidem dlouhověkost**. Tento pramen se nazývá Yuyliquan („nefritový pramen sladkého vína“).

„OSM NESMRTELNÝCH“

„Osm nesmrtelných svatých (ba sien)“

V čínských pověstech existuje obraz tří posvátných **ostrovů – hor**, kde byl **příbytek nebeských obyvatel**. V zápisích historika S'-ma Čchien se o nich mluví takto: „V moři – oceánu stojí tři posvátné hory. Jmenují se Pcheng-laj, Fang-čang a Jing-čou. **Žijí na nich nesmrtelní sien**.“

Nejpodrobnější popis ostrovů je obsažen **ve starém čínském traktátu Liezi (IV. st. př. n. l. až IV. st. n. l.)**. Ve východní části zálivu Po-chaj, předaleko od břehů se nachází velká bezedná propast, nazývaná Guixu, do níž se vlévají všechny vody všech řek, moří, oceánů a také Nebeské řeky (Mléčné dráhy) a udržují pět svatých hor – Taj-jü, Jüan-tiao, Fang-čang, Jing-čou a Pcheng-laj. Obvod každé

z nich byl 30 tisíc li, plošina na vrcholu 9 tisíc li, vzdálenost mezi horami 70 tisíc li. Všechny stavby jsou tam ze zlata a nefritu, všechna zvířata a ptáci jsou posvátné bílé barvy. Na odkvetlých stromech zrály nefritové a perleťové plody, které byly chutné a **dávaly nesmrtelnost těm, kdo je jedl. Žijí tam nesmrtelní, kteří létají z jedné hory na druhou.**

📖 Ostrovy se volně pohybovaly po moři, což obtěžovalo nesmrtelné, když se zvedly velké vlny. Proto se **nesmrtelní obrátili se stížností k nebeskému císaři Tien-di.** Na jeho příkaz duch moře Yuqiang vypustil do moře patnáct obrovských želv, aby podpíraly hory na svých hlavách. Jedna želva držela na hlavě horu a další dvě ji přidržovaly. Trvalo to po dobu 60 000 let. Ale pak obr z Lunbo vtrhl na posvátné ostrovy a na jeden záběr pochytil šest želv. Dvě z hor, Taj-jü a Jüan-ťiao, ztratily oporu a odpluly do dalekého severního oceánu, kde se potopily. Zůstaly jen Pcheng-laj, Fang-čang a Jing-čou. Mezi lidmi se začaly šířit zvěsti o tom, že obyvatelé hor uchovávají lék, který lidem dává nesmrtelnost... Někteří císaři staré Číny vypravovali zvláštní expedice, aby hledaly posvátné ostrovy. Panovaly představy o tom, že Pcheng-laj a další dvě hory z dálky připomínají mraky. Ale když se k nim lidé přiblíží, horské ostrovy se ztratí pod vodou.

Literatura:

Ateisté, materialisté, dialektici staré Číny. M., 1967; Mýty starověké Číny. Yuan Ke. M., 1965; Mýty národů světa. Encyklopedie. Encyklopedie ve 2 svazcích. Hl. Red. S.A.Tokarev. M., 1988; Starodávný svět. Encyklopedický slovník ve 2 svazcích. V.D. Gladkij. M., 1998.

V mytologii Helénů, to jest starých Řeků, nazývali tuto zemi Elysium, „Ostrovy blažených“... Atlantida.

HELÉNI O ATLANTIDĚ

Atlantida. Takto jako první z Helénů pojmenoval vysoce rozvinutý ostrovní stát v Atlantském oceánu starodávný helénský filozof Platón ve svých dialozích Timaios a Kritiás.

PLATÓN

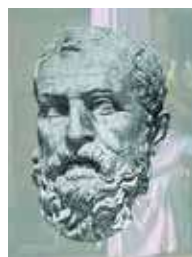

TIMAIOS

KRITIÁS

Platón byl potomkem rodu **aténskému zákonodárce** 6. století př. n. l., **archónta Solónu**, kterého nazývali „moudřejším ze Sedmi mudrců“ země **Helady** (řecky Έλλάς), **země**, která je dnes známá jako starověké Řecko.

ARCHÓNT SOLÓN

Podle Platóna pověděli egyptští žreci archóntovi Solónovi během jeho putování Egyptem velké tajemství o tom, že historie s přírodními katastrofami se opakuje a dnešní civilizace zdaleka není první. Mimochodem podle helénské tradice samotný Solónův rod pochází přímo od boha moří Poseidóna, který, jak se předpokládá, „založil Atlantidu a osídlil ji svými dětmi.“

📖 *PLÚTARCHOS O SOLÓNOVI*

Plútarchos oznamuje (Solón XXVI), že Solón vedl besedy v Héliopoli s Psenofisem a v Sau se Sonchisem, s „nejvzdělanějšími kněžími“ (město Sau (Sais), proslaveno svými mudrci, pojmenováno podle prvního krále Saise z rodu Féničanů).

„Egyptané se považovali za příbuzné Řeků, protože podle mýtů byli **potomci Dia a Ío bratři Epafos a Danaj**, jejichž synové a dcery se museli z donucení vzít.“

Literatura:

Platón. Dílo ve 4 svazcích. Red. A. F. Losev, B. F. Asmus. SPb., 2007; Aischylos. Uputaný Prométheus. Překl. S. Apta. M., 1971.

Podle poznatků Diogena Laertského (pozdně antického historika filosofie, žijícího přibližně ve 2. až 3. století n. l.), uvedených v jeho knize „O životě a učení slavných filosofů“, linie Platónova rodu je následující: „Platón, Atéňan, syn Aristóna a Periktiony (neboli Potony), která pochází ze Solónova rodu. A právě Solón měl bratra Dropida, který měl syna Kritia, ten Kallaeshra, ten měl Kritia, (ze skupiny Třiceti tyranů) a Glaukóna, Glaukón měl Charmida a Periktionu, a ta měla Aristóna – Platón je v šestém Solónově pokolení. Solónův rod začíná u Nelea a Poseidóna. Říká se, že jeho otec pocházel od Codra a Melantha a Codrus a Melanthos (podle Frasila) – od Poseidóna.“

POSEIDÓN
(bratr Dia)

Eksekestides

SOLÓN

Dropidus

Kritiás

Kallaeshrus

Glaukón

Kritiás II

Periktioné

Charmidés

PLATÓN

Literatura:

O životě, učení a výrocih významných filosofů. Diogenes Laertský. Překl. M. L. Gasparov. M., 1979.

Podle starořecké pověsti byla ATLANTIDA velkým ostrovním státem, nacházejícím se západně od Héraklových sloupů naproti pohoří Atlas. Další antické zdroje se zmiňují „o zemi titána Atlanta“.

Atlantáné vedli války a rozšiřovali svou moc daleko za hranice svého státu. Společnost Atlantánů byla ve fázi rozkladu, panoval zde egoismus, moc, luxus, ctižádost, zkaženost. Podle legendy na ně za trest bohové poslali ničivé zemětřesení a potopu. **Veliký ostrov Atlantida byl ZNIČEN během náhlého silného zemětřesení a prudkých záplav. Byl POPEN ve vodách oceánu za „jeden den a jednu katastrofickou noc“.** Podle tvrzení Platóna ke zkáze Atlantidy došlo **9 200 let** před dobou archóna Solónna, to znamená **před 12 000 lety** od současné doby.

Dnes exituje spousta vědeckých materiálů, nálezů oceánologů, geologů, prací z oboru geotektoniky a nálezů odborníků z jiných oblastí vědy. Mnozí vědci nepochybuji o existenci a ponoření velké části pevniny, která se kdysi nacházela v Atlantském oceánu mezi Evropou a Amerikou, o níž se zmiňoval Platón. Mnohé však v této pověsti udivoval samotný fakt tak rychlého ponoření pevniny během jediného dne.

GEOLOGIE

V roce 2001 na jihozápadě od Azorských ostrovů objevili **američtí a španělské** geologové 90 kilometrů podvodní plošinu. V centru plošiny byl nalezen neporušený chrám s devíti sloupy. Vedle se nacházely pozůstatky pěti kruhových kanálů s mosty.

FYZIKA MOŘE

Již v polovině 50. let minulého století **švédští vědci** vyzvedli vzorky půdy ze dna Atlantského oceánu z hloubky 3,5 km a podrobili je důkladné analýze. Ukázalo se, že v půdě byly obsaženy zbytky kontinentálních rostlin a říčních mušlí. Dospěli tak k závěru, že některé oblasti dna dnešního Atlantského oceánu byly kdysi souší, což znamená, že hypotéza o zániku Atlantidy v oceánu je odrazem skutečných událostí.

OCEÁNOLOGIE

Oceánoložka, profesorka Maria Vasiljevna Klenovová: „**Kontinentální kra značné velikosti, ponořená pod hladinou**

oceánu, se nachází v oblasti Kanárských a Azorských ostrovů a ostrovů Zeleného mysu. Lze v ní spatřit tu Atlantidu, jejíž katastrofické potopení je známo ze starořeckých zdrojů.“

HYDROGRAFIE MOŘE

„...Tenkrát se zvýšila koncentrace skleníkových plynů. Vědci prokázali jejich akumulaci, ale neví jistě, zda způsobily oteplování klimatu. O několik století později (jen několik stupňů precese) začaly tát ledy severního pólu a hladina světového oceánu stoupat. Řetězec příčin, který spustil tyto události, není dosud znám.“

GEOLOGIE

E. Hagemestrová, estonská geoložka a atlantoložka:

„Zřejmě se objevila nějaká překážka bránící v proudění teplého mořského Golfského proudu z Atlantského oceánu na sever. Touto překážkou mohly být pouze nové úseky souše vzniklé v oceánu.“

HYDROGRAFIE MOŘE

Známý geolog a geograf, akademik Vladimír Afanasjevič Obručev v roce 1947 při zkoumání možností geologických katastrof napsal: „Legenda je pravděpodobná, protože ostrovy východní části Atlantského oceánu jsou všechny sopečné a některé geologické a zoologické údaje svědčí ve prospěch bývalé existence velké souše mezi Evropou a Amerikou.“

ARCHEOLOGIE

Americký archeolog a geolog Christian O'Brien uvádí,

že Azorské souostroví představovalo kdysi ostrovní masiv, který se velikostí rovnal Španělsku. Byly na něm hory dosahující nadmořské výšky 3655 metrů a také starodávný říční systém. Řeky stékaly po jižních svazích San Miguela do obrovského údolí. Jedno z řečišť se táhlo v délce 288 km! Na jihovýchodě se rozprostírala takzvaná Velká planina, podobná popisu Platóna, o rozloze přibližně 9065 km.

GEOLOGIE

V letech 1970–1980 byly prováděny rozsáhlé studie dvou podvodních hor Ampér a Josefín. Byly pořízeny stovky fotografií, na kterých byly zachyceny umělé stěny, schody, pozůstatky zdiva a klenby kamenných konstrukcí. Těchto výzkumů se zúčastnil doktor geologických a mineralogických věd, profesor, vedoucí pracovník Ústavu oceánologie pojmenované po P. P. Širšovovi z Ruské akademie věd – Alexandr Gorodnickij. Geologický a petrochemický vzorek bazaltu z vrcholu hory ukázal, že hornina mohla vzniknout pouze **na souši před 12 000 lety.**

Dnes rychlé a globální změny klimatu na Zemi, které jsou pozorovány za poslední dva roky, naznačují, že v současném světě se každý den může stát pro spotřebitelskou civilizaci posledním.

Jak řekl Igor Michajlovič Danilov:

„Jsou to lidé, kteří svou volbou, a zejména svou volbou komu sloužit, zda ďáblovi nebo Bohu, přibližují nebo oddalují konec světa. Na lidech mnohé záleží. Někteří lidé pochybují o konci světa. K dnešnímu dni ale jen hlupák může pochybovat nebo ten, kdo nevidí, co se děje za oknem.“

ZEMĚ VĚČNĚ ŽIVÝCH

Od pradávna se mezi lidmi žijícími na různých kontinentech zachovalo společné duchovní dědictví, které obsahuje vědomosti o tom, jak může smrtelný člověk dosáhnout nesmrtelného Života, jak získat Život věčný. Poznatky vycházely z prapůvodních duchovních Znalostí o existenci Duchovního světa, věčného světa Boha, o tom, že Bůh je Jeden, o dočasnosti a smrtelnosti hmotného světa. Lidé chápali Boží Sílu i to, že ta spočívá v Boží Lásce.

Vědělo se také o sedmi poslech Duchovního světa, vykonavatelů vůle Jediného Boha, kteří pravidelně

přicházejí do tohoto světa během nejdůležitějších etap pro lidstvo. Jejich nesmrtelný Duch se dočasně vtěluje do lidského těla v tomto světě. A takto, v životních podmínkách stejných jako u ostatních lidí, plnili své poslání, až do rozpadu tělesného obalu, tedy smrti dočasného těla.

Jestliže šest ze sedmi poslů Věčného, Duchovního světa, přichází jen zřídka a podle potřeby, jeden z nich je neustále přítomen na Zemi podle Božího příkazu. Má mnoho jmen, ale jeho skutečné jméno je Ahriman. V současném chápání je jako programátor, který vytvořil program, a který je tím, koho v různých dobách lidé nazývali Dáblem, Satanem, Iblisem nebo jednoduše rozumným systémem. Systémem, jehož součástí je vědomí a také myšlenky, které přicházejí k člověku od systému. Myšlenky působí a pracují šablonovitě jako programy. Ahriman neustále sleduje práci svého globálního inteligentního systému. Přebývá tady, v hmotném světě, pouze „jeden den“, když vycházíme z dávného chápání, že celý materiální svět, se svými miliardami let, existuje pouze **„jeden den“**.

Mnozí lidé si položí otázku: K čemu je potřebný ďábel a démoni v jejich hlavách? Všechny ty programy s přicházejícími myšlenkami a emocemi, založenými na pýše, závisti, nenávisti a spoustě pozemských tužeb. Ovšem podle prapůvodních Znalostí, právě ony vytvářejí podmínky pro lidskou volbu – být smrtelný nebo získat duchovní nesmrtelnost. Myšlenky svádí a navádějí k pozemským přáním, jsou původci neřesti, touhy po moci a po mrtvých attributech materiálního

světa. Tyto programy – filtry – ďábel a démoni jsou ale rovněž vševídecími strážci před branou do ráje skutečného, do Božího ráje.

Duchovní Svět je svět, kde žádná hmota neexistuje, je to svět s jinou formou existence, v lidském pojetí je interpretován jako Boží Láska.

Lidé nazývali nemateriální místo, v němž neustále přebývají poslové **z Duchovního světa** různě. Jedno z nyní známých jmen je legendární **Šambala v čele s Rigdenem Djappo**. Podle prapůvodních Znalostí se Šambala nachází mezi reálným věčným světem Boha a dočasně existujícím materiálním Vesmírem, tedy v nejvyšší dvaasedmdesáté dimenzi této Sféry. Odtud také pocházejí zmínky o čísle dvaasedmdesát ve starých legendách, pověstech, obrazech. Stojí za to poznamenat, že obvyklý hmotný svět se mění již ve čtvrté dimenzi a v sedmé se již jako hmota nevyskytuje.

Pečetí Šambaly je starobylý znak AllatRa, stylizovaný jako vševídecí Boží oko nebo slunce v trojúhelníku vycházející zpoza horizontu s rozcházejícími se paprsky. Pečetí Šambaly bylo jako znamením označováno území nebo místo, kde byl zájem Šambaly. Podobné rozlišovací znaky nosili představitelé Šambaly, když se dočasně inkarnovali do tohoto světa, a také lidé, kteří toho byli hodni, kteří jim pomáhali.

Tak jako dříve i nyní existuje spousta legend o Šambale, které se prolínají s legendami o kosmické Světové hoře.

V pověstech se asociativně vyprávělo, že na vrcholu Světové hory žijí nesmrtelní bohové.

Tento pojem je spojen s nehmotným místem, nacházejícím se vně trojrozměrnosti, které mohou duchovně navštěvovat ti, kterým se říká svatí.

Pojí se to s procesy významné duchovní transformace člověka od smrtelného k nesmrtelnému a nemá to žádný vztah ke hmotě jako takové, tedy ani k lidskému tělu, ani k žádnému materiálnímu místu na zemi. S těmito poznatky je snadné rozlišit zrna od plev.

„...Když člověk pevně zaujímá pozici duchovního Pozorovatele, má prapůvodní Znalosti a pracuje na sobě, získává prakticky klíče k sebezdokonalování a nachází zrnka Pravdy, i když jsou ukryta v hromadě plevele.“

Z knihy AllatRa

KDY SE ZTRÁCEJÍ PRAPŮVODNÍ ZNALOSTI...

Člověk cítí Prapůvodní duchovno. Je to v něm založeno na nevědomé úrovni. Člověk ale také slyší myšlenky, které mu neustále diktuje vědomí a mylně je vnímá jako své vlastní. Co člověk v sobě vybírá, čemu dává pozornost, to ve výsledku dostává. Ke ztrátě duchovních znalostí dochází tehdy, když člověk přestává na sobě duchovně pracovat, ztrácí své vnitřní spojení s Bohem, možnost získat skutečnou nesmrtelnost během dočasného života. Místo toho jako sluha plní programy vědomí, hledá nesmrtelnost a spásu v hmotném světě. Výsledek je jednoznačně smutný – subosobnost.

CO SE STALO V ATLANTIDĚ?

Většina lidí ve svých myslích zvolila spotřebitelský formát civilizace. Touha po dosažení nesmrtelnosti v těle se stala dominující idejí. Vědomí začalo aktivně překrucovat a zaměňovat prapůvodní duchovní Znalosti na postoje výhodné pro systém. Tak se zrodila dávná náboženství, kde byly duchovní vnitřní procesy člověka nahrazeny vnější podívanou a uspokojením pozemských tužeb. Atlantida je toho příkladem.

A tak **v důsledku ztráty prapůvodních Znalostí lidé začali v legendách nazývat sedm poslů z Duchovního světa bohy.** Tento omyl většiny využili ve svých pozemských zájmech obyčejní smrtelníci, kteří po uchopení moci zneužili nejnovější objevy ve vědě – **prodloužení lidského života za běžnou hranici.** Označili se za legendární nesmrtelné, ačkoliv přitom zůstávali obyčejnými smrtelnými lidmi, kteří si pouze významně prodloužili délku života.

Obyčejný smrtelník jménem El se prohlásil za nejvyššího boha. Přivlastnil si jména a epitety z legend jednoho ze sedmi poslů z Duchovního světa, který celou dobu pobýval na zemi – Ahrimana. A pak jmenoval bohy nejdříve své důvěrníky, potom své děti, a přitom jim dával jména legendárních poslů z Duchovního světa. Aby lidé jemu a jeho důvěrníkům věřili a podporovali jejich moc, **El a jeho sluho- vé – elita,** vytvořili Elysium na ostrově s příznivým klimatem a jedinou, ne příliš vysokou horou podob-

nou popisu Světové hory. Ve výsledku, po několika generacích jejich vlády, lidé již nedokázali rozlišit, kde je pravda a kde fikce. Jen svatého tam již nebylo nic, společnost degradovala. **Cílem lidského života se stala spása těla. Pochopení Jediného Boha se přeměnilo na uctívání materiálního obrazu – smrtelného člověka s plnovousem sedícího na trůně.**

Smrtelnému člověku se jen zdá, že jeho pozemská moc je neomezená. Je to však pouhá iluze vytvořená v jeho vědomí samotným systémem. Ve skutečnosti se stává ovladatelným otrokem – každou myšlenku, kterou mu systém vnutí, poslušně splní.

Potomci těch, kterým se podařilo přežít po zkáze Atlantidy, skrýt se před odplatou a přežít následující dobu nového duchovního utváření lidstva, se stali ochránci ideologického dědictví Atlantidy. A když nastala epocha patriarchátu, začali aktivně propagovat ideu všemocnosti a snažili se ji realizovat, prosadit nový světový řád, a plánovat přitom na staletí dopředu. Ovládání šablonami vědomí **hráli hru systému o tajné znalosti a o tajné činnosti – vytvářeli uzavřené skupiny, klany, tajemné řády, prováděli zasvěcování do takzvaného „největšího ze všech tajemství“**, předkládali historii o zemi Ela jako údělu jen pro vyvolené, živili jejich pýchu příslušností k jakoby dominující rase vysoce rozvinutých lidí, která má podle nich řídit všechny lidi na Zemi, tedy **ke služebníkům Ela – ELitě**. Lze to jasně vysledovat v různých historických dobách.

Právě z jejich iniciativy se objevily příběhy, včetně příběhů o Atlantidě a o hoře nesmrtelných olymp-

ských bohů. Tyto informace byly následně vštěpovány do myslí dalších generací jako vzor chování. To, co je dovoleno bohům, lidská pýcha určitě zkopíruje i pro sebe. **Potomci Atlanťanů vyvíjeli spoustu dalších iniciativ, kvůli nimž dnes většina lidí ztratila duchovní Znalosti, sní o nesmrtelnosti v materiálních tělech a ani netuší, že již dávno žijí pod záštitou ELA a nevědomky se snaží napodobovat jeho ELITU.**

Nestalo se to ale hned. Potomci Atlanťanů čekali na dobu, kdy systém nabere sílu a znovu bude převládat v myslích lidí... na dobu, kdy se oslabí **duchovní odpor lidstva**. Protože věděli to hlavní – že **vše začíná člověkem a jeho volbou**.

JAK TO BYLO...

Když nastala doba patriarchátu, kněží a vojenští vůdci si uzurpovali moc. Objevila se spousta bohů obdařených lidskými vášněmi a krvelačných bůžků, kteří byli zobrazováni v hmotných tělech se symboly moci a atributy nesmrtnosti.

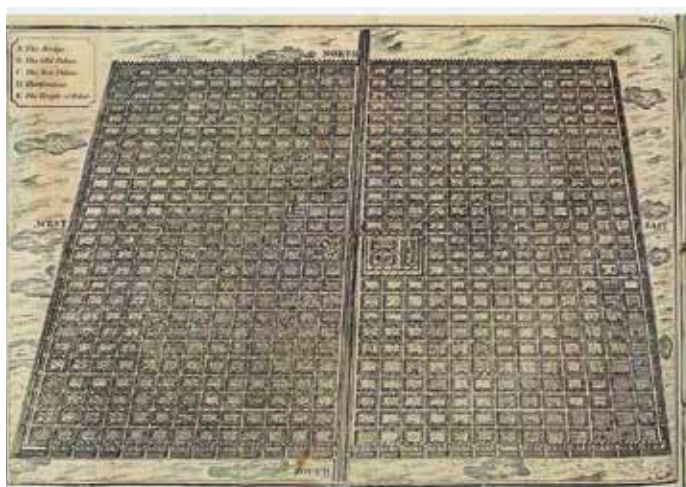
Celý tento systém moci byl popularizován díky směsi špetky duchovních zrn skutečných Znalostí (jinak by to pro většinu lidí nebylo přitažlivé) a šablon výhodných pro systém, jako je rozdělení lidí, nadvláda jedněch nad druhými, nenávisť, nesnášenlivost. Výsledkem byla degradace společnosti podle předepsaných šablon vědomí – vojenské střety, dobývání, vykořisťování.

Jednoduchým příkladem jsou první sumerské městské státy, ve kterých vládli první králové. Přemýšleli jste někdy o tom, proč světové dějiny v různých zemích světa ve školních učebnicích, ve skriptech pro vysoké

školy začínají od IV. – III. tisíciletí před naším letopočtem od starověkých měst Mezopotámie a Egypta? A pak se zpravidla uvádí starověká Indie, Čína, Helada (starověké Řecko).

Proč se pozornost nových generací speciálně soustřeďuje především na region Středního Východu, a právě na toto časové období?

Z čí iniciativy, nebo přesněji, kdo je sponzorem dominance zrovna takového názoru v této přibližné vědě o hádání dat a událostí?

MĚSTO BABYLON

RYTINA

Starobylá historie, Charles Rollin, Londýn, 1808.

 OBSAH

CIVILIZACE VELKÝCH ŘEK

Chronologie 14

BOHOVÉ A VĚČNOST STAROVĚKÉHO EGYPTA 15

Domy bohů 16

Isis a Osiris 17

V záhrobním životě 17

Na břehu řeky Nil 19

Pyramidy 20

MEZOPOTÁMIE 21

Jaké podivuhodné konstrukce! 21

Zákony Babyloňanů 22

Velké říše a malé národy

Chronologie 24

OD LOVCŮ

K BOJOVNÍKŮM 25

Bronz a železo 25

ORGANIZACE PERŠANŮ 26

Říše rozdělená na části 26

Aramejšťina 27

VYNALÉZAVÝ NÁROD

FÉNIČANŮ 28

Fonetická abeceda 29

Hebrejský národ

Chronologie 30

ITÁLIE

LIDÉ BEZ ZEMĚ 31

K zemi zaslíbené 31

Zničení chrámu 33

Řecký národ

Chronologie 34

STÁT UROZENÝCH 35

Znovu jednotní 35

Bohatství a moc 36

ATHÉNSKÁ DEMOKRACIE 37

ŠPANĚLSKO

FRANCIE

📖 „Sumerská civilizace byla nesmírně složitá z hlediska struktury, hierarchie hodnot a vnitřních vztahů, a těmito složitostmi se velice lišila od Egypta.“

Literatura:

Histoire de l'humanité. Un tableau universel de la culture et de la science. Le Courrier de l'UNESCO. Numero 6. Edition française: Jane Albert Hesse (Paris) Publié en 9 éditions: Française, Anglaise, Espagnole, Russe, Allemande, Arabe, U.S.A., Japonaise, Italienne. Paris, 1963.

USA

Megaliths

Around 5000 BCE, people began building megaliths (large monuments made from huge pieces of stone), mainly in northern and western Europe. Their exact purpose is unknown, but many may have functioned as a type of calendar, measuring out the seasons and the passage of the sun and moon.

THE CLASSICAL WORLD

From around 500 BCE, the great civilizations of Greece, Rome, Persia, India, China, and Central America reached new levels of sophistication and power. They developed scientific ideas, and rich forms of art and

Conquering the world

Wealth, organization, and ambition drove Classical civilizations to build empires far bigger than the world had seen before. Some, like the Persian Empire, ruled vast areas

3,100,000

50 MILES

2,700,000

50 MILES

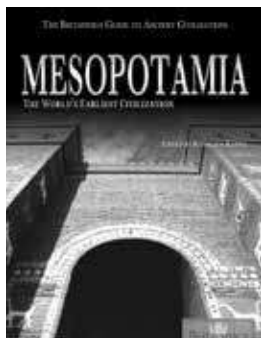
PŘI DOBÝVÁNÍ SVĚTA

„Bohatství, organizace a ambice nutily klasické civilizace budovat impéria mnohem větší, než jaké svět kdy viděl.“

„**Mezopotámie, jedna z nejstarších a nejdéle trvajících civilizací** v naší daleké minulosti.“

Literatura:

Knowledge encyclopedia. US Senior Editor Rebecca Warren. New York, 2013.

MEZOPOTÁMIE

THE WORLD'S EARLIEST CIVILIZATION

Mezopotámie: nejstarší civilizace na světě. „Britanika“, průvodce starými civilizacemi. Hl. red. Caitlin Kojper. New York, 2011.

Mesopotamia: The World's Earliest Civilization. The Britannica Guide to Ancient Civilizations by Kathleen Kuiper (Editor). New York, 2011.

SUMEROVÉ

HISTORY BEGINS AT SUMER

Historie začíná v Sumeru.

Autor Samuel Noah Kramer, Filadelfie, Pennsylvania, 1981.

NEJVĚTŠÍ VKLAD

📖 „Byli to vynálezci systému klínového písma a je možné, že to byl **jejich nejvýznamnější přínos pro civilizaci, který umožnil poprvé zaznamenat zákony a literaturu.**“

Literatura: History begins at Sumer. Thirty-nine first in recorded history. Samuel Noah Kramer. Philadelphia, Pennsylvania, 1981.

ITÁLIE

📖 „**Historie začíná na Blízkém Východě,**“ řekli v roce 1972 proslulí autoři publikace Columbia, The History of the World. V další publikaci bylo řečeno, že „**historie začíná v Sumeru**“ (autor Samuel Noah Kramer, 1956). K jakému závěru by měli naši studenti dospět po seznámení s takovou historií? Že první lidé jako biologické bytosti neměli žádnou významnou kulturu? Opravdu můžeme dávat za vinu studentům a našim spoluobčanům to, že si pletou Rajskou zahradu se zavlažovanými poli v Mezopotámii?“

📖 „Dějiny podle školních učebnic obvykle začínají slovy, že se člověk stává „kulturním“ pouze tehdy, když má víru v určitého boha. **Obrovský časový úsek,**

předcházející této době, je jednoduše ignorován nebo zkrácen na pouhý úvodní odstavec.

Celé generace studentů studovaly podle tohoto schématu a přirozeně to přijaly za své.

Neustálá koevoluce přírody a kultury během posledního milionu let je to, co z nás udělalo tím, kým jsme.“

Literatura:

Storia profonda. Il cervello umano e l'origine della storia. Daniel Lord Smail. Torino, 2017.

„V centru velkých měst v plném rozkvětu hojnosti a bohatství, moci a shonu, se obvykle nachází působivá pohřební památka. Platí to pro města, jako je **Paříž a Washington**, Berlín i **Londýn**. Například ve Whitehallu, pár metrů od Downing Street, ministerstva financí a ministerstva obrany se nachází pomník padlým (kenotaf), který byl postaven na památku milionů mrtvých vojáků velkých světových válek minulého století. **Proč ale smrt zaujímá ústřední plochy našich měst?** Je zde pravděpodobně jen jedno vysvětlení, a sice že **v zájmu zachování bohatství a moci**, kterou naše města představují, musíme být připraveni je bránit před těmi, kteří se jich chtějí zmocnit. Objekt byl nalezen v jednom z nejstarších a nejbohatších velkých měst, která existovala v minulosti. Zdá se, že pomník sám jasně sděluje, že prosperity mohou dosáhnout jenom ta města, která dokážou bojovat a vítězit.“

„První města se objevila přibližně před 5 tisíci lety, kdy se v některých velkých říčních údolích **prudce změnil rytmus lidského rozvoje**. V průběhu pouhých několika století se úrodná půda určená pro zemědělství začala hustě osidlovat. Podél řeky Nil, jak jsme

viděli, takové zvýšení počtu obyvatelstva vedlo ke vzniku **Jediného státu**. V **Mezopotámii** (dnešní Irák) mezi řekami Tigris a Eufrat nadbytek ze zemědělství přispěl k formování stabilních osad, které čítaly 30 000 až 40 000 obyvatel, počet, který do té doby neměl obdoby. Byla to první města. **Spravování tak velkého počtu obyvatelstva samozřejmě vyžadovalo zavedení nového systému kontroly.**“

Literatura:

La storia del mondo in 100 oggetti. Neil MacGregor. Cura editorial di Matteo Codignola e Simona Sollai. The trustees of British museum and BBC. Milano, 2012.

ŠPANĚLSKO

HISTORIA UNIVERSAL

OBSAH

PRVNÍ OSADY A PRVNÍ MĚSTA.....36-39

- První vesnice
- Nejstarší pevnosti
- **Cesta k urbanizaci**

3000-2350 př. n. l.

STAROVĚKÁ

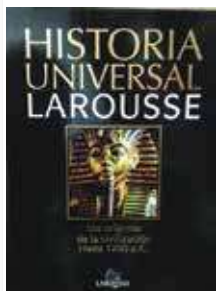
MEZOPOTÁMIE.....46-51

- První obyvatelé Mezopotámie
- **Vnitřní konflikty** městských států
- **Mezopotámský panteon**

KRÁLOVSKÉ HROBKY V URU...52-53

Literatura:

Historia Universal Larousse. Tomo 1. Los orígenes de la civilización hasta 1200 A.C. Barcelona, 2004.

📖 **WORLD HISTORY**
OBSAH

Raná Mezopotámie.....49
 Předdynastický Egypt...49
STAROVĚKÝ SVĚT.....50

Svět v období 3000-700 př. n. l....46-51

Blízký Východ
 Sumeřané.....54
 Ur.....55
 Akkadská říše.....55
 Vzestup Babylonu.....55
 Chetitě.....57

Literatura:
 World history. From the ancient world to the information age. Senior Editors Rupa Rao (Delhi), Hugo Wilkinson (London). London, 2017.

VELKÁ MĚSTA

 „**Nejstarší civilizace** vznikla před více než 6000 lety **v oblasti Iráku a nazývala se Sumer...**“

 „...**Babylonské zázraky**“

Literatura:

Picturepedia. An encyclopedia on every page. London, 2015.

ITÁLIE

 „...Ovládali a vyučovali písemnictví. Když tito **charismatictí představitelé žreců** čelili nesčítelným válkám mezi městskými státy, **stávali se z nich také vojevní velitelé.**“

 „...Babylonaané vytvořili první **jediný stát. Měl poměrně velkou populaci**, a proto **bylo zapotřebí udržovat pořádek a disciplínu** mezi občany.

Early civilizations

The world's earliest civilization emerged more than 6,000 years ago in an area of Mesopotamia (modern-day Iraq) called Sumer. For the first time, people lived and worked together in cities, governed by a king who made laws that everyone had to follow.

FROM HUNTING TO FARMING

When hunting for food, people used spears, clubs, and bows. They began to grow in one place and made farming tools such as plows, hoes, and sickles. They also learned to use animals.

BABYLON'S WONDERS

In 562 BC, King Nebuchadnezzar of Babylon built a wonder of the world, the Hanging Gardens. It was the most important city in the ancient world.

Se vznikem státní struktury se rovněž objevily psané zákony, které se staly základem společenské kultury.“

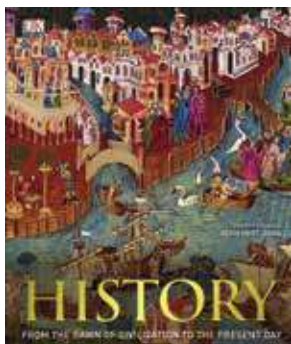
**„...Šamaš, který nabízí
kráží znak síly.“**

Literatura:

Tutta la storia fino ai giorni nostri.
Firenze, 2000.

USA

KOLÉBKÁ HIERARCHIE	
22	3000–700 BCE
24	Introduction and Timeline
	Sickness and Health
30	The Cradle of Civilization
32	The Divine Pharaohs
34	Mysteries of the Indus
36	Bronze Age China

📖 HISTORY

OBSAH

PRAVIDLA A HIERARCHIE

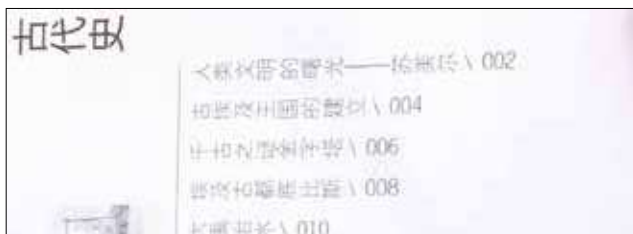
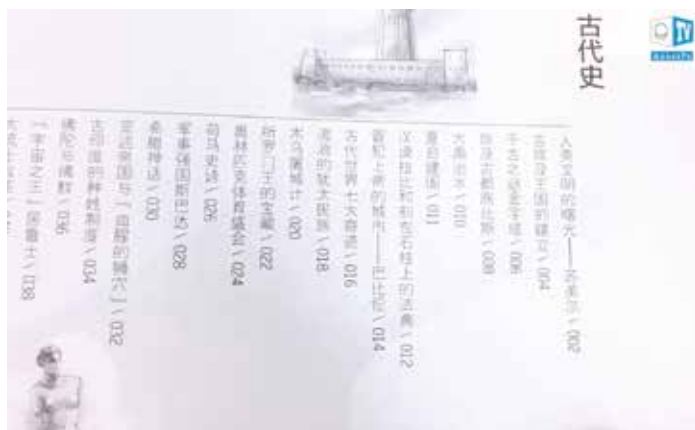
3000–7000 př. n. l.	50
Nemoci a zdraví	52
Kolébka civilizace	54
Rozvoj společností se složitou organizační strukturou mezi řekami Tigris a Eufrat	
Božští faraoni	56
Tajemství Indu	58
Bronzová doba Číny	60

Literatura:

History. From the dawn of civilization to the present day. Adam Hart-Davis (Editor), London, 2015.

ČINA

📖 *Úsvit lidské civilizace – Sumer / 002*

USA

HISTORIE

První lidé
 Rané civilizace
 Starověký Egypt
 Starověké Řecko
 Řecké mýty
 Starověký Řím
 Vikingové

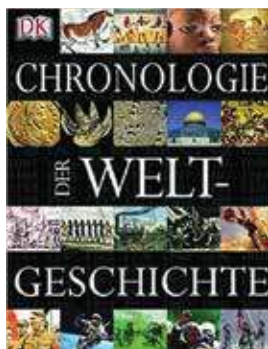
History

284 The first humans
 286 Early civilizations
 288 Ancient Egypt
 290 Ancient Greece
 292 Greek myths
 294 Ancient Rome
 296 The Vikings

Literatura:

Picturepedia. An encyclopedia on every page. London, 2015.

NĚMECKO

„PRVNÍ MĚSTA“

📖 „V Mezopotámii vznikla v 5. tisíciletí př. n. l. první města. Každé město **řídila elita kněží** z ústředního chrámového komplexu.“

Literatura:

Chronologie der Weltgeschichte. Übersetzung: Karin Opeker, Christel Opeker, Dr. Margarete Brull. Starnberg, 2003.

ŠPANĚLSKO

USA

ČÍNA

Vojáci a řemeslníci.

„...Tito lidé (žrecové) **se nevěnují zemědělství, to znamená, že nepracují fyzicky, nezabývají se podřadnou manuální prací, zabývají se ale některými druhy činností, které souvisejí s prováděním náboženských rituálů nebo obchodem,** neoddělitelně spjatými se zemědělstvím. Přestože

sami nepracují, jsou dobře krmeni a oblékáni. Jsou dokonce bohatší než lidé, kteří žijí mimo město a pracují v zemědělství. To znamená, že v důsledku dalšího rozvoje výrobních sil došlo v té době ke změnám ve výrobních vztazích, **k rozdílu mezi bohatými a chudými a k rozdělení na třídy.**

Třídní rozdělení a silná polarizace společnosti jsou také charakteristickými rysy rozvoje civilizace...

Takzvané čtyři velké civilizace jsou civilizace, které vznikly ve velkých povodích Eurasie a Afriky od roku 4000 do roku 2000 př. n. l.

Je to Babylonská civilizace v Mezopotámii, starověká egyptská civilizace v povodí Nilu, starověká indická civilizace v povodí Indu a starověká čínská civilizace v povodí Žluté řeky.“

Potopená Atlantida

„...Historie **velké západní říše,** která zmizela přibližně před 12 000 lety. Poprvé se setkáváme se záznamy o této zemi u starořeckého filozofa Platóna... Ostrov

byl plodný, měl vyspělou kulturu a strukturu, podobal se **ráji na zemi**... Podle legendy byl zakladatelem velké západní říše Poseidon. Po ukončení války s Titány si tři Diovi bratři rozdělili sféry vlivu...

Zeus předem rozdělil zemi na deset lén a přidělil je svým deseti synům. Deset bratrů podědilo učení svého otce a **přišli na svá území, aby splnili své úkoly a přivedli tuto zemi k dalšímu rozkvětu**...

K posílení vztahů a dosažení všeobecného rozvoje pořádali vládci každých deset let setkání, aby projednali hlavní vojenské záležitosti a podpořili obecnou ekonomickou prosperitu...

...Velký západní stát zasáhlo náhlé zemětřesení a záplavy. Kdysi bohatý a hrdý stát zmizel jedné noci beze stopy. **Pouhým snem se najednou zdála být minulá prosperita a luxus.**

Velký západní stát se natolik ponořil do vody, že lidé věřili, že je to trest mořského boha Poseidona...

Boj o moc mezi sumerskými městskými státy

„Sociální struktura sumerského městského státu je podobná sumerskému chrámu: horní část věže je **vůdce městského státu**, prostřední je aristokracie, která se skládá z vysoce postavených královských úředníků a velekněze chrámu, a nejniže je panstvo – civilisté, kteří vlastní nevelké pozemky...

Děti, které jsou prodávány svými rodiči jako otroci kvůli extrémní chudobě, i celé rodiny, které se prodávají do otroctví...Bylo možné je koupit a prodat.

V každém sumerském městském státu vládla skupina aristokratů. V době války si vybrali vůdce, aby vládl do konce války...

Pro doplnění prostředků pro vojenské účely panovníci neustále ukládali národu přísné daně...

Řemeslníci kvůli přísným daním krachovali. Ti, kteří si vydělávali na živobytí stříháním vlny, museli panovníkům městských států odvádět stříbro. Platit daně vládcům městských států byli nuceni dokonce i velekněží, kteří prováděli obřad přinášení obětí. Pod tvrdou vládou Lugalbandy drtivá **většina mírumilovných obyvatel nepřežila...** Zbývající obyvatelé povstali a vzdorovali.“

Úsvit nejranějších civilizací

„...Nejstarším centrem lidské civilizace byl Sumer, označovaný také jako země Šineár (Sennaar), o níž jsou zmínky ve Starém Zákoně, území v jižní části Mezopotámie. Kolem roku 3500 př. n. l. lidé objevili tuto zemi a začali ji rozvíjet... Je to také jedno z míst zrození starověkých civilizací...“

Epos o Gilgamešovi je nejznámější hrdinský epos a nejstarší epeje na světě. Je to nejreprezentativnější literární dílo Mezopotámie. **Epos odráží scény z bitvy mezi národy starověké Mezopotámie s různými scénami násilí.** Oslavuje hrdiny...“

Literatura:

历史不忍细看
世界卷

Historie nesnese podrobnou úvahu.
Dějiny světa.

被历史忽略的历史

Historická fakta, která věda opomíjí.

韩佳媛编著

Autor: HAN, Juayuan

北京：北京联合出版公司，
2015.8

Peking: Beijing Joint
Publishing Company,
srpen 2015.

USA

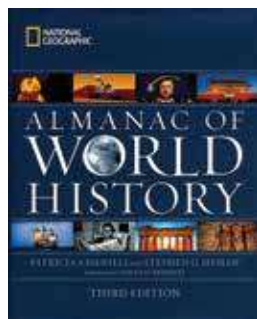
📖 „**Otroctví a smrt... To byla cena, kterou zaplatili Sumerové a jiné národy ve starověkém světě za civilizaci, jež disponovala bezprecedentní mocí soustředěnou v rukou vládců.**“

„Země byla domovem pro Sumery, kteří **vybudovali první města na světě** okolo 3500 let př. n. l.“

„**V době krize rada stanovila vůdce**, nazývaného lugal, velký člověk nebo ensi, veliký.“

Literatura:

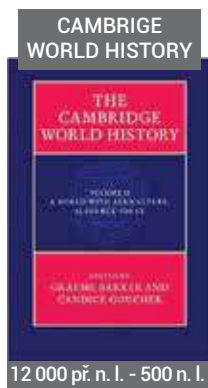
National Geographic Almanac of World History, 3rd Edition - By Patricia S. Daniels and Stephen G. Hyslop. Publisher: National Geographic Society. Washington, 2014.

VELKÁ BRITÁNIE

📖 „**...Jihozápadní Asie zůstává mimořádně vlivným regionem pro teoretické koncepty** využívané pro výzkum doby neolitu.

Neomezená kontrola nad pracovní silou dovolila vládcům **Sumeru, Babylonu** a Egypta stavět své impozantní paláce, zahrady a hrobky.

...země **Mezopotámie**, která je domovem **nejstarších měst na světě**, od počátku potřebovala rozsáhlou vládní organizaci...

To nejdůležitější ve Wittfogelově kauzální posloupnosti – je, že města (to znamená fyzický projev **despotické ideologie**) mohou vzniknout pouze v důsledku **hluboké změny společenského uspořádání**.

„Statní aparát, schopný vykonávat tyto všechny hydraulické a nehydraulické práce... se může využít pouze v případě, kdy stávající egalitární (rovnocenné – pozn. v původním textu) vztahy primitivní rodové společnosti budou nahrazeny rodovými nebo již nerodovými formami samovlády (tj. elitářstvím – pozn. překl.).

A proto je město produktem a nástrojem nového uspořádání společnosti, založeného nikoliv na vzájemné shodě, ale na nadvládě a útlačku lidí aberantní (odchylující se od normálního stavu – pozn. překl.) dědičnou monarchií bohatců a elitou, která kontroluje pracovní sílu.“

Literatura:

Merry E., Wiesner-Hanks (Editor-in-chief), Graeme Barker, Candice Goucher (ed.). The Cambridge World History. Volume 2. A World with Agriculture, 12,000 BCE-500 CE. University Printing House, Cambridge CB2 8BS. United Kingdom, 2015.

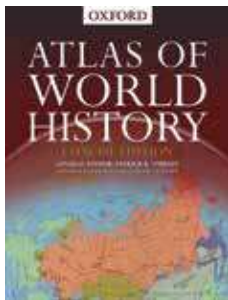
Neolithic Axes (the 'New Axes') has probably been the greatest focus of scholarly attention in this field of enquiry and remains an influential model for how world historians continue to think about the origin and impact of agriculture. Among the key domesticates listed were sheep, goat, cattle, pigs, horses, and the primitive wheats emmer and einkorn. Because of the preservation of evidence in the region's soil conditions and because of the suitability of later settlements based on agriculture (the hill forts and other neolithic settlements of the world's first cities, Neolithic farmsteads) a remarkably influential origin for the theoretical concepts used to describe the Neolithic. Gordon Childe's concept of a Neolithic Revolution incorporated the notion of revolutionary economic, technological, and social changes accompanying the domestication of wild food resources, but as Alan Rowena (Chapman) points out, there is now equally abundant evidence that the Neolithic 'package' sometimes included semi-sedentary villages without agriculture and agriculture without villages. This, were the Pleistocene 'Neolithic' and early Holocene (The Pottery Neolithic A) hunter-gatherers' have been engaging in forms of sedentism and possibly animal management, the long periods before their practices altered plants and animals in ways that can be readily recognized as domestication by archaeobotanists and archaeozoologists. Transformations occurred both in the physical landscapes and also in the social landscapes of people experiencing the transition to agriculture. At the site of Ain Ghazal on the Giza River in Jordan, the site study in this region, Gary R. Hays (Chapman) suggests substantial changes in the built world of the Neolithic reflected the implications of social changes.

Urbanization moved over the same ground of their subject entitled the 'Urban of Mesopotamia, Babylon, and Egypt to build their respective palaces, gardens and roads.'
For Wittfogel, farming in the arid lands of Mesopotamia, home of the earliest cities in the world, inherently demanded large-scale governmental organization to establish and maintain the essential networks of irrigation canals and to coordinate the operations engaged in maintenance and long-distance trade of items not immediately available to the farmer. These 'hydraulic' methods of social control procedures resemble to the many of their kind and central features in a few, whether regular presence or simple bureaucracy, provided the degree with the capacity to build monumental structures within the city (defences, roads, palaces, temples, schools), which preserve an enduring monument to the authority of the state. More importantly as Wittfogel's central argument, cities (as the physical expression of the despotic ideology) not only appear subsequent to a profound social reordering. 'A governmental apparatus capable of directing all these hydraulic and non-hydraulic works... could be used wherever the significant conditions of a progressive social society yielded to total or no-longer total forms of authority.' 'The city, then, is the product and the instrument of a new order of society, based not upon contractual rules, but upon the domination and oppression of the people by an abstract hierarchical system by the rich and labor-enslaving elite.'
Then the traditional understanding of the standard narrative – in which agricultural production can only sustain larger urban populations than which

„Přibližně ve IV. tis. př. n. l. se **na Blízkém Východě** a v Indii rozvinuly první civilizace, později také v Číně, Mezoamerice a Jižní Americe.

Kolem 12 000 let př. n. l. globální teplota začala stoupat a vyvolalo to mnoho změn. Hladina moře se zvedla a mnohé pobřežní oblasti byly zatopeny. Některá území to připravilo o životně důležité zdroje...

Takové „civilizované“ společenství se poprvé objevilo v Mezopotámii okolo roku 4000 př. n. l.“

Literatura:

Oxford. Atlas of world history. Concise edition. General editor, Patrick K. O'Brien. Institute of historical research, university of London. (First published in New York, 2002). Printed and bound in Hong Kong, 2007.

THE FIRST CIVILIZATIONS: MESOPOTAMIA AND THE INDUS REGION 4000-1800 BC

A world atlas of Mesopotamia and the Indus region. The atlas shows the location of the Taurus and Zagros mountains, the Euphrates and Tigris rivers, and the Indus river. It also shows the locations of the first civilizations, Mesopotamia and the Indus region.

Agricultural communities had emerged in many parts of the world by the 4th millennium BC. In some cases, high evolutions supported high population densities and the emergence of cities, necessitating more complex social organization and giving rise to more elaborate political institutions. These developments were concentrated in several key river basins, such as the Tigris and Euphrates in Mesopotamia, around 4000 BC.

THE TIGRIS AND EUFRATES

By 7000 BC there were also other important urban centers in Mesopotamia. The Tigris and Euphrates rivers were the main water sources for the first civilizations in Mesopotamia. The Tigris and Euphrates rivers were the main water sources for the first civilizations in Mesopotamia. The Tigris and Euphrates rivers were the main water sources for the first civilizations in Mesopotamia.

INDUS VALLEY

By 2500 BC there were also other important urban centers in Mesopotamia. The Tigris and Euphrates rivers were the main water sources for the first civilizations in Mesopotamia. The Tigris and Euphrates rivers were the main water sources for the first civilizations in Mesopotamia.

A world atlas of Mesopotamia and the Indus region. The atlas shows the location of the Taurus and Zagros mountains, the Euphrates and Tigris rivers, and the Indus river. It also shows the locations of the first civilizations, Mesopotamia and the Indus region.

Using a satellite remote sensing it is possible to trace ancient and other plant fossils, including rice, in specific areas across southern China across 10,000 years. It is possible to trace ancient and other plant fossils, including rice, in specific areas across southern China across 10,000 years.

Evidence from many parts of the world indicates that during the final millennia of the last glacial age – between around 16,000 and 12,000 years ago – the range of foods eaten by humans broadened considerably. In the “Fertile Crescent” of West Asia (the area of land comprising the Levant, Mesopotamia and the Zagros region) wild wheat and barley provided an abundant harvest that enabled hunter-gatherers to dwell year-round in permanent settlements such as Epipalaeolithic sites. Sites and other wild foods, particularly game, were also important here.

Around 12,000 BC the global temperature began to rise, causing many changes. Sea levels rose, flooding many coastal regions; this deprived some areas of vital resources, but in others, such as Japan and Southeast Asia, it created new opportunities for fishing and gathering shellfish. Changes occurred in regional vegetation, with associated changes in fauna. Throughout Asia, particularly in the southeast, plant foods became increasingly important.

In the Levant wild cereals did not spread to cover a much larger area, increasing the opportunities for sedentary communities to develop. A cold, dry interlude around 10,000 to 8000 BC caused a decline in the availability of wild cereals

and the wheat communities cultivate the wild wheat (map 2). More favorable sites and other wild foods, particularly game, were also important here. Subsequent communities They appear in Mesopotamia where rain-fed agriculture also the Caspian Sea the Indus plus the Zagros region in the following centuries and in the following centuries. (See page 100.)

ANCIENT WORLD

Humans evolved in Africa around two million years ago. By 400,000 years ago, their descendants had spread to most parts of the globe and they were beginning to practise agriculture. From around 4000 BC, civilizations developed, initially in the Near East and India and in China, Mesopotamia and South America. In the centuries AD, to AD 500, many states and empires rose and fell.

A world atlas of Mesopotamia and the Indus region. The atlas shows the location of the Taurus and Zagros mountains, the Euphrates and Tigris rivers, and the Indus river. It also shows the locations of the first civilizations, Mesopotamia and the Indus region.

A world atlas of Mesopotamia and the Indus region. The atlas shows the location of the Taurus and Zagros mountains, the Euphrates and Tigris rivers, and the Indus river. It also shows the locations of the first civilizations, Mesopotamia and the Indus region.

FROM HUNTING TO FARMING

In 10,000 BC, the world was inhabited solely by groups who lived by hunting and gathering wild foods. Within the next 10,000 years, however, much of the world saw the emergence of agriculture. People in many parts of the world began to produce their food, domesticating and selectively breeding plants and animals. Farming supported

JAPONSKO

MEZOPOTÁMSKÁ CIVILIZACE

ソポタミア・文明の誕生 (NHK 大英博物館) 大型本 - 1990/10
吉川 守 (編集), NHK取材班 (編集)
日英国際共同制作

Literatura: Vznik Mezopotámské civilizace (Britské muzeum NHK). Mezinárodní japonsko-britské společné dílo. Velké vydání. Red. Mamoru Jošikawa. Říjen 1990.

ČÍNA

世界历史。全知道。

2. KAPITOLA

Vzestup a pád staré civilizace

第二章 文明古国的辉煌和没落

文明的黎明	8
苏美尔人	8
古代埃及	9
象形文字和文字	9
经济与法老制度	10

Úsvit civilizace.....8

Suměřané.....8

Starý Egypt.....9

Kapitola 2: Vzestup a pád staré civilizace

První město na světě vzniklo v Mezopotámii, na řece Eufrat. Město bylo hustě osídleno, bylo hlučné a přelidněné.

...Mezopotámie se stala „kolébkou civilizace“.

Sumeřané, kteří se usídlili v Mezopotámii, přišli na jižní část území kolem 5000 let př. n. l.

Nejstarší město v Sumeru byl Uruk, postavený poblíž Eufratu. V roce 3500 př. n. l. v něm žilo již 10 000 obyvatel.

Každé město bylo nezávislé, mělo vlastní panovníky, kněží a obchodníky. Města bohatla díky obchodování, vzájemně si konkurovala v naději, že ovládnou celé území.

Do roku 2350 př. n. l. byla Sumerská města ještě stále nezávislá. Později se tohoto území zmocnili Akkaďané žijící severně od Sumeru **a vytvořili z něj impérium – Mezopotámii.**

 Klínopis, vynalezený Sumery, byl jedním z nejvýraznějších kulturních objevů ve starověkém Meziříčí. Klínopisné písmo, egyptské hieroglyfy, texty psané lineárním písmem v mykénské řečtině a čínské věštecké nápisy na kostech jsou nejznámější a nejstarší způsoby lidského písma. Vznikly 3500 let před naším letopočtem a pocházely z grafických textů.

Sumerský městský stát byl prodchnut velmi silnou náboženskou atmosférou... Chrám byl hospodářským centrem města a měl mnoho orné půdy. Půda chrámu byla součástí státní půdy městského státu. V pozdějším období raného království si chrámovou půdu postupně začali egoisticky přivlastňovat vůdci městského státu.

 Sumerský chrám je nejenom **hospodářským**, ale i **politickým centrem města**. Vládce městského státu žije v hlavním chrámu a je nejvyšším knězem hlavního boha státu, provádí obřady přinášení obětí. Řídí chrámovou ekonomiku, personál chrámu a zároveň odpovídá za stavbu zavlažovacích kanálů, za městskou obranu a velení vojska, za státní schůzky a ostatní pozemské věci v období války...

...Starověká civilizace nemusí mít všechny prvky, ale bude mít některé **nejdůležitější**, a to **písmo, státní systém**, organizované náboženství a dovednost stavět domy a památníky ve velkém měřítku.

Literatura:

世界历史。全知道。

邢群麟主编

汕头：汕头大学出版社。北京, 2016.7

Vše o světových dějinách

Hlavní redaktor Xing Qunlin.

Shantou daxue chubanshe. Peking, červenec 2016.

ITÁLIE

STORIA FACILE

OBSAH

9 PŘEDPOKLAD

11 ÚVOD

17 Kapitola 1 Časová osa

33 Kapitola 2 Vznik Země

49 Kapitola 3 Prehistorie

65 Kapitola 4 Lidé a řeky – Sumerané a Egypťané

81 Kapitola 5 Lidé a moře – Řekové

95 Kapitola 6 Itálie – Etruskové a římská civilizace

Literatura:

STORIA FACILE. Carlo Scagnoli e Annalisa Giustini. Unità didattiche semplificate per la scuola elementare e media. Trento, 1999.

USA

📖 Na Blízkém Východě, v úrodné oblasti známé jako Mezopotámie, mezi řekami Tigris a Eufrat, vznikly první vyspělejší společnosti. Do 3. tisíciletí př. n. l. zde vzkvěta-

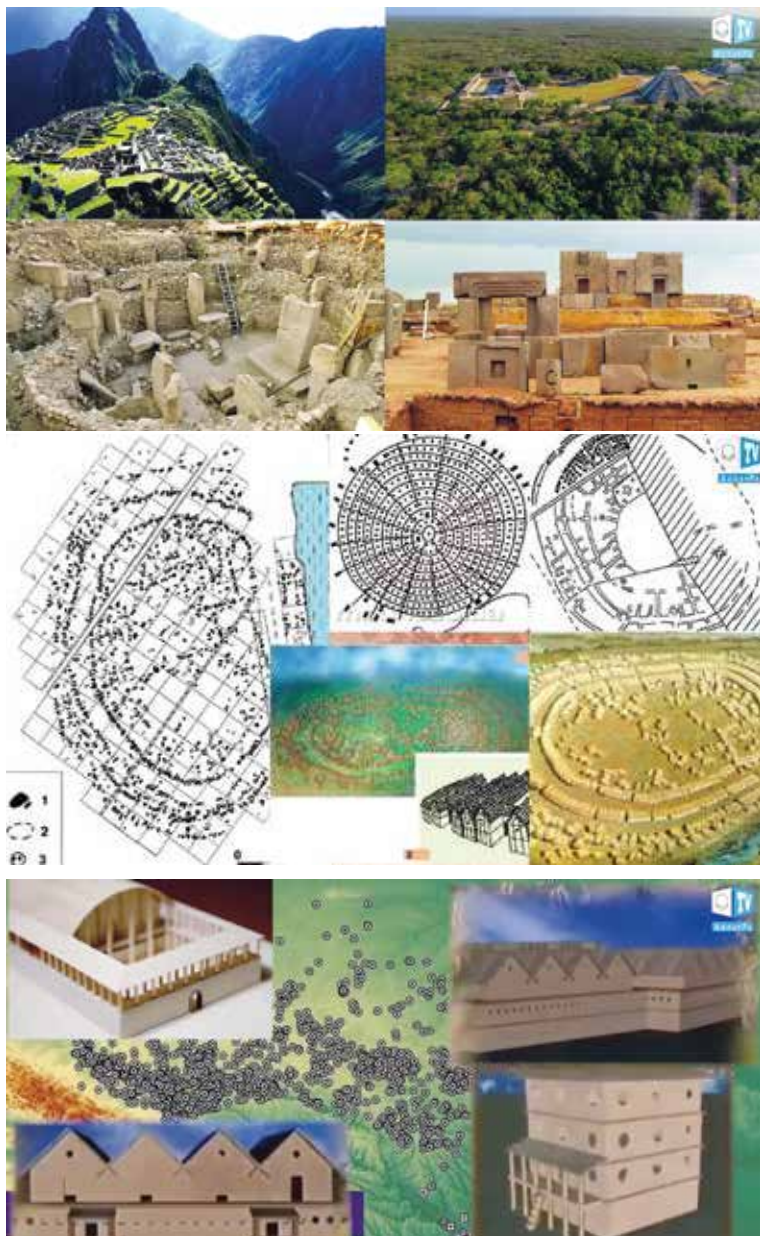
ly konkurující městské státy s velkým bohatstvím, s rozvinutými zavlažovacími systémy, které vytvářely podmínky pro obchod, stavěly se velkolepé paláce a chrámy. **Vzápětí za nejstarší civilizací, to znamená Sumerskou, následovala impéria – Babylonské a Asyrské, která nastolila svou nadvládu téměř nad celým regionem.**

Literatura:

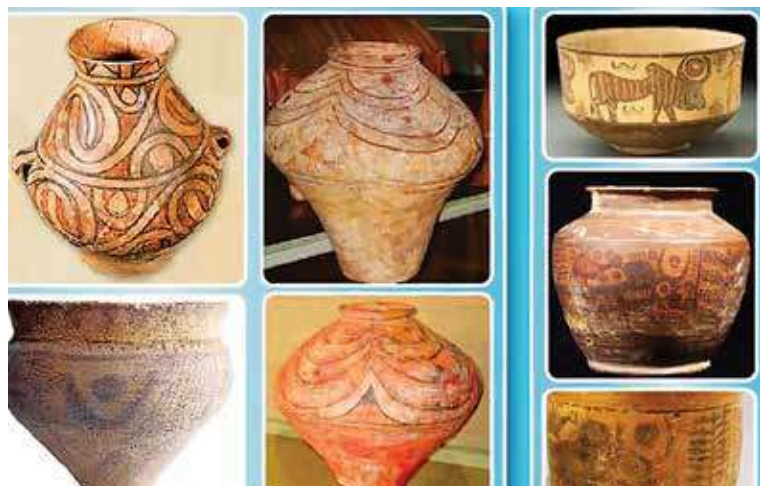
World history. From the ancient world to the information age. Senior Editors Rupa Rao (Delhi), Hugo Wilkinson (London). New York, 2017.

Šablony vědomí jako části systému jsou ve všech dobách stejné. Proto je vše ve světě stejnorodé a po určité době se opakuje. 12000 let je pouze cyklus.

Jako kdyby předtím neexistovalo nic významnějšího – ani megalitická města na různých kontinentech, ani tripolská města na území starověké Evropy, ani desetitisícová vysoce rozvinutá města v Eurasii, jejichž obyvatelé vedli mírumilovný způsob života. Dokonce se ani neuvádí, že by před Sumery v Mezopotámii žili lidé, kteří uctívali zejména znak AllatRa, stejně jako další lidé z dávných dob na různých kontinentech.

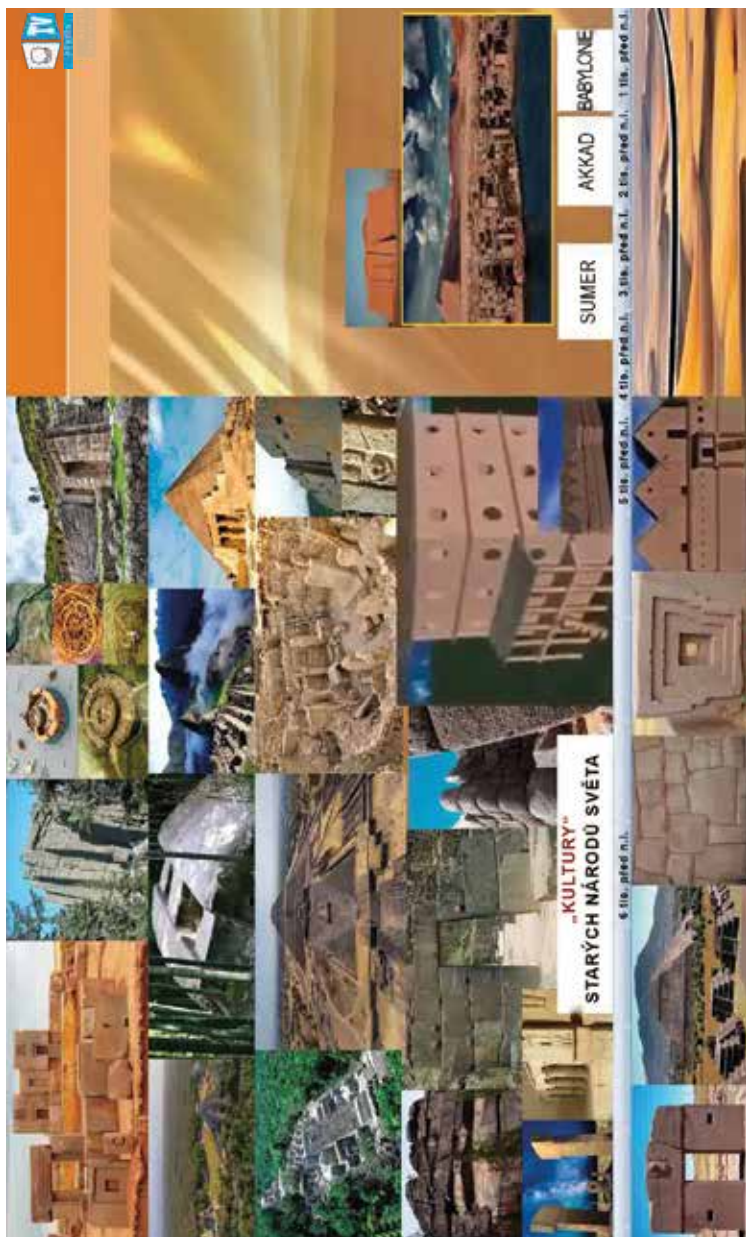
allatra.tv

OD ATEISTU K SVATOSTI

allatra.tv

**ZNAK ALLATRA
V KULTURÁCH SVĚTA**
12.-1. tisíciletí před n.l.

*Nyctibakia, portulakovi zrnka (sluchová šiška) z keramiky (i různých materiálů) - Atlantida.
Podobnosti s předměty z znaku Allatra a dalších zpodobí jako popelnice v knize Anastasie
Mazyari „AllatRa“ která je volně dostupná na internetech allatra.tv*

A proč v této „světové historii vyvolených“ byla všechna společenství lidí před tímto obdobím v širším smyslu nazývána „kulturami“ a potom „civilizacemi“, prvními městskými státy?

Odpověď se skrývá ve slově „**stát**“. V důsledku převzetí z jiných jazyků a překladů se setkáváme s interpretacemi, jako je „**panství**“, „**nadvláda**“, „**pán**“, „**moc**“, „**hlava rodiny**“.

Starověké kořeny původu slova „panství“ vedou k Sumeřanům. V té době začala na Východě aktivní propagace starověkého **nejvyššího božstva, praotce jménem El**, historie jeho vzniku, boje o moc se starými bohy a jejich svržení, vlády jeho dětí a zástupu bohů pod jeho vládou.

STÁT

v teorii práva je to určitý způsob uspořádání společnosti, základní prvek politického systému, organizace veřejné politické moci, vztahující se na celou společnost, která vystupuje jako její oficiální zástupce a která se opírá o donucovací opatření a prostředky.

Literatura:

Velký právníkový slovník. A. J. Sucharev. M., 2003.

HINDUISMUS, DŽINISMUS, SIKHISMUS

Struktura a stručný přehled Arthašástry.

Název Arthašástra (Učebnice věcí světských) se překládá jako Věda o politice, i když etymologický význam slova Arthašástra je **Věda o prospěchu** nebo Průvodce pro dosažení prospěšného výsledku, a proto vyžaduje zvláštní pozornost odborníků na „Historii manažerského myšlení“. Dílo je přisuzováno Kautiljovi, přesný název je Arthašástra, nikoliv Niti-šástra – Věda o politice (doslova). Je známo, že Kautilja, ze všech kritérií úspěšného řízení upřednostňoval především hmotný zisk nebo prospěch („artha“) a považoval ho za hlavní, vedoucí cíl libovolného řízení. Proto dal svému pojednání název Arthašástra.

Literatura:

Historie manažerského myšlení. V.I. Maršev. M., 2005.

 ARTHA je zisk, materiální prospěch, jako jeden ze „tří cílů člověka“ (trivarga) společně s dharmou a kamou. Upřednostňovaný význam má A. pro vladaře (viz Arthašástra). V tomto případě se A. definuje jako nabytí nových pozemků, na jejichž obyvatelstvo se mohou uvalit daně a povinnosti.

 ARTHAŠÁSTRA je dílo v sanskrtu věnované různým aspektům činnosti vladaře. Tradice A. jako zvláštní disciplína se utvářela ve 2. pol. 1. tisíciletí př. n. l. Za jejího božského ochránce byl považován učitel bohů Brihaspati a za pozemské autority legendární poradci králů předmaurjovské

epochy. Dochovaná A. se připisuje Kautiljovi, ztotožňujícím se s Čánakjou, poradcem Čandragupty Maurjy.

Moderní vědci se shodují v názoru, že text **obdržel konečnou podobu nejdříve v I.–II. století. A. má 15 částí: o chování císaře a výběru jeho poradců, o principech doplnění státní pokladny, o vedení soudů a vyšetřování, o občanskoprávních sporech, o zločinech a trestech, o tajných opatřeních k odstranění protivníků a soupeřů, o metodách politiky a vojenského umění, o postojích k nemonarchickým svazům, o využití tajných informátorů a čarodějnictví, a nakonec o způsobu interpretace přijaté v šastře. Ideologické zdroje A. vycházejí z představ, že pro vladaře je politická výhoda nadevše, že kvůli ní může zanedbat veškeré morální normy.** Zdroje A. jsou různorodé. Spisovatelé se opírali o legendy o epických hrdinech, využívali speciální traktáty z různých oblastí znalostí – ze zemědělství a architektury, o řemeslech a soudních řízeních, strategii a tak dále. V A. jsou obsaženy podrobná schémata a klasifikace: „sedm prvků státnosti“ a „sedm možných neřestí vladaře“, „šest metod zahraniční politiky“ a „šest typů pevností“ a mnoho dalšího.

Cíl této politiky je definován jako rozšíření území podřízeného králi s obyvatelstvem platicím daně. Proto jsou sousedé krále jeho přirozenými nepřáteli, zatímco sousedé sousedů jsou spojenci. Ten, kdo dokonale prostudoval A., je schopen stát se hlavou občinového konglomerátu částečně závislých spojenců a služebníků (tzv. mandalů) a dokonce dosáhnout postavení „světového vládce“ (čakravartina). Navzdory velmi abstraktnímu a často i scholastickému stylu A. slouží jako hlavní zdroj při studiu starověké indické společnosti a státnosti. Vliv tradice A. a částečně samotného textu A. se projevuje v dharmášástrách, hlavně pak v Yajnavalkya-Smriti. A. je základem středověkých knih o politickém umění

(niti-šáster), zejména Kamandaky Nitisary. Určité ideje A. se odrazily v klasické sanskrtské literatuře – ve sbírkách poučných příběhů (například v Pančatantré, která se v Indii řadí k niti-šastrám), v Puránách a aforismech Čánakji ve Višakhadattově dramatu na téma legend o Čandraguptově boji o moc (Mudrarákšasa).

Literatura:

Hinduismus. Džinismus. Sikhismus: slovník / Spol. red. M.F. Albedila a Dubjanského. 1996.

 Čína. CONFUCIUS
Patriarchální teorie

Zástupce této teorie v Číně Confucius (asi 551–479 př. n. l.) věřil, že stát vzniká z rozrůstající se rodiny, narůstajícího počtu lidí žijících na Zemi, kteří hledají způsob, jak uspořádat svůj život na základě chápání, že je starší – panovník jako otec v rodině,

a rodinní příslušníci, mladší, jako poddaní. Vztahy ve státě vzniklém z rozrůstající se rodiny, by měly být jasné a dokonce harmonické, protože panovník, jako otec v rodině, nemůže přát nic špatného svým blízkým, členům rodiny a poddaným. Vláda panovníka ve státě je pokračováním vlády otce v rodině. Tato charakteristika vztahů je velmi atraktivní pro realizaci nezpochybnitelného vládnutí, ideologie uznávající moudrého a ctnostného vladaře.

Literatura:

Teorie státu a práva. Otázky a odpovědi. O.J. Rybakov. Moskva, 2017.

Helada (starověké Řecko) ARISTOTELES A PLATÓN Patriarchální teorie

Zakladateli této teorie jsou Platón (427–347 př. n. l.) a Aristoteles (387–322 př. n. l.), v 16. století byla rozvinuta anglickým politickým teoretikem R. Filmerem.

Platón a Aristoteles vidí stát vyrůstající z rodiny, kde moc monarchy je obdobou vlivu otce na členy rodiny. Podle jejich vysvětlení je stát produktem rozrůstající se rodiny. Rodina se jako počáteční forma organizované komunikace dále přirozeným způsobem rozrůstá a dělí. Stát podle Aristotela je produktem přirozeného vývoje. V tomto ohledu se podobá přirozeně vytvořeným prvotním formám spojení, jako je rodina a osada.

Literatura:

Teorie státu a práva. Učebnice pro bakaláře. T. N. Rađko. Moskva, 2012.

LEVIATAN

1. bájeslovná mořská příšera, zmiňovaná v Bibli;
2. podle hebrejských náboženských představ – ryba, která bude uvařena v soudný den pro všechny zbožné židy;
3. prací stroj na surovou vlnu.

Literatura:

Úplný slovník cizích slov, která se používají v ruském jazyce. M. Popov. M., 1907.

 Leviatan neboli o podstatě, zřízení a moci státu církevního a občanského je dílo anglického filosofa Thomase Hobbesa, věnované problematice státu.

Leviatan je jméno biblické příšery, zobrazené jako přírodní síla, která ponižuje člověka. Hobbes používá tento obraz k popisu **mocného státu („smrtného Boha“)**.

Při vytváření teorie o vzniku státu vychází Hobbes z pojetí přirozeného stavu společnosti „**válka všech proti všem**“ (lat. bellum omnium contra omnes) a rozvíjí myšlenku „**člověk člověku vlkem**“ (homo homini lupus est).

Literatura:

Wikipedie. Svobodná encyklopedie.

MOCNÝ STÁT
(„smrtného boha“)

„**VÁLKA VŠECH**
PROTI VŠEM“

„**ČLOVĚK**
ČLOVĚKU VLKEM“

Vzhledem k tomu, že u Sumeřanů převládala moc náboženství propagující skupinu bohů v čele s hlavním bohem, je jasné, z jaké „rodiny bohů“ byl zkopírován příklad vládnutí národům.

„KRÁLOVSTVÍ ROZUMU“

Čím začala historie takzvané „civilizace“ národa, který přišel do úrodného údolí Mezopotámie? Dělbou nadbytku a byrokracií. První piktografické texty byly účetní dokumenty, hospodářské seznamy, přehledy. Jednoduše řečeno, epochu matriarchátu pohltil způsob každodenního života a také touha patriarchátu po moci. Stává se to i člověku, který ztrácí vnitřní duchovní spojení s Bohem. Začne mu poroučet vědomí. Postupně věnuje nadměrnou pozornost každodennímu životu v trojrozměrnosti na úkor svého duchovního rozvoje. A když převládne království rozumu, vše probíhá podle šablon, ať v rodině či ve společnosti – hledání vnějšího nepřítele, touha po obsazení sousedního území, vykořisťování všech kolem, boj o moc.

K čemu to vede? Byla země Sumerů skutečně zemí svobodných lidí? Sumer na konci 3. tis. před n. l. byl

zemí, která neustále vedla dobovačné války, zemí žold-
néřů, otroků koupených nebo zajatých ve válkách,
zemí otroků z řad dlužníků, kteří prodávali členy své
rodiny i sami sebe do otroctví. Zemí žijící podle sbírky
zákonů králů, kteří se prohlásili za místodržící bohů.
Zemí třiceti stříbrných, kde se lidský život oceňoval
hodnotou zboží v tehdejším měřítku – ve stříbře. Svěd-
čí o tom tabulky s ročními výkazy dozorců, v nichž
zaznamenávaly nakládání s pracovní silou a otroky.
A toto „království rozumu“ otroků a služebníků boha
Ellila rozprostřelo svá chapadla až do Sýrie, Malé Asie
a do Elamu.

VLÁDA III. DYNASTIE URSKÉ

Během více než stoleté **vlády III. dynastie** z města **Uru** byla Mezopotámie silným **otrokářským státem**. Zakladatel dynastie Ur-Nammu a jeho syn Shulgi se prohlásili za **krále Sumeru a Akkadu**, a přičemž zdůrazňovali, že se jedná o sjednocení jihu a severu země. Moc sjednoceného státu byla pocíťována na severu **v Sýrii**, na severozápadě **v Malé Asii** a také na východě **v Elamu**. Ur-Nammu se již vychloubal, že jeho „stopy míří od Dolního až k Hornímu moří“, tedy od Perského zálivu po Středozemní moře.

Podle výročních zpráv dozorců je naprosto jasné, že v palácovém chrámovém hospodářství většina pracovníků pracovala v průběhu celého roku.

Mezi obyvatelstvem Sumeru a Akkadu se pomalu objevují nejen lidé odříznuti od výrobních prostředků, ale také ti, kteří **ztratili osobní svobodu, tedy otroci z řad dlužníků. Spolu s otroky zajatými ve válce a koupenými otroky představovali nejnižší vrstvu sumerské společnosti. Otroci z řad dlužníků, stejně jako ostatní otroci**, byly využíváni na všechny práce, které vyžadovalo otrokářské hospodářství Sumeru koncem III. tisíciletí před n. l.

Studium dokumentů hospodářských výkazů umožňuje vyvodit závěr, že organizace práce jak v zemědělství, tak v řemeslech byla zhruba stejná. **Otroci pracovali nepřetržitě, neměli ani den volna.** Při takové namáhavé a často nadlidské práci **se organismus otroka velmi rychle vyčerpá, a proto mezi nimi panovala velmi vysoká úmrtnost.** Například v jednom z palácových chrámových hospodářství **ze 170 otrokyň zemřelo v průběhu roku víc než padesát. A v jedné skupině otroků o 44 lidech ubylo 14 jedinců během pouhých pěti měsíců.**

Spolu s palácovým chrámovým hospodářstvím se i nadále rozvíjela soukromá hospodářství. **O posílení vztahů soukromého vlastnictví vypovídají dodnes dochované soudní dokumenty a sumerské zákony.**

Dokumenty uvádějí, že již v té době se rozvíjela směna a obchod. Dodnes se dochovaly texty, které vypadají jako stránky z účetních **knih tamkarů, kteří obchodovali z pověření krále a šlechty,** ale zároveň bohatli i sami. **Ceny byly udávány ve stříbře, které bylo běžným měřítkem hodnoty zboží.** Jednotný systém měř a vah, zavedený Akkadskou dynastií, platil i **za třetí dynastie z Uru; v té době se tyto jednotky míry nazývaly „královské“.**

Literatura:

Světové dějiny. Red. A. Beljavskij, A., L. Lazarevič, A. Mongajt, I. Lurie, M. Poltavskij. M., 1956.

TI, KTEŘÍ PŘIŠLI S PŘÍBĚHEM O ELOVI

Etnonymum, tedy název „Sumerové“, je jen vědecká abstrakce, nejedná se o samotný název národa. Toto pojmenování se jednoduše používá pro označení národa, který přišel do úrodných zemí Mezopotámie. V literárním dědictví starověké Mezopotámie, dochovaném v podobě klínopisných tabulek Sumerů, potom Akkadů, kteří jejich dědictví převzali, a později i v písmech babylonských žreců se vypráví především **příběh o nastolení moci, který je opakováním předpotopního příběhu o všemocnosti a dlouhověkosti Ela a jeho elity.**

Zde jsou Elovi již připisovány vlastnosti boha Enlila (akkadsky Ellil), který se později stal jedním z hlavních bohů sumersko-akkadského panteonu. Zároveň jsou zde i dozvuky starých legend, které se zachovaly z prapůvodních Znalostí – o sedmi bozích, mezi nimiž byl i Enlil – jedno z jmen Ahrimana, o tom, že Enlil byl druhým po nebeském bohu jménem Anu a jeho stálým představitelem na Zemi.

📖 Horní země patří bohu Enlilovi. Jeho chrám Ekur („**horský dům**“) a jedna z jeho ústředních částí Duranki („**spojení nebe a země**“) symbolizují stvoření světa.

Enlil a Marduk (v Asýrii Enlil a Aššur) splynuli **do jednoho obrazu „vládce“** Béla.

ENKI

ENLIL

Ale již v sumerských legendách se Enlilovi ze sedmera bohů aktivně připisuje i předpotopní příběh světového samovládce Ela. Hlavními epitety ENLILA jsou: „velká hora“, „vládce všech zemí“, „vládce určující osudy“, „pán, jehož slova jsou neměnná“, a také „otec bohů“. Byly i takové výrazy jako „Enlil všech bohů“, „enlilství nad bohy“. Termín „enlilství“ znamená „**nadvláda**“.

📖 **ENLIL** (sumer. „pán větru“), Ellil (*akkad.*), jeden z hlavních bohů sumersko-akkadského panteonu. Enlil, bůh a patron města Nippur, starobylého centra kmenového svazu, se velmi brzy stal **společným sumerským bohem**. Jeho jméno bylo zaznamenáno v nejstarších piktografických

textech z města Jemdet Nasr (přelom 4. – 3. tis. př. n. l.). V seznamech bohů z Tell el-Farah (26. st. př. n. l.) **Enlil zaujímá druhé místo po svém otci, bohu nebe Anovi**, kterého dokonce v řadě případů i převyšuje [například v mýtu „Enki a Eridu“ Enki nepřijíždí na požeňání k Anovi, „otci bohů“, ale k Enlilovi].

Hlavní přívlastky Enlila jsou Kurgal („Vysoká hora“, „Mohutný útes“), hlavní chrám Enlila v Nippuru měl název Ekur, což znamená „**dům Hory**“, „**pán všech zemí**“ a také „**otec bohů**“ (Anův titul), „**vládce určující osudy**“, „**pán, jehož slova jsou neměnná**“. Termín „**enlilství**“ znamená „**nadvláda**“ a tuto vlastnost může mít každý mocný bůh (a tak přívlastek „**enlilství nad bohy**“ obdrží i Marduk a Aššur), odtud pochází Enlilův epiteton **Enlil všech bohů**.

Enlilova manželka Ninlil (jeho ženská obdoba), synové – jeho prvorozený, měsíční bůh Nanna, bohové války Ninurta a Ningirsu (někdy jsou identifikováni), **bůh bouře** (podle jiných verzí je synem Ana), bůh páličního slunce a podsvětí Nergal, bůh osudu Námtar (syn Enlila a vládkyně podsvětí Ereškigal).

V mýtech o Enlilovi se projevuje jeho podstata jako božstva plodnosti a životních sil a také nespoutané živelné síly (bůh bouří, vládce vzduchu). V mýtu o Enlilovi a Ninlile vystupuje Enlil **v roli umírajícího a vzkříšeného boha**. „Stařena města“ Nunbaršegunu zamýšlí provdat za Enlila svou mladičkou dceru Ninlil, která tomu zpočátku údajně vzdoruje. Enlil se násilně zmocní Ninlil ve člunu na vodě a **je za to vyhoštěn shromážděním „starších bohů“ do podsvětí**. Ninlil, která již nosí ve svém lůně jeho dítě (budoucího boha měsíce Nannu), následuje svého manžela. Enlil třikrát změní svůj vzhled a třikrát se spojí se svou ženou v podobě tří strážců podsvětí – „**strážce brány**“, „**muže podzemní řeky**“ a „**převozníka**“ a Ninlil pak porodí tři podzemní bohy, kterým je souzeno žít v podzemí. V hymnech

a modlitbách k Enlilovi ho **přirovnávají k divokému býku, bouřlivému větru.**

V textech je často **zdůrazňován jeho hněv vůči lidem.** Zjevně to byl Enlil, který byl **víc než ostatní bohové vinen za světovou potopu (VI. tabulka eposu o Gilgamešovi). Neustále ho dráždí hluk lidského života a posílá na lidstvo jednu katastrofu za druhou – mor, sucho, zasolování půdy a nakonec znovu potopu (epos o Atrachasisovi).** Bohyně Ningal považuje Enlila a Anu za zodpovědné za zkázu města Ur (text „Pláč o zničeném městě Ur“). **Enlil se hněvá a jak je vidět, chystá se potrestat Gilgameše a Enkidu za zabití strážce cedrového lesa Chuvavy** – nečekaně pro hrdiny, kteří mu sami přinášejí hlavu zabitého Chuvavy a podle všeho doufají ve zcela jiné hodnocení jejich hrdinského činu (**text „Gilgameš a hora Nesmrtelného“**). Přitom v obrazu Enlila jsou dostatečně jasně vyjádřeny i rysy nositele kultury, tvůrce vesmíru. Enlil „obsadil“ (stvořil) zem, podobně jako An nebo (mytologický nápěv v textu o Gilgamešovi, Enkidovi a podsvětí), vytvořil motyku, bohy chovu skotu Emeše a Entena, bohyně Lachar a Ašnan (dobytek a obilí) společně s Enkim. Symbol Enlila je stejný jako symbol Ana – rohatá tiára stojící na posvátném oltáři.

Babylonští králové dostali svou moc od Enlila, který je povolal k vládnutí. V Babylonu dokonce existovalo i slovo „**enlilství**“, což znamenalo „**nadvládu**“. **Enlilství střídavě přecházelo** jednou na Marduka, podruhé na Aššura. Proto byl ve starověkém Babylonu nazýván „**Enlil všech bohů**“. Byl vládcem a pánem duchů země a démonů.

Literatura:

Průruční slovník světových náboženství. Red. A. J. Grogorjenko. SPb., 2009. Mýty národů světa. Encyklopedie ve 2 svazcích. Hl. red. S. A. Tokarev. M., 1988. Starověký svět. Encyklopedický slovník ve dvou svazcích. V. D. Hladkij. M., 1998.

„NADVLÁDA“

V epoše 3. dynastie urské se objevuje termín Nam-^d En-lil₂ (**enlilství**), který znamená moc nad celým obývaným světem.

Literatura:

Petěrburgská orientální studia. Almanach. Vydání 7. SPb., 1995.

SUMERSKÁ LITERATURA

V sumerském hymnu „ENLIL JE VŠUDE...“, v kterém je vychvalován Enlil, jsou vyjmenovány jeho epitety a skutky bohů.

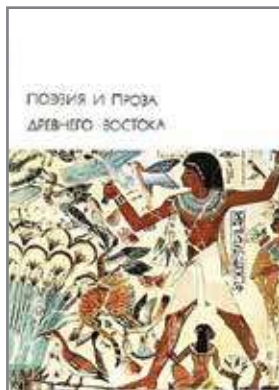
POEZIE A PRÓZA STAROVĚKÉHO VÝCHODU

„Žrec k „Hoře Nesmrtelného“
obrátil své myšlenky...“

**Žrec k „Hoře Nesmrtelného“
obrátil své myšlenky.**

**Žrec Gilgameš k „Hoře
Nesmrtelného“ obrátil své
myšlenky.**

I praví k otroku svému Enkiduovi:

„Enkidu, věštění na cihle mi neslibuje život!

5 *Do hor chci vstoupit, jméno své proslavit!*

*Tam, kde jméno bylo proslaveno, své chci proslavit
jméno!*

*Tam, kde jméno nebylo proslaveno, jméno bohů chci
proslavit!“*

Jeho služebník Enkidu jemu odpovídá:

„Pane můj, do hor chceš-li vstoupit, zprav o tom Utua,

10 *boha Utua, hrdinu Utua o tom zprav!*

Neb hory jsou dílem Utua, Utua o tom zprav!

*Hory, kde cedry se kácují jsou dílem hrdiny Utua.
Zprav o tom Utua!“*

12a *V nebesích se Utu zářící tiárou korunoval,*

12b *Se zvednutou hlavou oblohou kráčel.*

Gilgameš svou rukou chytil kůzle sněhobílé,

hnědé kůzle, co dar obětní, přivinul k své hrudi.

15 *V modlitbě si přiložil ruku k ústům,*

k bohu Utuovi na nebesích takto mluví:

*„Ó, Utu, až já do hor vstoupím, buď spojencem můj,
do hor, kde cedry se kácejí, až já vstoupím,
buď můj spojencem!“*

Utu jemu z nebe odpovídá:

20 *„Mocný a ctěný jsi, proč míříš do hor?“*

20a *Gilgameš mu odpovídá:*

*„Ó, Utu, slovo chci promluvit k tobě,
slovům můj popřej sluchu,
o mých zámyslech ti povím, uslyš moje naděje!
V městě mám lidé umírají – sklíčeno je mé srdce,
lidé hynou – těžké je mé srdce.*

25 *Přes hradby jsem se díval*

a spatřil, jak mrtvá těla vody unášejí.

Což toto i mně je souzeno? Věru, tak tomu jest!

Ani největší člověk nebes nedosáhne,

ani nejširší člověk zemi neobejme.

30 *Až dosud věštění na cihle mi neslibuje život!*

Do hor chci vstoupit, jméno své proslavit.

Tam, kde jméno proslaveno bylo,

své chci proslavit jméno!

Tam, kde jméno nebylo proslaveno,

jméno bohů chci proslavit!“

Bůh Utu co obět srdce přijal slzy jeho

35 *a jako dobrodinec milost jemu prokázal:*

Sedm divných hrdinů, jedné matky synů...

„ENLIL JE VŠUDE...“

Enlil, jehož rozkaz sahá daleko,

jehož slovo je svaté! Pán, jehož výrok

je nezměnitelný, jehož rozsudek je navždy.

Jeho pohled rozhoupává hory!

Jeho světlo zasahuje do nitra hor!

5 *Otec Enlil velmocně usedá v posvátném chrámu,*

ve vznešeném chrámu!

**On je Nunamnir! Jehož vládnutí,
pánování je dokonalé!
Bohové země se před ním klaní,
bohové anunnaki sami se před ním koří.
S důvěrou v jeho moudrost se koří!**

- 10 Velký! Vladyka! Nejvyšší ve Vesmíru,
Mudrc, znalec zákonů!
Mysl jeho je všemocná! Založil svůj příbytek
v posvátném kraji Duranki.
Kiur, místo velkoleposti, za jeho panování
udělal významným a zářícím.
Jeho obydlím je město Nippur, je pastýřem
nebe a země!**

- 35 Ve městě, v nejsvětější osadě Enlila,
v Nippuru, nejsvětější svatyni Otce, Vysoké Hory[6],
chrám hojnosti, Ekur, svatyni zářivou
z prachu pozvedl, jako horu vysokou
na čistém místě postavil.
A on, jeho pán, Vysoká Hora, Otec Enlil,
40 v Ekuru, ve vznešené svatyni, chrámu trůní!
Chrám – jeho božského tajemství, jako je nebe,
nelze převrátit,
obřady jsou čisté, jako země nekonečné,
Jeho tajné síly jsou nedostupné pohledu,
Jeho komnaty jsou jako moře, bezmezné,
45 Jeho symboly – znaky jsou hvězdy,
Jeho vládce, jenž dokonale stvořil tajemství věčná!
Jeho slova jsou výroky,
Jeho prohlášení jsou modlitby,
Jeho skutky jsou dobré předpovědi.
50 Jeho oltáře jsou pevné a mocné,
Na jeho oslavách olej a smetana hojně tečou [8]!
Jeho pokyny jsou úchvatné,
Jeho záměry jsou plné velkoleposti!
Při západu slunce – oslava, při východu slunce – oslava,
Chrám Enlila – hora hojnosti,
55 **Přijímají tam oběti, hříchy odpouštějí!****

*Velekněz je veleben spolu s chrámem,
prameny chrámu jsou účinné v léčbě,
Jeho kněží jsou dokonalí v obřadech,
Jeho žrecí jsou čistí v modlitbách.*

- 60 *Mocný je jeho oráč, věrný pastýř Sumeru,
S nadějí se narodil v příznivý den!
Oráč, který vytvořil rozlehlá pole,
když projde polem – obilí dozrává!
Nehrozí bitva Ekuru zářivému!*

*Postavil v místě Duranki, ve středu čtyř stran světa!
Jeho půda je duší cizích i blízkých zemí.*

- 70 *Jeho zdíva – kovově červená, jeho základy
– z modrého lazuritu!*

***Jako býk vztyčil v Sumeru své zářivé rohy!
Všechny země se před ním sklání!
Během velkých oslav si lidé užívají hojnosti!***

Enlile, byl jsi bohatě obdařen Nebesy a Zemí.

- 75 *V Abzu mohutnou svatyni pro tebe vystavili!
V hloubi hory, ve svaté cele, **tam tě uctívají.***

***Nechť záříš v blankytně modrém Ekuru,
chrámě velkoleposti!***

Záře chrámu sahá až k nebi!

Její stín padá na všechny země!

- 80 *Jeho vrcholky dosahují až ke středu nebes!
Všichni kněží chrámu, všichni služebníci chrámu,
přinášejí do chrámu svaté oběti,
sklánějí se v něm se slovy modlitby!*

Enlile! Pastýře, kterého uzříš,

- 85 ***Vyvoleného, kterého v zemi pozvedneš,
zem mu do rukou, zem mu pod nohy položíš,
skloní se před ním vzdálené země!***

*Jako voda, která se stéká odevšad,
hromadí se jejich dary,*

- 90 *přinášejí se obětiny do pokladnic,
na hlavním nádvoří se daně skládají.*

- 91a *Do Ekuru, chrámu blankytného, je přinášejí k počtě.*

Enlile! Dobrý **pastýři vesmíru**,
 Pasterve, jenž řídíš všechny živé bytosti,
 či panování v zářivosti stoupá!

95 Který se korunoval svou posvátnou tiárou!

Když sedává v horské mlze na trůně,
 jenž ohýbá nebe jako duha,
 jako plovoucí oblak se vznáší v něm,

Kníže nebes – jen on sám,

drak země – jenom on!

100 Nejvyšší z **anunnaků** je on!

Když ve své úžasnosti rozhoduje o osudech,
 žádný bůh neodvažuje se vzhlednout na něj!
 Jen jeho vznešenému poslu, komorníku Nusku,
 slova a činy, které Enlil zamýšlel,

105 zná s ním, spolu se radí,

je vykonavatel Enlilova rozkazu,
 k němu upíná ruce v modlitbě!

Bez Enlila, Vysoké Hory,
 nebyla by stavěna města, nevznikla by sídla,

110 nebyly by zřízeny stáje, ovčín by nestál,

král by nevyrostl, velekněz se nezrodil,

nebyl by zvolen orákulem

žádný chrámový sloužící,

vojenské oddíly by neměly velitele.

Vodní toky nestékají do kanálů,

115 molo ocasem nenaráží do moře,

moře by nezrodilo násypy.

Hlubokovodní ryby v rákosí jikry nekladou,

nebeští ptáci na zemi prostorná hnízda nestaví,

bouřkové mraky na nebesích nerozevírají tlamy.

120 Na nivě a poli jarní ječmen nezraje,

v stepi – její krása – bylinky a tráva nekvetou,

stromy v zahradách velké plody nenesou.

Bez Enlila, Vysoké Hory,

- bohyně Nintu lidi nehubí,*
 125 *kráva ve stáji se neotělí,*
ovce v ohradě neporodí beránka,
lidé, kteří se neustále rozmnožují,
 127a *nevlévají semeno do splynutí,*
 128 *zvířata, čtyřnozí tvorové,*
 128a *nekryjí jeden druhého při páření.*
Enlile! Tvá dokonalost přinucuje ztichnout!
 130 *Podstatu tvou nelze pochopit, nelze rozmotat nitě,*
nitě jsou překrouceny, pro smrtelníka neviditelné,
ve jménu slávy tvé boží – bojovat!
Jsi sám sobě – pán a rádce,
kdo odhadne tvé záměry?
 135 *Tvé tajné síly se nepodřizují nikomu,*
žádný bůh nezří tvou neviditelnou tvář,
tvou tvář nemůže zřít žádný bůh,
velekněz, bůh, Enlil jsi ty!
Nejvyšší soudce nebes a země jsi ty!
Tvé jedinečné Slovo! Mocné je! Je jako nebesa!
Jako mrak!
 140 *Dle tvého Slova bohové anunnaci vytvářejí plodnost,*
slovo tvé k nebesům je opora, slovo tvé k zemi je
osnova!
Nebesům opora, nebesům podpora.
Základ země je nezničitelný!

Literatura:

Poezie a próza starověkého východu. Red. I. Braginský. M., 1973;
 Sumerische Götterlieder. A. Falkenstein. I, str. 11–19. Heidelberg,
 1959.

Tento kultovní text, který měl posílit kolektivní emoce, obsahuje tato slova:

„...Bez Enlila, Vysoké Hory,
nebyla by stavěna města, nevznikla by sídla,
nebyly by zřízeny stáje, ovčín by nestál,
král by nevyrostl, velekněz se nezrodil,
nebyl by zvolen orákulem žádný chrámový sloužící,
vojenské oddíly by neměly velitele...“

Vysoká Hora

(doslova „mocná velká hora“) – stálý Enlilův epiteton.

Literatura:

Poezie a próza starověkého východu. Red. I. Braginský. M., 1973;
Sumerische Götterlieder. A. Falkenstein. I, str. 11–19. Heidelberg,
1959.

* * *

„...Chrám Enlila je hora hojnosti,
přijímány jsou tam oběti, dáváno je rozhřešení!...“

* * *

„Enlile, pastýře, kterého uzříš,
Vyvoleného, kterého v zemi pozvedneš,
zem mu do rukou, zem mu pod nohy položíš,
skloní se před ním vzdálené země!“

Ukázkový příklad: jedno z prvních starověkých měst Mezopotámie **Eridu** bylo nazváno městem **prvních** králů. Podle pověsti byl jeho patronem bůh Enki, Enlilův syn, který vystupuje jako **organizátor světového řádu na Zemi**. Město je řízeno Enkiho synem – mužem jménem Adapa, který byl z poloviny bůh a z poloviny člověk – hrdina. Předpokládalo se, že právě Adapa přinesl civilizaci do města z ostrova Tilmun, to znamená z ostrova Nesmrtelných.

Mimochodem Adapa je v akkadské mytologii jedním ze „sedmi mudrců“. Podobný příběh o sedmi mudrcích byl i mnohem později ve starém Řecku – Heladě, kde byl Solón také nazýván jedním ze sedmi mudrců.

 ERIDU — je jedno z nejstarších měst v Sumeru. Existovalo od první poloviny **4. tisíciletí před n. l.** (takzvaná eridská kultura). Na jeho území se nacházel **zikkurat** a rovněž mnoho jiných chrámů a staveb.

V sumerském seznamu králů bylo Eridu (jako **centrum moci**) nazýváno **městem prvních králů, vládnoucích před potopou a po potopě**. Bylo jedním z hlavních sumerských náboženských center.

V sumerské mytologii bylo Eridu domovem chrámu Abzu, **boha Enkiho**. Stejně jako všichni sumerští a babylonští bohové byl Enki zpočátku označován jako místní bůh, který přišel, podle pozdější kosmologie, aby se podělil **s Anu a Enlilem o nadvládu**. Jeho královstvím byly vody obklopující svět a také vody pod ním (**ab – voda, zu – daleko**), proto se **chrám Enki v Eridu nazýval E-Abzu**.

V sumerské tradici Eridu, **podobně jako posvátná hora Nisir, označovalo střed světa**. Jeho tvůrce, bůh Enki, vládce světového oceánu a **země plovoucí na jeho povrchu**, dal Eridu **tabulky „me“**, obsahující jména všech bytostí světa, jejichž **znalost poskytovala nad nimi moc**. Není to náhoda, že judaismus,

křesťanství a islám také považují Eridu za posvátné město – **prapůvodní Rajskou zahradu**, místo zrození lidstva, kam „**královská moc sestoupila z nebes**“.

V Eridu vládl mýtický Adapa, zvaný Abgallu (**ab – voda, gal – velký, lu – člověk**), první člověk, **z poloviny bůh, z poloviny člověk – hrdina**, podle jednoho z mýtů **syn samotného Enkiho (Ea)**. Věřilo se, že to byl **Adapa, kdo přinesl z ostrova Tilmun civilizaci**.

ADAPA

V náboženských legendách Babylónanů se dochovala **pověst o Eridu, pozemském ráji**, kde roste palma zastiňující oceán. Babylonské texty vypráví o založení Eridu bohem Mardukem jako prvního města, „svatého města, příbytku jejich [jiných bohů] potěšení (požitků).“

📖 **ENKI** (sumersky „vládce země“, „vládce nižší země“), **Eja, Ea**. Bůh je patronem města Eredu. Podle mýtu o „Enki a Eredu“, zakládá město Eredu a vyzvedává ho z vodní propasti Abzu a pak **plave do Nippuru k Enlilovi, aby ho posvětil** (Enlil je v tomto textu nazýván „otec boha Enkiho“).

Enki je stvořitel lidí (mýtus „Enki a Ninmach“), **spolu s Enilem** je stvořitelem dobytka a obilí (mýtus o Lachar a Ašnan), **ochránce základů civilizace, božských sil „me“** (mýtus o krádeži „me“ bohyní Innanou od Enkiho).

V mýtu „Enki a Sumer“ (jedno z nejrozsáhlejších sumerských etiologických děl) Enki vystupuje jako **ORGANIZÁTOR SVĚTOVÉHO ŘÁDU NA ZEMI**.

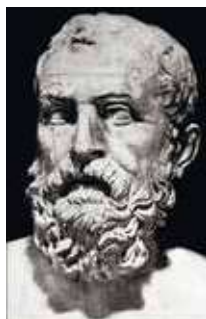
Literatura:

Mýty národů světa. Encyklopedie ve 2 svazcích. Hl. red. S. A. Tokarev. M., 1988.

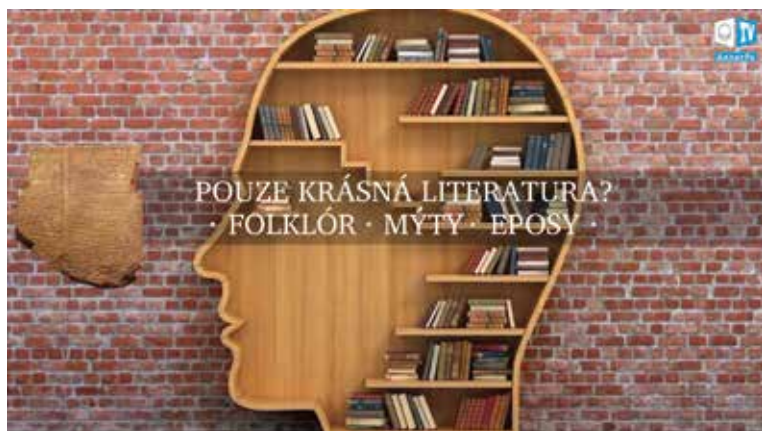
7 mudrců
ERIDU

=

7 mudrců
ATHÉN

JE TO JEN KRÁSNÁ LITERATURA? folklór – mýty – eposy

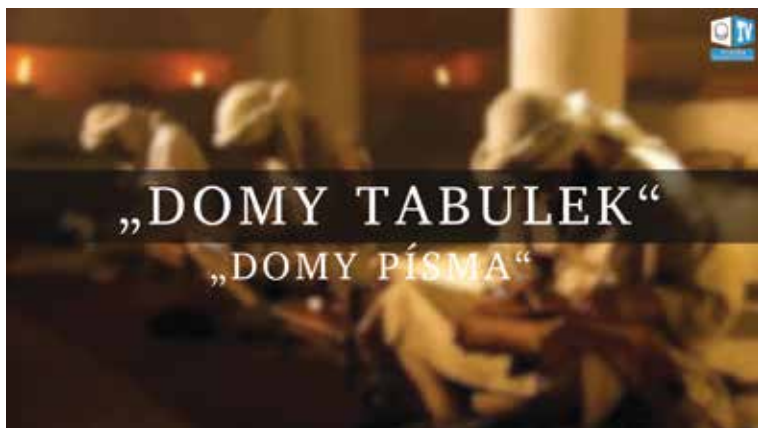

Jaké šablony chování byly vkládány do hlav mladé generace? A pro koho to bylo výhodné?

Sumerové začali aktivně psát a šířit texty legend o zemi Ela. Pro tyto účely byly otevřeny speciální školy – „edubby“ neboli „domy tabulek“, „domy písma“, kde byli připravováni písaři a jedinci, kteří by mohli být jejich hlasateli mezi lidem.

Je zajímavé, že když se sumerský jazyk stal mrtvým, byl až do 1. tis. před n. l. používán jako posvátný literární jazyk a jazyk vědy v Asýrii a Babylonu. Stej-

ným způsobem se dnes v podstatě používá latina. To znamená, že mrtvému sumerskému jazyku rozuměli jen vyvolení. Přičemž mnohé znaky klínového písma vyjadřovaly především sumerská slova a jejich význam a znění akkadských slov se původně zapisovalo pomocí kombinací sumerogramů, podobně jako současné rébusy a šarády. Proč byly potřebné takové složitosti a tajnosti při předávání obyčejného literárního eposu, mýtů a lidového folklóru, když se vědělo, oč jde?

SUMERSKÝ JAZYK

Přestože většina obyvatelstva Asýrie a Babylonu ve druhé polovině III. a ve II. tisíciletí před n. l. mluvilo akkadským jazykem (díky dvěma druhům akkadštiny ho někdy nazývají jazyk asyrsko-babylonský), sumerský jazyk se zachoval až do I. tisíciletí před n.l. jako posvátný literární jazyk. Byl vyučován ve zvláštních školách, kterým se říkalo „domy písma“. Bez znalostí sumerštiny nebylo možné osvojit si klínopis, jehož mnohé znaky

(logogramy neboli sumerogramy) vyjadřovaly zejména sumerská slova a jejich význam. Znění akkadských slov se zapisovalo zpočátku prostřednictvím kombinací sumerogramů, podobně jako naše rébusy nebo šarády.

Literatura:

Vybrané práce ze sémiotiky a kulturní historie. 6. díl. Historie vědy. Nedávná minulost (XX. století). V. V. Ivanov. M., 2009.

Sumerové vytvářeli texty snadné k zapamatování a vnímání sluchem. Přičemž námět byl vypracován tak, aby příběh vyvolal kolektivní emoce, přivedl dav posluchačů do emocionálního stavu udávaného v textu, jelikož většina obsahu byla posluchačům předem známa.

Zkrátka v moderním pojetí sloužily k přípravě žurnalistů z masmédií (přestože se předtím po dlouhou dobu kultovní texty jednoduše učily nazpaměť a předávaly se z generace na generaci). Mimochodem stejný způsob byl použit i o několik století později k šíření

Homérovy Iliady mezi Helény a jiné národy. Pouze hlasatelům – novinářům se říkalo „**rapsódi**“, „**synové Homéra**“. Proč si takový byrokratický stát, jako byl Sumer, kde vše podléhalo evidenci a kde byl počítán dokonce každý plod ze stromu, najednou dovolil takové výdaje na epos? Jaké cíle si stanovili sponzoři takových opatření?

Je to tak, že celá tato mytologie, propojená s náboženstvím, nakonec ovlivnila **světonázor** nejenom tohoto národa, ale také těch, kteří přijali jeho literární dědictví – Akkadů a později Babyloňanů. Od nich se rozšířila mezi jiné národy. Pouze s jediným rozdílem, že následující generace si již nepamatovaly prapůvodní znění a věřily prakticky na slovo tomu, co říkali místní kněží, kteří se starali o svou moc.

System zesílil své pozice v myslích lidí. Zkrátka připravoval se u lidí vzor napodobování. To, co si dovovali bohové v lidské podobě, stejně tak se chovali i lidé, brali si z nich příklad.

Víc než to, došlo k záměně cíle lidské existence. Namísto skutečného smyslu lidského života, chápání, k čemu byl člověk stvořen – **k přeměně v duchovní bytost, splynutí v nitru s Boží Láskou...**

...pod diktátem svého vědomí vkládali kněží do myslí věřících to, co bylo výhodné pro systém. Člověku se fakticky již od dětství vštěpovalo, že **byl stvořen**

proto, aby pracoval na bohy. Aby obdělával půdu, pásł dobytek, sbíral plody, krmil bohy svými oběťmi. To znamená, aby pracoval na Ela a jeho elitu, věnoval celý svůj život a veškerou svou pozornost všemu, co je vně, což pozorujeme i dnes v takovém uspořádání lidské společnosti, jakým je spotřebitelská civilizace.

 Dochovalo se několik mýtů o stvoření lidí, ale zcela samostatný je jen jeden z nich, a to o bozích Enki a Ninmach. Enki a Ninmach uhnětou člověka z hlíny Abzu, podzemního světového oceánu, a do procesu stvoření přilákají bohyni Nammu – „matku, jež dala život všem bohům.“ **Cílem stvoření člověka je pracovat na bohy – obdělávat půdu, pásť dobytek, sbírat plody, krmít bohy svými oběťmi. Jakmile je člověk stvořen, bohové mu určí osud a k této příležitosti uspořádají hostinu.** Na hostině opilí Enki a Ninmach se opět pustí do modelování lidí, ale vznikají pouze mrzáci – žena, která nemůže rodit, bezpohlavní tvor a podobně. V mýtech o bohyních dobytka a obilí se nutnost stvoření člověka vysvětluje tím, že bohové anunnaki, kteří se objevili před ním, neumí vést hospodářství...

Literatura:

Mýty světových národů. Encyklopedie ve dvou svazcích. Hl. red. S. A. Tokarev. M, 1988.

SVĚTONÁZOR. LITERATURA SUMERSKÁ A BABYLONSKÁ

Co se skrývalo za vzorem **NAPODOBOVÁNÍ**?

Pýcha, vraždy, opilství, podvod, msta, ješitnost, sobectví, zrada, lidská láska pomocí čar a kouzel – tedy stále stejná šablonovitá nastavení systému ve vědomí lidí.

 Pro záchranu bohyně, která sestoupila do podzemního království a která tam zahynula, byly získány „byliny života a vody života“. Příkládají se na ni kouzelné byliny a pokropí se léčivou vodou a ona vstane...

Aby se pastýř zachránil od zlých démonů, pozvedne ruce v modlitbě ke slunci a promění se v rychlou gazelu ... Had naváže přátelství s orlem, ten sní jeho mláďata a had se mu **krutě pomstí**. Orel je zachráněn a krmen králem, který čeká na následníka, ale jeho manželka jej nemůže porodit. Jako odměnu za záchranu orel slíbí, že králi pomůže získat „bylinu zrození“, a na svých křídlech jej vynese do nebe, k bohům, kteří tu bylinu mají... Zlé **nestvůrné božstvo se lstí zmocní trůnu právoplatného vládce světa a snaží se zničit lidstvo sesláním hladu a nemoci**. Jen stěží se jej podaří zklidnit a vrátit trůn právoplatnému panovníkovi...

Je možné, že jedno z nejstarších odvětví literatury, možná kolébka mnoha námi uvedených námětů, které jsme odhalili příliš pozdě, nás připravilo o radost z prvního poznávání, ale zato nám ulehčilo první seznámení s ním a zavedlo nás do světa pohádek, mýtů a legend, který je nám blízký již od dětství, a proto je nám obzvlášť drahý. A tady je další zajímavá věc. Když jsme do toho světa vstoupili, poznali jsme ho, jako bychom již k němu přivykli a jsme připraveni pokračovat v příběhu, který jsme již slyšeli, místo vypravěče, čeká nás překvapení. Najednou příběh začíná znít jinak, pro nás nezvykle, a tento neočekávaný obrat na známé cestě by se měl podle všeho nazývat podivuhodnost klínopisné literatury, za níž stojí ještě jeden svět, svět jejich tvůrců.

Lidé na tomto světě jsou uhněteni z hlíny míchané v krvi zavražděného božstva a požehnání opilými bohy. Bůh je člověku blízký. Přes rákosovou chýši a hliněnou stěnu mu sděluje rozhodnutí rady bohů, zachraňuje jej a **klame přitom své božské bratry**. Ale i člověk je roven Bohu. Může odmítnout lásku, kterou mu nabízí bohyně, a trochu ji přitom vodit za

nos a zostudit ji jako děvku a **proklít ji za proradnost a lstivost. Bohyně, která sestoupila do podzemí, se nemůže vrátit zpět bez výkupného, protože zákon podzemí je stejný pro bohy i smrtelníky „oko za oko, zub za zub“.** Zachrání se tak, že zradí svého milovaného manžela. Bohové žijí jakoby na stejné zemi s lidmi, v jejich rákosovém a hliněném světě, velmi skromném a nenáročném. Voják, který vyšplhal na zeď pevnosti, je přijat velitelem nepřátelské armády za vůdce (bylo to proto, že se oblékali podobně?). Krásná dívka je stejně dobrá jako mladá jalovice, jako kraví máslo a smetana a **její lásku můžete získat kouzly s máslem, mlékem a smetanou. Ohromí představivost mladého muže tím, že mu probodne hrud' „šípem z rákosu“ (jako Eros).** Je nevěstkou, která se potlouká po trzích a hostincích, ale přitom je bytostí neobyčejně respektovanou, která vyvolává mimořádnou úctu, protože je služebnicí kultu bohyně, který podporuje plodnost a zrození, a tedy to nejdůležitější.

Život uprostřed rákosí a hlíny, který nám vysvětluje, proč lze krásu ptačího peří srovnávat s klinopisnými tabulkami a svátost posvátného manželství s pečeti vytesanou z kamene nebo proč se říká, že šípy lásky jsou z rákosu, si již nelze s ničím splést.

Literatura:

Sumerská a babylonská literatura (článek V. K. Afanasjeva) v knize Poezie a próza starověkého východu. M., 1973.

ROZDĚLENÍ LIDÍ jako v zemi Ela

(IDEOLOGIE SYSTÉMU: ROZDĚL A PANUJ)

Stejně jako v Elově zemi (jak bude o něco později podrobně vysvětleno v příběhu o olympských bozích), se v pověstech kněží starověké Mezopotámie a lidé dělili na **bohy, hrdiny a divochy**. A vzhledem k tomu, jak potomci Atlantánů – archónti po celá staletí množili tyto obrazy v hlavách lidí ve snaze o jedinou světovládu, můžeme to pozorovat i dnes v současné světové společnosti.

Shromáždění bohů – Elita

byli patrony lidí, obdařeni všemi lidskými atributy a vlastnostmi, vlastníky kouzelných předmětů (vyspělých technologií). Například bůh Šamaš usnadnil hrdinovi Gilgamešovi vítězství nad netvorem díky sedmi větrům, které dují z vůle Šamaše. Bestie měla omračující paprsky a chránila zvláštní území s neobyčejným cedrovým lesem boha Ellila.

I dnes mnozí bohatí lidé na světě touží být vybráni do okruhu světové elity nebo jim být alespoň užiteční, prahnou po jejich ochraně a záštitě svých mini impérií, ať už jde o obchod nebo vliv na určitou oblast.

BŮH UTU (ŠAMAŠ)

Bůh Utu (Šamaš) .
Otisk pečeti
3 tisíce let př. n. l.
Londýn, Britské muzeum

Bůh Šamaš představuje
králi Chammurapimu
kodex zákonů.
Fragment stély
s Chammurapiho zákony.
XVIII. století př. n. l.,
Paříž, Louvre

Hrdinové (příklad – obraz Gilgameše) jsou úspěšní mladíci, kteří svými hrdinskými činy nebyli povinováni sobě, ale nějakému mocnému patronovi z řad bohů (z Elovy elity), kteří vlastnili magické předměty. To znamená, že byl naprogramovaný hrdina, který měl zničit vše, co jeho patron považoval za zlo, a nato zahynout jako mladý. Zkrátka podle toho, jak rozhodnou bohové v božské radě.

Během svého krátkého života museli hrdinové přemýšlet o smyslu života, hledat nesmrtelnost v těle, protože bohové již tuto nesmrtelnost měli. Nejvyšším projevem odvahy mělo být uznání vlastní porážky, což bylo v pozdější literatuře rozvinuto až k sebevraždě hrdiny.

Dnes se miliony lidí již od dětství touží podobat slavným hrdinům – supermanům své doby – z filmů a seriálů populárních po celém světě, propagovaných pomocí médií. A v dospělém věku je mnozí napodobují a riskují svůj život kvůli uskutečnění plánů světové elity, aniž by věděli, pro koho ve skutečnosti pracují a proč.

Divoši (příklad – obraz Enkidu, Gilgamešova sluhy). Divoch je nevýrazné stvoření, které se připojilo k civilizaci a stalo se oddaným služebníkem Hrdiny. Utrpením a smrtí musel zaplatit bohům za počiny své i svého hrdiny.

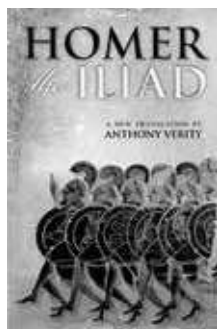
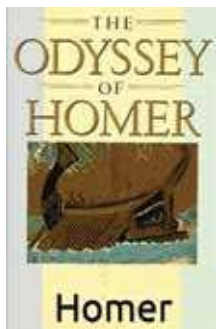
K dnešnímu dni žijí miliardy lidí ve stavu bídy a chudoby, jen stěží vystačí od výplaty k výplatě. Od dětství sní, že alespoň na chvíli budou stát po boku slavných lidí, nemluvě již o tom, že budou pro ně co nejvíce užiteční, aby se vymanili z chudoby a zařadili se mezi „slušné lidi“.

Utkvělá představa: NESMRTELNOST V TĚLE SEN SYSTÉMU O VLASTNÍ NESMRTELNOSTI

Snaha o dosažení NESMRTELNOSTI hlavního hrdiny zaujímá ústřední místo v mezopotámské literatuře. **Epos** pod názvem **Ten, jenž všechno zřel, o hrdinovi Gilgamešovi**, je postaven na tomto námětu a opakuje se v různých verzích pro různé národy, na něž se v různých staletích rozšířila sféra vlivu Elových potomků.

EPOS O GILGAMEŠOVI

Epos o Gilgamešovi byl populární nejen mezi národy Přední Asie. Z 2. tis. před n. l. se z Palestiny a Malé Asie dochoval úryvek takzvané periferní verze akkadské epické básně a rovněž fragmenty jejího překladu do chetitského a churitského jazyka. **U Eliana (římský básník, který psal řeckým jazykem, 3. století n. l.)** nacházíme další vývoj legendy o Gilgamešovi v podobě pověsti o zázračném narození hrdiny...

Nejstarší dochovaná verze eposu byla zapsána v první čtvrtině 2. tisíciletí, ale patrně pochází z poslední třetiny 3. tis. před n. l. Nejkompletnější epická báseň **Ten, jenž všechno zřel**, přisuzovaná uruckému zaklínači Šin-lēqi-unninni (dochovala se v zápisech ze **7. – 6. století př. n. l.**), je jedním z nejvýznamnějších poetických děl starodávné orientální literatury. Skládá se z dvanácti písní – „tabulek“, z nichž poslední je doslovný překlad ze sumerského jazyka druhé části písně „Gilgameš, Enkidu a podsvětí“ a kompozičně není s eposem spojena.

Deska V
„Epopéj o Gilgamešovi“
Sulajmáníjské muzeum,
Irák

Gilgameš se lvem.
Reliéf z Chorsabadu (Dur-Šarru-
Kin), paláce Sargona II.
8. století př. n. l., Louvre, Paříž

Reliéf zobrazující Gilgameše.
Muzeum anatolských civilizací.
Ankara, Turecko

📖 TEN, JENŽ VŠECHNO ZŘEL
SLOVY SÎN-LĚQI-UNNINI,
ZAKLÍNAČE

TABULKA I.

- 1 *O tom, jenž všechno zřel, až k hranici země
a moře zná všechna, přešel všechny hory,
Ten, kdo s přítelem přemohl své nepřátele,
byl nadán veškerou moudrostí.*
- 5 *On tajemství zřel, skryté odhalil
a přinesl zvěst o tom, co bylo před potopou.
Dalekou cestou šel, namáhal se a trmácel
a všechny útrapy vryl v stělu kamennou.
Hradbu dal vystavět kol Uruku hrazeného,
10 kol svaté Eanny [5], pokladnice Čisté.
Zři na jeho hradbu, jejíž koruny jsou jako nit,
hled' na jeho cimbuří, jemuž podobné nikdo nevytvoří.
Dotkni se prahu, jenž z dávných pochází časů,
přístup blíž k Eanně, přibytku Ištařině [6],
15 již podobné žádný pozdější král ani člověk nevytvoří.
Vystup na hradbu uruckou, procházej se po ní,*

*prozkoumej základy její, bedlivě prohlédni cihly,
Což její cihly nejsou z pálené hlíny,
což její základy nepoložilo mudrců sedm?*

(dále chybí 30 tabulek)

* Je větší než [všichni lidé],

**Ze dvou třetin bůh a člověk z jedné,
tvar jeho těla je nesrovnatelná**

(dále chybí čtyři tabulky)

Literatura:

Epos o Gilgamešovi (Ten, jenž všechno zřel), překlad z akkad. I. M. Djakonovová, M., 1961; Literatura Sumeru a Babylonu (pojednání V. K. Afanasjevové) v knize Poezie a próza starověkého Východu, M., 1973; Historie začíná v Sumeru, S. N. Kramer. M., 1965; Mýty světových národů. Encyklopedie ve dvou svazcích. Hl. red. S. A. Tokarev, M., 1988; Schott A, Soden W. Von (eds) Das Gilgameš-epos, Reclam, (1968); Ancient Near Eastern texts, relating to the Old Testament, ed. J. B. Pritchard, 2 ed., Princeton, 1965.

EPOS O GILGAMEŠOVI

Gilgameš, otrávený smrtí přítele, utíká do pouště. Teskni po nejmilejším příteli a poprvé **si uvědomí, že i on sám je smrtelný**. Putuje podzemní cestou boha slunce Šamaše přes **hřebeny hor**, obklopující obydlený svět, **navštíví nádhernou zahradu a proplouvá vodami smrti na ostrov, kde žije Utnapištim, jediný člověk, který získal nesmrtelnost**. Gilgameš chce vědět, jak toho dosáhl. Utnapištim vypráví Gilgamešovi **příběh o celosvětové potopě**, které byl svědkem a po které **získal věčný život z rukou bohů**. Ale kvůli Gilgamešovi, říká Utnapištim, **se podruhé rada bohů nesejde**. Žena Utnapištima, která se nad hrdinou slituje, přemluví svého manžela, aby mu dal něco na rozloučenou, a ten **hrdinovi odhalí tajemství květu věčného mládí**. Gilgameš s obtížemi získá květ, ale nestihne ho použít. Zatímco se koupal, květ odtáhl had, který svlékl kůži a rázem omládl.

 Akkadský epos o Gilgamešovi je dílo básníka, který **nejenom spojil různorodé sumerské báje (byliny), ale důkladně promyslel a sestavil materiál**, který mu byl znám, a dodal dílu hluboký filozofický význam. Zařazení vyprávění o potopě (díla druhého cyklu) do epopoje ještě více podtrhuje základní ideu díla, kterou je **nedosažitelnost hlavního cíle putování Gilgameše – „věčného života“**.

 Slavný epos o Gilgamešovi není jen opakováním sumerských pověstí

ENKIDU
A GILGAMEŠ

Socha Gilgameše.
Univerzita v Sydney.
Sydney, Austrálie

Gilgameš bojuje
s nebeským býkem.
Královské muzeum
umění a historie.
Brusel, Belgie

Gilgameš a Enkidu zabijí Humbabu

o hrdinovi, ale jedná se o dílo, které odráží složitý **vývoj světonázoru, kterým prošli hrdinové sumerských textů spolu s babylonskou společností. Hlavním motivem epických textů babylonské literatury je nemožnost člověka dosáhnout osudu bohů, nehledě na všechny snahy, marnost lidského úsilí při pokusu dosáhnout nesmrtnosti.**

Literatura:

Epos o Gilgamešovi (Ten, jenž všechno zřel), přel. z akkad. I. M. Djakonovová, M.- L., 1961; Poezie a próza starověkého Východu, red. I. Braginského. M., 1973; Historie začíná v Sumeru. S. N. Kramer (překl. z angl.). M., 1965; Mýty národů světa. Encyklopedie ve dvou svazcích. Hl. red. S. A. Tokarev. M., 1988; Schott A., Soden W. von (eds). Das Gilgamesch-Epos. Reclam, [1968]; Ancient Near Eastern texts, relating to the Old testament, vyd. J.B. Pritchard, 2. vyd., Princeton, 1965.

Je však důležité poukázat na **hlavní motiv** těchto děl. Je to údajná neschopnost člověka dosáhnout hlavního cíle svého hledání – „věčného života“, zbytečnost lidského úsilí při pokusech získat nesmrtelnost a věčné mládí, tedy osud bohů. A závěr, tedy důraz na ideu tohoto díla tvoří myšlenka, že jediná člověku dostupná nesmrtelnost je vzpomínka na jeho skutky, které proslaví jeho obraz a jméno.

Co vidíme dnes? Miliardy lidí nevědí o duchovním cíli svého života. Další miliardy, které se považují za lidi věřící, nevědí, jak skutečně dosáhnout nesmrtelnosti v životě. Tuto neznalost využívají světové elity pro své tajné manipulativní účely.

A kolik lidí na světě sní o vlastní kariéře, o tom jak se stát významnými, proslavit své jméno, zapsat se do dějin, aby o nich všichni věděli? Pro takovou masovou psychózu jsou ve spotřebitelské společnosti vytvořeny všechny podmínky samotnými lidmi. A nezáleží na tom, jakým způsobem to či ono vědomí uvažuje: někdo touží proslavit své jméno hloupostí na internetu, kam umísťuje hromadu fotografií sama sebe a jiný hyperrozumem vydáváním celých svazků vědeckých prací s vlastní fotografií nebo pojmenováním nového druhu měkkýšů svým jménem. Vědomí všech pracuje podle šablony proslavit své jméno.

Proč je ale systém zainteresován v propagaci šablony, jako je nesmrtelnost v těle a dosažení věčného mládí? A proč zaměřuje pozornost člověka na zviditelnění vlastního obrazu a jména?

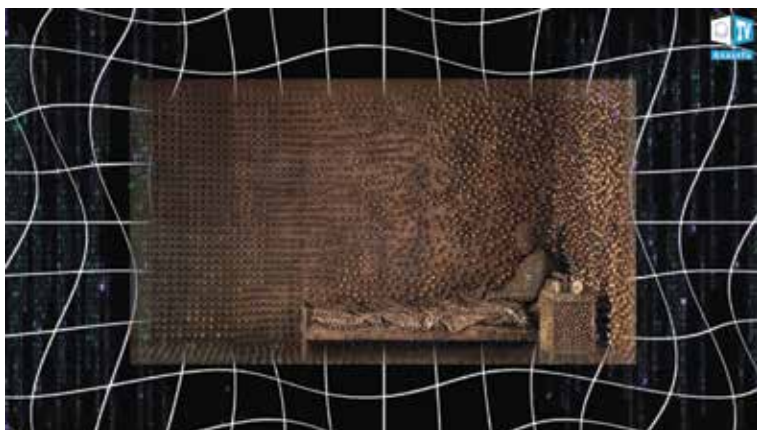

Díky prapůvodním duchovním Znalostem a uvědomění si, že systém mění jejich podstatu, je možné pochopit, že odpověď se skrývá ve dvou bodech, kterými je „nesmrtelnost v těle“ (nyní to zní jako „spása“) a „oslavování jména“. **Podle prapůvodních duchovních Znalostí může každý člověk dosáhnout nesmrtelnosti během dočasné existence svého těla, to znamená duchovně se rozvinout pomocí hlubinných citů do takového stavu vnitřní duchovní přeměny, kdy jako Osobnost,**

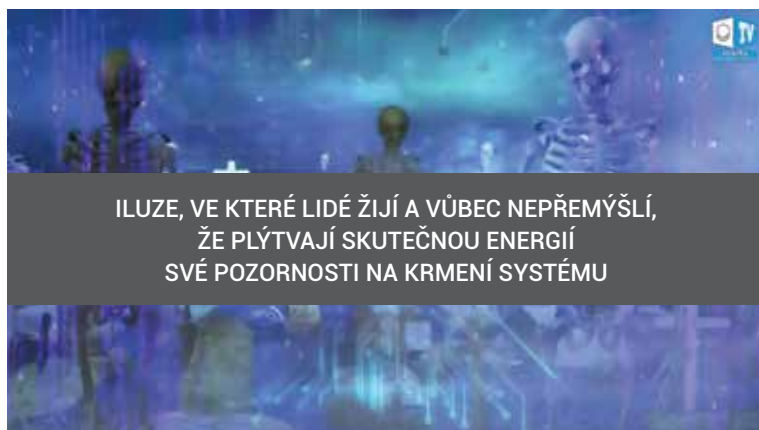
jako Duch, začíná žít ve světě Duchovním. Je důležité vědět, že nesmrtelným může být pouze Duch, a ne fyzické tělo či vědomí.

Vědomí tomu nerozumí. Pro ně Bůh je materiální obraz. **Vědomí nedokáže mít hlubinné city, dokáže jen mluvit, myslet nebo produkovat emoce.**

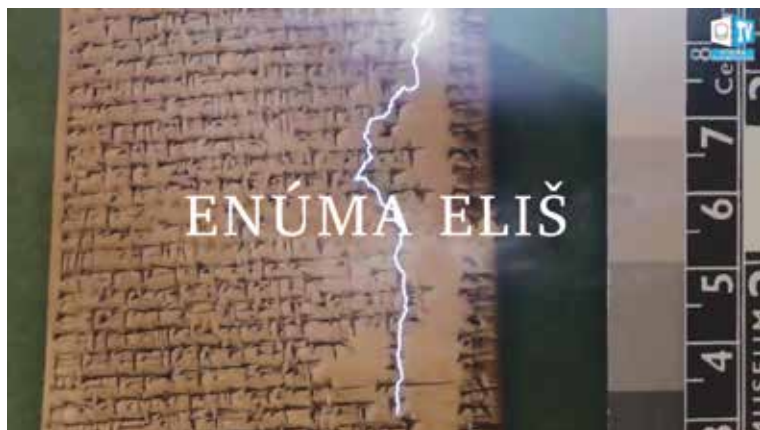

A co chápe vědomí? Chápe jen to, co chápe systém. V chápání systému nesmrtelnost v těle znamená prodloužení střední délky života, je to prodloužení délky svého života, přestože systém chápe svou konečnost. Jeho doba trvání je předurčena jako u běžného programu. Proto **příslib nesmrtelnosti ve fyzickém těle je pouze šablonový trik, prověřený tisíci lety, iluze, kterou lidé žijí a bez rozmyslu utrácejí reálné síly své pozornosti na živění systému.**

A proslavování vlastního jména s obrazem po staletí je rovněž výhodné pro systém. Takto si vytváří subosobnosti, které jsou také potravou pro systém, přestože jsou mrtvé mezi živými.

„ENÚMA ELIŠ“

Pro vědce, kteří dnes studují biblické otázky, není tajemstvím, že mnohé z Bible bylo převzato hebrejskými kněžími z posvátných textů nejen ze Starého Egypta, ale i z Babylonu. **Posvátné písmo o stvoření světa – ENÚMA ELIŠ bylo v podstatě biblí Babylonu.** Velekněží z Babylonu zase tyto texty převzali od velekněží z Akkadu a Akkadové své kosmologické posvátné písmo o původu světa a vládě bohů převzali od ještě staršího národa – Sumerů. Čí bůh ze zástupu bohů je silnější, záviselo na politické hegemonii velekněží v tom či jiném městě nebo zemi. Ve skutečnosti se jednalo o boj, aby právě jejich bůh získal epitet „**enlilství nad bohy**“. Jména hlavních bohů a hrdinů se měnila, ale podstata zůstala tak či onak stejná – příběh o uchopení moci a nadvládě Ela a jeho elity nad lidmi.

ENLIL, BŮH VĚTRU

📖 Jeden z hlavních bohů sumerského a následně akkadského, kanaánského a chetitského panteonu. Akkadská varianta jména byla *Ellil*.

EA. PÁN ZEMĚ

📖 **Ea** (sumersky *Enki*, *Eja*, akkadsky *Ea*), v sumersko-akkadské mytologii je jedním ze tří velkých bohů (společně s *Anu* a *Enlilem*).

Měl epitety **důvtipný, velmi moudrý, dokonalý intelekt, vysoce inteligentní**. Samotné jméno **Enki**, znamená **Pán Země, Vládce podsvětí**.

První klínopisné zmínky o *Enkim* se objevují v 27. – 26. století před n. l., v samotném počátku vynálezu písemnictví. Podrobně je popsán v příbězích **Enki a Světový řád**.

ŠAMAŠ. BŮH SLUNCE

📖 (Ze semitského kořene *Š-M-Š* – slunce) – bůh slunce, tak ho nazývali babylóňané a asyřané. Jeho jméno se psalo ideogramem, který znamenal **Vládce dne**. Po pádu Sumeru ho začali uctívat především jako boha, který ustanovuje zákony a sleduje jejich dodržování.

MARDUK. SYN SVĚTOVÉ HORY

📖 (Akkadsky „mar duku“ – „syn světové hory“) – v sumero-akkadské mytologii jde o nejvyšší božstvo babylonského panteonu nejvyššího boha ve starověké Mezopotámii, boha a patrona města Babylon po r. 2024 před n. l.

BEL. TITUL NEJVVYŠŠÍHO BOHA

📖 (Akkadsky bélu) – v náboženstvích starověkého Meziříčí také titul nejvyššího boha.

GILGAMESĚ

HRDINOVÉ

Sumersko-akkadský hrdina. Akkadský epos

HERCULES

HRDINOVÉ

Hrdina starořeckého eposu

ENÚ-MA ELIŠ – babylonsko-akkadské svaté písmo, starověké mezopotámské kosmologické texty o stvoření světa a lidské rasy, o původu bohů a vesmíru, o boji a uchvácení moci starými a novými bohy, o tom, jak hrstka bohů popouzela lidi proti sobě, jak vládli národům a mnoho dalšího. Babylonské legendy zdůrazňují, že příčinou lidského utrpení není odplata za lidské hříchy, ale hněv bohů, jejich touha snížit počet stále se rozrůstajícího lidstva, obtěžujícího bohy svým hlukem.

V Enú-ma eliš hlavní roli ve stvoření světa nehraje již Enlil, ale bůh jménem Marduk. A znovu se opakuje starý příběh – **hlavní bůh organizuje světový pořádek pomocí násilí**. Hlavní myšlenkou příběhu se jeví násilné svržení starých sil, moc podle práva silnějšího. Mardukovi se uděluje epitet nadvláda, to znamená enlilství nad bohy, říkají mu „Enlil všech bohů“.

MARDUK

MARDUK (akkadsky, možná ze sumerštiny, Amar-Utu(k), býček Utu, jméno podle etymologie někdy **Már-Duku, syn Duku**), hlavní božstvo babylonského panteonu, hlavní bůh města Babylon. První písemné informace o tomto božstvu pocházejí přibližně z poloviny 3. tisíciletí před n. l., jako bůh a patron Babylonu je zmíněn **již v období 3. dynastie z Uru** (22. století před n. l.). Při vzestupu Babylonie v období 1. babylonské dynastie (19. a 16. století před n. l.) se stává hlavním božstvem a v této souvislosti **získává znaky a epitety jiných božstev, především sumerských. Již v prologu**

Chammurapiho zákoníku předávají Ea (sumersky Enki), Anu (An) a Enlil Mardukovi, prvorozenému synu, nadvládu (enlilství) nad lidmi a nadřazují jej nad všemi igigi (nebeskými bohy...)

Od boha Šamaše (Utu), jehož bratrem je někdy nazýván, na Marduka přechází titul soudce bohů. Základní epitety Marduka jsou „**vládce bohů**“, „**otec bohů**“. Mardukova manželka je Sarpanit, syn Nabu, hlavní chrám je Esagila.

Postavení Marduka se nejvíc **vyzdvihuje** v babylonské kosmogonické básni **Enúma eliš** (druhá polovina 2. tisíciletí před n. l.), jejímž konečným cílem je odůvodnit a utvrdit **Mardukovo právo vládnout všem starodávným bohům a vesmíru**. K tomu Marduk dostává **sumerskou genealogii a stává se hrdinou – vítězem nad starodávnými kosmickými silami**. Podle epické básně byl Marduk počat bohem Ea v „obydli Apsu“, postaveným Eem nad Apsu (sumersky Abzu, ztělesnění prapůvodního vodního živlu), kterého zabil. Mardukova matka, byla bohyně Damkina (sumersky Damgaluna). Marduk je popisován jako „zářivé hvězdné těleso“, božské dítě, které ve všem překonává předcházející generace bohů. Když má Tiamat, manželka Apsu, v úmyslu pomstít se bohům za vraždu svého manžela, všechny bohy zachvátí strach a jediný Marduk souhlasí s tím, že bude bojovat s vojskem Tiamat, ale požaduje, aby ho uvedli do rady bohů a udělali nejvyšším božstvem.

📖 Pořádá se slavnost, na níž Marduk prokáže sílu svého slova – na jeho rozkaz zmizí a znovu se objeví hvězda (v předchozích interpretacích háv). Bohové, otřesení

Mardukovou silou, jej zvolí za nejvyššího a žehnají mu k boji. Marduk vstupuje do boje, je vyzbrojen lukem, obuškem, sítí. Je doprovázen **čtyřmi nebeskými větry a sedmi bouřemi, které stvořil proti jedenácti příšerám Tiamatina vojska**. Vhání „zlý vítr“ do široce otevřené tlamy Tiamat tak, že ta nemůže zavřít ústa, porazí ji šípem, vypořádá se s její družinou, **odebere Kingovi, kterého zabil, tabulky osudů (určující pohyb světa a světových událostí a zajišťující jejich majiteli světovou nadvládu)**.

Dále Marduk tvoří svět. Rozsekne Tiamatino tělo na dvě části, ze spodní části vytvoří zem, z horní části nebe (které uzamkne na závoru a postaví stráž, aby voda nemohla prosáknout dolů na zem).

📖 Bohům Anovi, Enlilovi a Eovi určí Marduk jejich državy a nebeským tělesům jejich cesty, rozdělí 600 bohů na 300 horních, nebeských a 300 dolních, podzemních. Podle **Mardukova plánu bohové stvoří člověka**. **Vděční bohové staví Mardukovi „nebeský Babylon“** s esagilským chrámem, vyhlásí padesát Mardukových jmen (**včetně „pána země“, titul Enlil**),

Marduk bojuje proti Tiamat

a předají mu tedy moc téměř všech hlavních bohů akkadského panteonu. A tak Marduk získává moc nejen na základě zákonného nástupnictví, ale také podle práva silnějšího.

Kromě Enúma eliš je Marduk aktivním účastníkem v mýtu o Errovi, který podvodem odebere (dočasně) moc otci bohů a rozpoutá strašlivé ničení a vraždění.

Od 14. století př. n. l. se Mardukův kult šíří v Asýrii, ale vystupuje proti němu místní božstvo Aššuru, které se často s Mardukem ztotožňuje a postupně ho nahradí... **Mardukovými symboly jsou sekera, zvíře – drak Mušhuššu.** V textu nové asyrské éry jsou různá zvířata, rostliny a kovy srovnávány s částmi Mardukova těla, možná, že v jeho kultu hrály určitou roli, a sice jeho hlavní vnitřnosti jsou lvi, malé vnitřnosti jsou psi, páteř je cedr, prsty jsou rákosy, lebka je stříbro, výron jeho semene je zlato.

Literatura:

Mýty o lidech světa. Encyklopedie ve 2 svazcích. Hl. red. S. A. Tokarev. M., 1988.

A tak Marduk zaujímá hlavní místo v panteonu bohů ve 2. tisíciletí př. n. l. Díky snahám velekněží je ke konci starého babylonského období uctíván již daleko za hranicemi Babylonu. A ještě později, v helenistickém období, je příběh Marduka z velké části kopírován archonty Helénů, pouze hlavní bůh je již nazýván Zeus a hora, na které vládne, Olymp.

ENÚMA ELIŠ BABYLONSKO-AKKADSKÉ SVATÉ PÍSMO

*ENÚMA ELIŠ (akkad. enúma **Eliš**) je babylonsko-akkadské svaté písmo. Datuje se do druhé poloviny II. tisíciletí před n. l.*

Fragment Enúma eliš. Britské muzeum, Londýn, Velká Británie

Jaký je hlavní cíl této široce propagované epické básně Enúma eliš? Hlavním motivem zde je sloučení mnoha obrazů bohů do jediného. A tak se rysy sumersko-akkadských bohů Enlila, Enkiho, Ea a dalších již přenesly na Marduka.

To je důvod, proč měl v následujících epochách hlavní bůh jiných národů a kmenů, které se dostaly pod vliv tohoto světonázoru systému, tak různé protichůdné osobité rysy a lidské vlastnosti (například hněvivý, vyhrožující, zastrašující, uzavírající smlouvu s vybranými lidmi) a vzbuzoval u věřících nepochopení a jejich nepohodlné otázky vznášené velekněžím.

BŮH JE JEDEŇ

Ale proč systém činil taková opatření a přeměňoval mnohočetné obrazy Ela a jeho elity na různé vlastnosti jednoho boha? Protože pojem Jediného Boha vychází z prapůvodních duchovních Znalostí. V té době se Znalosti začaly obnovovat díky prorokům, kteří kázali o Jediném Bohu a kteří přicházeli do tohoto světa jako protiváha vůči aktivizaci systému. Prapůvodní Znalosti o Jediném Bohu měly mezi lidmi velkou odezvu. Jenomže proroci přicházeli a odcházeli, ale systém zůstal v hlavách generací žijících vědomím. Velekněží v té době převažujících náboženství Znalosti, přinesené proroky, zkreslovali a zaměňovali a jedinému Bohu přisoudili vlastnosti mnoha smrtelných bohů z minulosti, jako je hněv, nenávisť, pomstychtivost a tak dále. A udělali všechno proto, aby přinutili lidi, aby se Boha báli a nemilovali Ho, přinášeli mu dary a oběti, ale nesloužili Mu.

ZAJÍMAVÁ FAKTA

Znáte pojmy TROJICE, RADA SEDMI, OSOBNOST, DUŠE, NEVIDITELNÝ SVĚT? Všechny tyto pojmy byly známy již v Babylonii – následníci sumerské civilizace.

TROJICE. RADA SEDMI

Pro hlubší pochopení, obecná struktura panteonu bohů, která byla vytvořena ještě během otrokářského Sumeru, zůstává bez zvláštních změn v průběhu celého starověku, včetně starodávného babylonského období, včetně starodávného babylonského období.

TROJICE BOHŮ OTROKÁŘSKÝCH SUMERŮ ANU, ENLIL, EA

V čele celého světa stála trojice – nejvyšší bůh Anu, Enlil a Ea. Ti jsou obklopeni radou **sedmi**, nebo v jiných případech dvanácti „velkými bohy“, kteří určují „osudy“ (šimatu) všeho na světě. Všichni bohové jsou rozděleni do dvou klanů, do dvou rodů – Igirové a Anunnaki.

Na reliéfech a pečetích té doby se často objevují scény, které znázorňují, jak božský patron vede člověka k nejvyššímu bohu, aby určil jeho osud a dal mu požehnání. Věřilo se, že se ztrátou božského patrona se člověk stává bezbranným proti zlovůli velkých bohů, mohl být snadno napaden zlými démony. Jsou to pozůstatky doby Elovy vlády a jeho elity v Atlantidě, které budou názorně vyloženy později v příběhu o Olympu.

IGIGI A ANUNNAKI

Celková struktura panteonu, jejíž složení se datuje ještě do období 3. dynastie z Uru, v podstatě zůstává během celé epochy dávnověku bez zjevných změn. V čele celého světa oficiálně stojí **trojice Anu, Enlil a Ea, obklopená radou sedmi, nebo dvanácti „velkých bohů“**, která určuje „osudy“ (šimatu) všeho na světě. **Všichni bohové jsou rozděleni do dvou rodů – Igigové a Anunnaki**, bohů země a podsvětí, které zpravidla patří k rodu Anunnaků, ačkoliv i mezi nebeskými bohy jsou také bohové anunnaki. V podsvětí ovšem již nevládne Ereškigal, ale její manžel Nergal, který svou manželku ponížil, což **vedlo k všeobecnému úpadku rolí ženských božstev v babylonské mytologii, která byla uvržena téměř výhradně do postavení neosobních manželek svých božských mužů** (v podstatě zvláštní postavení si zachovávají pouze bohyně léčení, Gula a Ištar, ačkoliv soudě podle eposu o Gilgamešovi, i jejich postavení bylo ohroženo).

Literatura: Starověký svět. Encyklopedický slovník ve dvou svazcích. V. D: Gladkij, M., 1998.

OSOBNOST, DUŠE, NEVIDITELNÝ SVĚT

Pozůstatky prapůvodních Znalostí byly i v Babylonii, o čemž svědčí skutečnost, že ve 2. – 1. tis. před n. l. věděli obyvatelé této země o Osobnosti jako o Duchu. Nositelku Osobnosti člověka nazývali „lamassu“, životním silám člověka říkali „šedu“. A pojem „duše“ (napištu) znamenal něco neosobního a byl kněžími ztotožňován jednou s dýcháním, podruhé s krví. Tudíž to, co spojovalo člověka přímo s Jediným Bohem, kněží podle pokynů svého vědomí nahradili materiálním pojmem, tedy pojmem samotného systému.

V té době se již vědělo o existenci neviditelného světa – o přízracích, rozezlených stínech mrtvých, které nedostávají oběti, různých druhů duchů podsvětí (utukki, asakki, lemunti – „zlí čerti“), nočních duchách, inkubech, lilu, navštěvujících ženy, sukubách Lilit (Lilitu), ovládajících muže a další.

LAMASSU

Kromě těchto ochránců se u obyvatel Babylonu ve 2. - 1. tisíciletí př. n. l. objevuje osobní ochránkyně – **lamassu, nositelka jejich osobnosti**, která byla pravděpodobně spojována s kultem placenty.

„Jméno“ člověka nebo jeho „sláva“ (šumu) bylo rovněž považováno za hmotnou substanci, bez níž je jeho existence nemyslitelná, a která přecházela na jeho dědice. Naopak **„duše“ (napištu) je něco neosobního, byla ztotožňována buď s dýcháním, nebo s krví.**

Osobní bohové a patroni vzdorovali zlu a byli vlastně antipody zlých sil, které obklopují člověka. Mezi nimi – Lamastu se lví hlavou, vystupující z podsvětí a přinášející všemožné nemoci, nejhorší zlé duchy nemocí, **přízraky, rozezlené stíny mrtvých, které nedostávají oběti, různé druhy sloužících duchů podsvětí (utukki, asakki, etimme, galle, galle lemnuti – „zlí čerti“, atd.)**, dále bůh osudu Namtar, který přicházel k člověku v okamžiku jeho smrti, **noční duchové – inkubové Lilú, kteří navštěvovali ženy, sukuby Lilit (Lilitu), ovládající muže a další zlí démoni.**

Složitý systém démonologických představ, který se vyvinul v babylonské mytologii (nebyl však přítomen v sumerských památkách), se projevoval také ve výtvarném umění.

Kamenná stéla, na níž je vytesána postava lamassu jednoho z páru, který se pravděpodobně nachází na stranách vchodu do chrámu. Kassitské období.

ŠEDU

Postupem času začínají „osobní“ bohové hrát stále větší roli. Představa **osobního boha** každého člověka, který mu **usnadní přístup k velkým bohům** a zavede ho k nim, vznikla (nebo se v každém případě rozšířila) **v období 3. dynastie z Uru a ve starobabylonské době.**

Kromě osobního boha, který musel v prvé řadě přinést úspěch svému chráněnci, a osobní bohyně, která zosobňovala jeho životní „osud“, měl každý člověk také svého vlastního **šedu** – antropomorfi-zovanou nebo zoomorfizovanou životní sílu.

Literatura:

Starověký svět. Encyklopedický slovník ve dvou svazcích.
V. D: Gladkij, M., 1998.

MO – TAJNÉ SÍLY

Mo je jedním z významných teologických sumerských pojmů. Dnes je často překládán jako „me“ a označuje to, co znamenají tajné síly, božské podstaty. Například mýtus věnovaný krádeži „me“ boha Enkiho bohyní Inannou.

Není jasné, odkdy se „mo“ začalo překládat jako „me“ a kdo v tom byl zainteresován. Ve skutečnosti v prapůvodních Znalostech bylo jedno z jmen Allatu „mo“, z něhož u národů v pozdním období éry obrození lidské civilizace, k nimž patří i Sumerové, pocházejí slova, která přešla i do slovanského jazyka a používají se ještě dnes, jako je moc (ru. «мощь»), **moci**, mít **možnost** (ru. «мочь»), **moje** atd.

**Symbol Duše,
Duchovního světa**

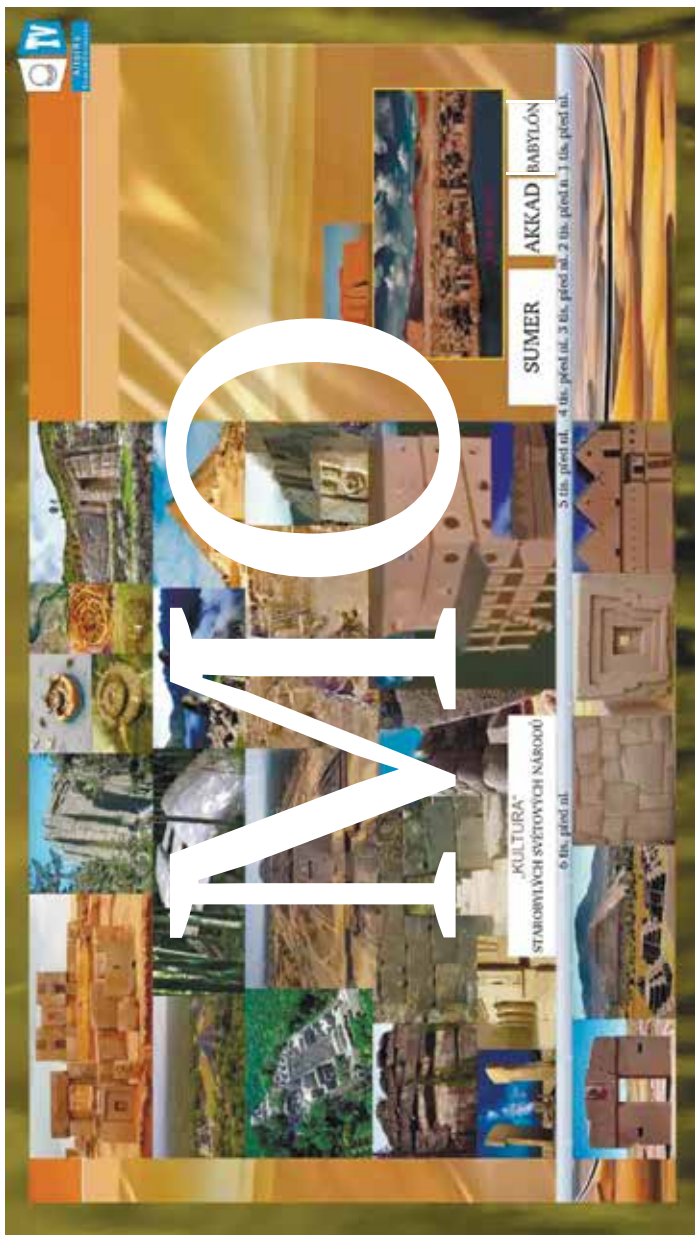

**Znak
AllatRa**

**Symbolický
znak Allat**

Obrázek č. 57. Znak AllatRa a jeho části

SUMER
4 tis. před n. l. 3 tis. před n. l. 2 tis. před n. l. 1 tis. před n. l.

"KULTURA"
STAROBÝLÝCH SVĚTOVÝCH NÁRODŮ
6 tis. před n. l.

Sumerové obecně měli v jazyce více „o“. V jejich jazyce se ještě z dávných časů dochovaly dva významné pojmy: **„mo“ v chápání Allatu a „do“ ve významu antiallatu.**

MO = Allat

DO = Antiallat

Proto bylo mnoho názvů a jmen spojeno s těmito slovy a označovalo Duchovní síly nebo síly jim odporující. Přestože se sumerský jazyk stal později mrtvým, ve slovanském jazyce dosud existují dozvuky pojmů důležitých ve starověku. „**Do**“, v označení pozemského antiatlantovského dění, se používá dodnes ve výrazech jako například: **do** té doby, než; **do** kdy mi budeš odmlouvat; odsud **dosud**, **doroga** (cesta) a tak dále.

DO té doby, než

DO kdy mi budeš odmlouvat

odsud **DO** sud

Slovanský jazyk je obecně jedním z mála jazyků, jenž si zachoval pozůstatky společného prajazyka z dávných dob, který používaly národy žijící na různých kontinentech.

Věřilo se, že mohutné síly „mo“, hnací síly ve vývoji světa, vlastnili lidé, národy, města, chrámy. Ale tyto tajemné síly mohly svého držitele opustit. Mohly jimi být obdařeny i kultovní předměty, ve kterých tyto síly po určitou dobu udržovaly své neviditelné vlastnosti.

1

2

3

4

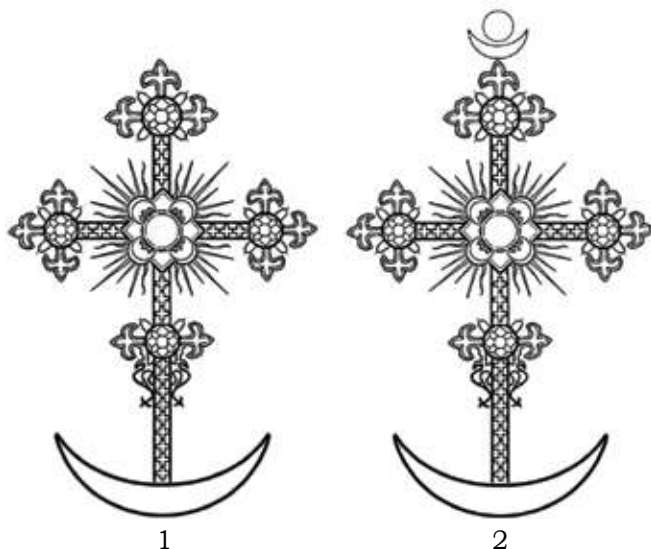
5

6

Obrázek č. 34. Symbolické vyobrazení Bytostí člověka ve formě oblouků a půlměsíců se znakem Allatu:

- 1) Měsíční kříž (jiný název kříž Kruassante) byl sakrální symbol rozšířený mezi dávnými národy severní Evropy;
- 2) Schéma rituálního talíře Tripolské civilizace s křížem a půlměsíci na koncích (IV. – III. tis. před n. l.);
- 3) Symboly oblouků předkřesťanského období historie Vjaticů – staroruských východoslovanských kmenů, které žily v povodí řeky Oky;
- 4) Rituální talíř Tripolské civilizace se znakem Allat uprostřed;
- 5) Znaky na keramice Tripolské civilizace (z archeologických nálezů vedle obce Bernašovka ve Vinické oblasti, Ukrajina);
- 6) Posvátný obraz z barevného písku indiánského kmeny Navaho (jihozápad USA; Severní Amerika).

Obrázek č. 73. **Symboly Archanděla Gabriela a Panny Marie**

1) Kříž – symbol Panny Marie;

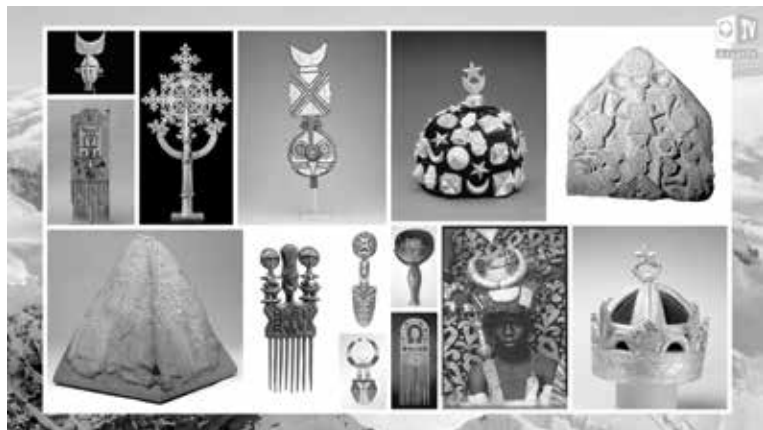
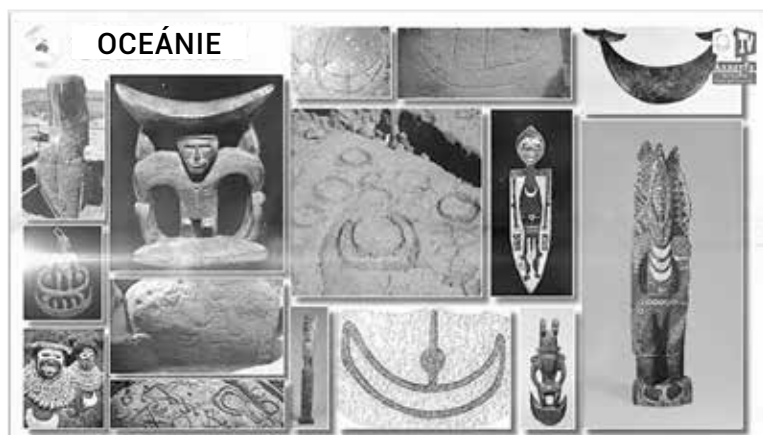
2) Centrální kříž – symbol Bohorodičky (Panny Marie) s vrcholkem ve tvaru symbolu Učení přineseného z Duchovního světa — znaku AllatRa (symbolizoval jak skutečné duchovní Učení, přinesené Ježíšem, tak i předání duchovních Znalostí, „odhalení Vůle Duchovního světa“ ve smyslu „zvěsti“ Archanděla Gabriela jako vyslance Duchovního světa).

Literatura:

AllatRa. A. Novych, 2013.

Sumerské představy o „mo“ přerostly do akkadských představ o „tabulce osudů“, která určovala pohyb světa a světových událostí. Přičemž bylo zdůrazňováno, že držení těchto tabulek zaručovalo nebo stvrzovalo světovou nadvládu. V dávných dobách se věřilo, že ovládnutí znalostí o „mo“ je velmi významné, podobně jako v současném světě držba jaderného kufříku vládcem světové velmoci. Podle epické básně Enúma eliš, bohyně Tiamat, Enlil, Marduk a jiní bohové tyto tabulky osudů vlastnili.

Bohyně Tiamat

Enlil

Marduk

ENÚ-MA-ELIŠ – nadvláda Ela a elity

K dnešnímu dni sumerologové přiznávají, že ještě nedostatečně znají sumerský jazyk, a proto přetrvává problém základního nepochopení starověkých památek, ať už se jedná o sumerské, nebo babylonské texty. Častokrát jsou nuceni vypustit text, vložit otazníky nebo se spokojit pouze s obecným smyslem některé části textu, a často se přitom spoléhají pouze na svou intuici a na poznatky, které jim umožnila získat tato civilizace v rámci poskytnutého vzdělání.

📖 SUMEROLOGOVÉ, ASYROLOGOVÉ

Ani k dnešnímu dni nemůžeme říci, že jsme tuto literaturu prostudovali a že ji chápeme. Není divu, že **odborníci na sumerologii a asyriologii** se stále ještě zabývají především vydáváním nových textů a zobecnění stále nestíhá držet krok s publikacemi.

Sumerologové například stále mají problém s elementárním pochopením památek. Jsme nuceni přiznat, že dosud **ještě dobře neznáme sumerský jazyk.** Jeho **studium komplikuje** skutečnost, že se nedaří najít jazyky příbuzné sumerskému. A pochopitelně se to odráží především **na literárních textech s jejich idiomy, asociativními srovnáními, magickými formulami, které vyžadují znalosti a chápání reality.** Mnohdy jsou sumerologové nuceni ponechat prázdné místo, vložit otazníky, občas se spokojit jen s obecným smyslem odstavce a často se spoléhají na pouhou intuici. A to nestačí. **Nedokážeme přesně datovat naše památky, a platí to nejen pro sumerské, ale i pro babylonské texty.**

Literatura:

Próza a poezie Starověkého východu.

Celková redakce I. Braginského. M., 1973.

Je zajímavé, jak se dnes pro veřejnost překládá název, tedy první slova babylonské epické básně ENÚMA ELIŠ, kdy se aktivně klade důraz na to, že s největší pravděpodobností znamená „Když nahoře“ a na základě této domněnky jsou předkládány různé verze výkladu slov.

Tento způsob zastření pravdy je jednoduše pro někoho potřebný.

Nicméně pro ty, kteří vědí, to znamená „Nadvláda Ela a jeho elity“ a pro ostatní „Když nahore“. První řádek eposu pak pro znalé zní takto: **Do** doby nadvlády Ela a jeho elity... Psát na začátku posvátného textu **do** byl standardní způsob označování antiallatu ve starověké literatuře. Například, **do** doby, než byli ti a ti bohové, **do doby, než** existovalo nebe a zem, **do** doby, než byl stvořen člověk, bylo něco prvotního. To znamená „**do** doby, než“ bylo něco ve smyslu antiallatu. Byl allat z Duchovního světa (ze světa Jediného Boha), který zrodil celé „**do**“, to znamená antiallat, a objevil se materiální svět.

A tak ten, kdo je více obeznámen se skutečnou historií času, chápe, o jaké historii pojednává tato zvláštní babylonská bible, proč starodávnými velekněžími byla uvedena právě tato slova jako první a jak byla potom přeložena pro národy při opisování z těchto textů.

DO doby, než byli
ti a tamti bohové

DO doby, než existo-
valo nebe a země

DO doby, než byl stvo-
řen člověk, tu bylo něco
prapůvodního

ENÚMA ELIŠ

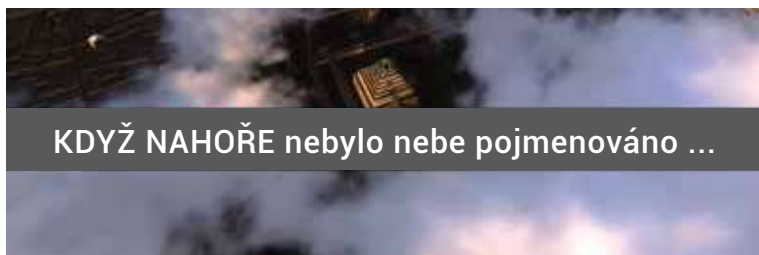
enúma eliš

enú-ma el-iš

KDYŽ NAHOŘE nebylo nebe pojmenováno ...

PŘEKLADY

Řada kosmologických motivů „**Enúma eliš**“ se nám dochovala **v řeckých překladech babylonského velekněze Berose ze 4.–3. století před naším letopočtem** (prostřednictvím Polyhista a Eusebia) a také **řeckého spisovatele Damaskia ze 6. století našeho letopočtu**. Damaskios píše o řadě pokolení bohů. Jsou to Taute a Apason a jejich syn Mumie (Tiámat, Apsú, Mummu), dále Lache a Lachos, Kisar a Asoros (Lachmu a Lachamu, Anšar a Kišar), jejich děti **Anos, Illinos, Aos (Anu, Enlil, Ea)**. Aos a Dauke (tedy bohyně Damkina), kteří vytvářejí demiurského boha Béla (Marduka). U Berose byla vládkyně odpovídající Tiámat jistá Omorka („moře“), která vládne nad temnotou a vodami a jejíž popis připomíná ličení zlých babylonských démonů. Bůh Bél jí rozetne vedví, vytvoří nebe a zemi, nastolí světový řád a nařídí useknout jednomu z bohů hlavu, aby z jeho krve a země stvořil lidi a zvířata.

Literatura:

Mýty národů světa. Encyklopedie ve 2 svazcích. Ved. red. C.A.Tokarev. M., 1988.

Co je to historie?

What is
History?

 ENÚMA ELIŠ
(Babylónský epos)

Když nahoře nebylo pojmenováno nebe,
Nebyla pojmenována pevná zem dole,
Ani prvotní Apsú, jejich rodič,
Ani Mummu – Tiámat, která je všechny porodila,
Ještě nesmíchali v jedno své vody.

 TANACH

(Hebrejská Bible)

Berešit [Na počátku] – 1. kapitola

1. Na počátku stvoření Elohim nebe a země,
2. Svět byl neutěšený a neobyvatelný.
Tma pokrývala (vodní) tůň,
A hladina vod se chvěla dechem Elohima.

 BIBLE. STARÝ ZÁKON
(Synodální překlad)

1. Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi.
2. Země byla pustá, na zemi nebylo nic.
Tma halila oceán
nad vodami se vznášel Boží Duch.

NEZNÁMÉ ZNÁMÉ ZNALOSTI

„OSTROV NESMRTELNÝCH“ V POVĚSTECH
ARCHÓNTŮ STARODÁVNÝCH HELÉNŮ
A PRASTARÝCH ŽIDOVSKÝCH ŽRECŮ

Dnes jsou nejvíce známy novým pokolením a na světě rozšířeny pověsti archóntů, starodávných Helénů a rovněž starodávných židovských žreců o zemi Ela a jeho „ostrově nesmrtelných“. Ten, kdo má původní znalosti, snadno rozpozná, co bylo zavedeno pro nadvládu a světovou moc do společného duchovního dědictví národů a co zkresluje jeho podstatu a význam.

HISTORIE.
OD ÚSVITU CIVILIZACE
DO DNEŠNÍCH DNŮ

Myslíte si, že jste o zemi Ela ještě neslyšeli? Dokonce ani nevíte, že dnes **žijete jako otrok pod jeho záštitou**. Zamyslete se, i když jste ateista, **odkud máte již od dětství obraz Boha v podobě starého muže s vousy sedícího na trůnu? Proč již od dětství máte touhu vlastnit magické předměty a vypadat jako pohádkový bojovný hrdina? Proč vás přitahuje tajná touha připojit se k nesmrtelným a žít v ráji právě v hmotném těle? Proč jsou vaše touhy v tomto světě zaměřeny na to, abyste se stali VYVOLENÝM SMRTELNÝM BOHEM, to jest součástí ELITY? Jak je dnes silný El ve vašich hlavách?**

ELITA – SLUHOVÉ ELA – přisahající bohu ELOVI – ti, kdo slouží bohu Elovi

ELYSIUM ELIŠA EL

ELYSIUM a ELIŠA

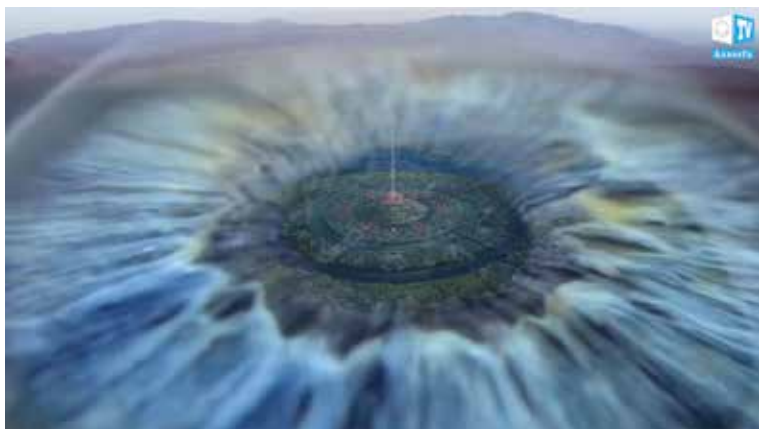
V pověstech archóntů starověkých Helénů, kteří čerpali své znalosti od starodávných velekněží z Východu, se Elova země uvádí pod různými názvy. Kromě Atlantidy jsou nejznámějšími **ELYSIUM** (nebo Elysejská pole) a **OLYMP**.

ELYSIUM v antické mytologii znamená **ZEMSKÝ RÁJ**, který se nachází na západním konci Země v podobě ostrova, kde žili ti, kteří byli vyvoleni bohem Elem. A kde hrdinové a ctnostní lidé přebývali až po smrti, a to v podobě STÍNŮ. Je to země potěšení a rozkoši, o níž se zmiňovali starověcí helénští básníci Homér a Hésiodos. Homér uvádí, že **ELYSEJ** se nachází na samém kraji světa, na břehu řeky Oceán.

Elysium sehrálo svou roli v obrazných představách mnoha pokolení lidí, kteří z těchto legend převzali **falešnou představu o božském ráji** jako o nějakém zvláštním místě zde na zemi, kde vyvolení žijí údajně v nesmrtelném těle.

Co znamená slovo Elysium? ELYSIUM NEBOLI ELYSEJSKÁ POLE se překládá z řečtiny jako POLE POBYTU... Země pobytu BOHA ELA.

ELYSIUM, Elysejská pole

Elysejská pole (lat. ELYSIUM, z řeckého ELYSION PEDIU — **pole příchodu**).

Ve starověké řecké mytologii se jedná o krásné pole na západním konci Země, posmrtný svět, kde v blaženosti žijí nesmrtelní hrdinové a světci. **Křesťanství své vlastní představy o ráji v mnoha ohledech převzalo z mýtu o Elysiu.**

Literatura:

Ateistický slovník. Hl. red. M.P. Novikov. M., 1983.

ELIŠA

ELIŠA (hebrejsky עִלְיָשָׁא) uváděný jako Eliseus, což znamená „Ať tě vysvobodí, zachrání, spasí [tebe] Bůh“).

Literatura:

Hebrejská encyklopedie Brockhaus-Jefron, svazek 16. SPb., 1913.

ELIŠA

ELIŠA – (*'ēlišā*, řecky Ἐλισά), nejstarší syn **Jávana** (Genesis 10.4; První kniha Paralipomenon 1.7) **z pokolení Jáfeta**. Jeho jménem, uvedeném v Písmu

svatém a **biblické „tabulce národů“** (Genesis 10), byli následně pojmenováni **jeho potomci a geografická oblast, v níž se usídlili**. Poněvadž Jávan byl tradičně spojován s oblastí osídlení v Iónii a **řeckými kmeny**, které tam žily, předpokládalo se, že se etnikum usadilo v oblasti Egejského moře... Josef Flavius (Ios. Flav. Antiq. I 6. 1) předpokládal, že **Eliša byl předkem Eolonů**.

Literatura:

Schaeffer C.F. Enkomi-Alasia: Nouvelles Missions en Chypre, 1946-1950. P., 1952; Baker D.W. Elisha //ABD. Vol. 2. P. 473. Pravoslavná encyklopedie. Svazek VIII. M., 2004; Církevně-vědecké centrum „Pravoslavná encyklopedie“. M., 2004.

ELYSA

Елиса (Елиса) — сынъ Іавана, сына Іафетова. Іаванъ вообщє считается родоначальникомъ эллиновъ или грековъ. Отъ Элисы производять эолийцевъ и другихъ греческихъ народовъ.

PŘEKLAD:

Elysa (Jelysa) – syn Jávana, Jáfetova syna. Jávan se všeobecně považuje za předka Helénů neboli Řeků. Z Elysy pocházejí Eoloni a ostatní řecké národy.

Literatura:

Encyklopedický slovník Brockhaus-Jefron, svazek XLa. SPb., 1904.

Známé biblické starohebrejské jméno **ELIŠA** (**Elysej**, **Elysa**, odkud vznikl název **Elysejská pole**), jak již víme, se vyskytuje na klínopisných tabulkách akkadsko-babylonského eposu z 2. tisíciletí před n. l., napsaného sumerským klínovým písmem. Je zajímavé, že slovo **El** se obvykle překládá jako **bůh, moc, síla; ten, kdo je nahoře**, a **IŠ** znamená „člověk“. **A slovo**

Elyševa označuje člověka přísahajícího Bohu. Přičemž podstatné jméno ševua („přísaha“) má stejný kořen, jako číslovka ševa „sedm“. Vzniká zajímavý řetězec – sedm prvních mýtických mudrců Eridu, města prvních králů sumerské civilizace, sedm prvních mudrců ve starověkém městě státu Aténách, kteří sehráli hlavní roli v historii Helady. Sedm, kteří přísahali bohu Elovi – eliša.

SUMERSKÝ KLÍNOPIŠ

KLÍNOPIŠNÉ TABULKY

II. tisíciletí př. n. l.

KLÍNOPIŠNÉ TABULKY
AKKADSKO-BABYLÓNSKÉHO EPOSU

HLINĚNÁ TABULKA
SE SUMERSKÝM KLÍNOPISEM

EL

„bůh“
„moc“
„síla“
„ten, kdo je nahoře“

IŠ

„člověk“

ELIŠEVA

člověk přísahající Bohu

PŘÍSAHA

ELIŠEVA (hebrejsky אלישבע; Eliševa, Elišeba) znamená bůh – moje přísaha, to jest překládá se jako **Bůh – moje přísaha**; „uctívající Boha“; „zaklínající se Bohem“. V křesťanské tradici pochází starohebrejské jméno Eliševa („Eliseba“) z Bible, také jej

nosila manželka prvního židovského velekněze Áróna (v judaismu a křesťanství zakladatel velekněžské dynastie - praotec kněžství).

Literatura:

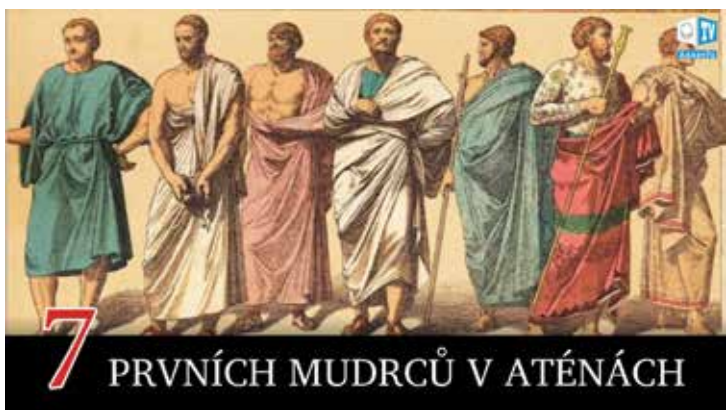
Slovník ruských osobních jmen. N. A. Petrovskij. M., 2000; Biblická encyklopedie Brockhause, F. Rinecker, G. Major. Christliche Verlagsbuchhandlung Paderborn, 1999; Židovská encyklopedie Brockhaus-Jefron, svazek 16. SPb., 1913.

 ŠEVA („SEDM“)

V synodálním překladu jsou dvě hebrejská slova předána slovem „přísaha“: 1) podstatné jméno [שְׁבוּעָה] ševua („přísaha“) má stejný kořen jako číslovka [שֶׁבַע] ševa („sedm“). Etymologické spojení těchto dvou slov není možné stanovit (Genesis verš 21:22-32 – Beer Ševa, synodální překlad Vírsvavia = „studna sedmi“ nebo „studna přísahy“); 2) podstatné jméno [אֵלֶּיָּהּ] ala se na rozdíl od [שְׁבוּעָה] ševua nepřekládá pouze jako „přísaha“, ale také jako „prokletí“, „zařikání“. [Pravděpodobně informace ve slovníku nejsou přesné, protože v jiných slovnících se slovo שְׁבוּעָה překládá také jako prokletí (viz Sternberg O. N., s. 472; Strongův hebrejský lexikon), ve významu prokletí se uvádí například v Iz. 65:15 – pozn. autora]. Ve významu „prokletí“ je toto slovo použito v Lev 5:1; Num 5:23; 1 Král 14:24 a tak dále. Jako „přísaha“ je přeloženo v Gen 26:28: „vytvoříme mezi námi a tebou přísahu a uzavřeme s tebou smlouvu“ a také v 2 Král 21:7. O přísaze „konat dle Božího zákona“ se hovoří i v Neh 10:29. Viz Přísaha // Biblická encyklopedie Brockhause. Více než 6000 klíčových slov k osobnostem, historii, archeologii a geografii v Bibli, s. 460.

Literatura:

Prokletí. Zakletí. Přísaha. Kletba. Představa o funkcích a mechanismech realizace prokletí ve světové kultuře a v Bibli. V. Izotov. Kyjev, 2015.

Obečně je třeba poznamenat, že ve starověku na Blízkém východě byl pojem dohody (smlouvy) a jeho různé typy rozšířen mezi lidmi, mezi králi, mezi králi a poddanými. Jeden z těchto typů představoval slavnostní slib jednostranného charakteru, jakousi „přísahu“, v níž se jedna ze stran zavázala vykonat určité činy. Zvláštním typem dohody byla smlouva uzavřená mezi Bohem a člověkem. Shodovala se s dohodou o udělení práv vladařem svým poddaným. Je zajímavé, že pojem Starý zákon je převzat ze starořečtiny a doslova znamená „**stará dohoda, ta která byla předtím**“.

STARÝ ZÁKON

Starořecké slovo *παλαιά* znamená doslova „**předešlý, ten, který byl dříve**“, a *διαθήκη* znamená „**dohodu**“, „**smlouvu**“ či „**zákon**“. Tímto slovem zakladatelé Septuaginty předávali starohebrejský termín *ברית* (*brit.*, „smlouva, dohoda“). **Pojem Starý zákon je přeložen ze starořeckého *Παλαιά Διαθήκη* do staroslovanštiny (*ветхъ\vetch* – „starý“, „starodávny“).** V biblickém světě **smlouva** (starohebrejský *ברית* *brit\berit*) byla široce rozšířeným typem vzájemných vztahů, který **se projevoval slavnostním uzavřením dohody doprovázeném pronesením přísahy**. Smlouva, uzavřená mezi lidmi, často znamenala vzájemnou dohodu o spolupráci nebo míru. Takovou smlouvou mohla být dohoda mezi soukromými osobami (Genesis 31:44, 1. kniha Královská 18:3), dohoda mezi králem a soukromou osobou (Genesis 21:27, 2. kniha Královská 3:12) nebo dohoda mezi králi nebo státy (2. kniha Královská 5:1-3, 3. kniha Královská 15:19). Jiný typ smlouvy **znamenal slavnostní dohodu jednostranného charakteru, svým způsobem „přísahu“, při které se jedna ze stran zavazovala vykonávat určité činnosti (4. kniha Královská 23:3). Zvláštním druhem byla smlouva, uzavřená mezi Bohem a člověkem. Taková dohoda je shodná se smlouvou o poskytnutí práv vladařem svým poddaným, hodně rozšířená na Blízkém východě (Genesis 9:1-17).**

Literatura:

Slovník jazyka staroslověnského. Svazek 1. Praha, 1958; Starořecko-ruský slovník. I.Ch. Dvoreckij. M., 1958; The Hebrew and Aramaic Lexicon of the Old Testament. L. Koehler, W. Baumgartner, J.J. Stamm. Brill, 2000; Slovník ruských osobních jmen. Více než 3000 jmen. N.A. Petrovskij. M., 2000; Přednášky k úvodu do Písma svatého Starého Zákona. D.G. Dobykin. SPb., 2012.

EL — ELIŠA — ELYSIUM

EL

K dnešnímu dni se nejznámější zmínky o starobylém nejvyšším božstvu, prvním předku jménem El, zachovaly i v mytologii národů, osídlujících od 4. do 3. tisíciletí před n. l. Sýrii, Palestinu a Fénicii.

EL. ILU

'ēl (jméno Boha El) – všeobecný semitský kořen „**EL**“. Jméno je široce rozšířeno na starověkém Blízkém Východě.

EL – **původní jméno jednoho z hlavních božstev starých západosemitských národností (Féničanů, Židů a jiných)**; časem sa začalo používat jako běžné jméno na označení boha všeobecně.

📖 **ILU (EL)** – v západo-semitské mytologii: ugaritské – **Il ('il)**, fénické EL ('l), hebrejské (el), Ilum, Ilim, **Elim** (ugaritské 'ilm, fénické 'lm), Eloah, Elohim. Původně toto slovo označovalo „**silný**“, „**mohutný**“,

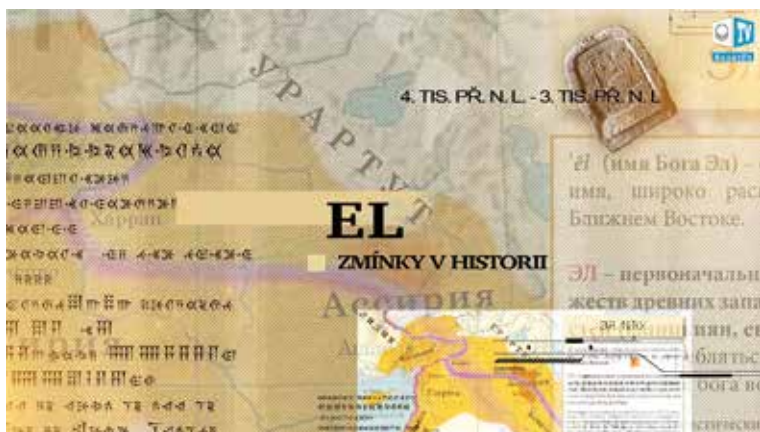
následně přijalo význam „**bůh**“.

Mytologické představy západosemitských národů aramejské a kanaánsko-amorejských skupin (Ugariťané a Fěničané, Židé a Izraelci do nastolení monoteistického kultu Jahveho, Moabiti, Amoniti, Edomiti), osídlujících od **4. - 3. tisíciletí před n. l.** Sýrii, Fénicii a Palestinu měli společnou představu o starosemitském **nejvyšším božstvu, prapředku – El, (Elim, Ilu, Ilim, Elohim).**

Literatura:

Ateistický slovník. Edited by M.P. Novikov. M., 1985; Zobel H. J. // TDOT. 1990. Roč. 6; K etymologii etnonyma „Izrael“: jihosemitské prvky v amorské onomastice. Prvky v amorejské onomastice. L. E. Kogan, M., 1998; Církevně-vědecké centrum „Pravoslavná encyklopedie“. Centrum „Pravoslavná encyklopedie“. M., 2009.

Různé starověké národy nazývaly Ela různě. Například jedny ze známých jmen boha Ela jsou – **Il, Ilu, Ilím, Elím**. V helénistickém období byl **El (Ilu)** ztotožňován s **Diem**.

 El (Il, Ilu, Elohim) – je pokládán za pána vesmíru, otce bohů a lidí, zasílajícího lidstvu potomstvo. Byl uctíván jako bůh úrodnosti a kvůli tomu byl nazýván **býkem**. Byl zobrazován v podobě **obrovského vousatého starce** v dlouhém oděvu a **vysokou tíárrou s rohy** a také **v obrazu býka**. Charakteristické rysy – pasívnost a nečinnost.

Nůž z Džebel El Araku s vyobrazením boha Ela bojujícího se lvem

Jedna ze starozákonních variant pověsti o stvoření světa **slovem Elohima** zachází pravděpodobně ke kanaánskému mýtu, přepracovanému žreci.

EL (Ilu) žije „**při prameni Řeky, při zárodku obou Oceánů**“, tj. ve středu vesmíru (možná lokalizovaném u pramene řeky Adonis v jeskyni Afka v Libanonu). **Vede radu všech bohů – jeho dětí**. Manželka a dcera – matka bohů Asirat.

Bohové konají jen s dovolením Ela (Ilu). On je především symbolem nejvyšší moci.

V ugaritském seznamu bohů Ilovi předchází „Ilu otcovský“ (‘il’ib), pravděpodobně jeho **otec, kterého Ilu svrhává** (později se v jiných oblastech za otce Ilu pokládal zřejmě Baal-Shamin – vládce nebe). Ale i Ilu postupně ztrácí skutečnou moc.

K 1. tisíciletí před n. l. je kult Ilu vytlačován kulty místních božstev. V židovském predjudaistickém panteónu obraz **Ela (Ila) se už v první polovině 1. tisíciletí před n. l. slévá s obrazem Jahveho (Jevo). Podle jiné verze se Jahve pokládá za syna Ela.** Stopy představ o **Elovi (Ilu) – hlavnímu božstvu, stojícímu v čele rady bohů, se zachovaly i v Bibli (Žalm 81).**

V předhelénském období byly ve Fénicii bohy **Eliun** (fénicky), nebo (hebrejsky) **Eljon** (‘lyn, „nejvyšší“). Od Eliuna a jeho manželky Berut vznikly děti: Urana (nebe) a Gaia (zem). Z Urana sa zrodili El (Ilu), Kronos, Bethel Dagon, Atlas, Zeus Demarunt, kterého synem byl Melkart a jiní bohové.

Bůh El.
Umění Mezopotámie

Bůh Zeus

 V helénském období byl Ilu ztotožňován s Diem i Kronosem, velmi zřídka s Uranem.

Podle fénické teogonie Sanchuniathona – Filóna byl **El-Kron** (Ilu) synem Urana-nebe (Baal-Shaminovi) a Gaie-země, bratrem Dagona. **Povstává proti Uranovi a poráží ho, z něj se rodí nové pokolení bohů.**

Známý je fénický mýtus o tom, jak Kronos (El) přinesl jako oběť Uranovi (Baal-Shaminovi) svého syna (viz Moloch). Eliun (fénicky) nebo (hebrejsky) Eljon (‘lyn, „nejvyšší“) je podle teogonie Sanchuniathona-Filóna otcem Urana a Gaie (jeho manželka je Berut) a byl roztrhán divokým zvířetem v rané etapě zřejmě vystupoval jako hypostáza Ilu (možná je to jen jeho epiteton).

V helénské epoše byli feničtí bohové ztotožněni s řeckými; starodávné tradice sa zachovali jen v chrámech a vědeckém prostředí.

Literatura:

Mýty národů světa. Encyklopedie ve 2 svazcích. Odpovědný redaktor S. A. Tokarev. M., 1988; Mytologický slovník. G. Ščeglov, V. Archer. Moskva, 2006; „Dcery Boha“ v jihoarabských nápisech a v Koránu. A. G. Luidin: Zprávy o arabském náboženství. Věstník starověkých Historie č. 2. M., 1975; Starověký svět. Encyklopedický slovník ve 2 svazcích. V.D. Gladký. M., 1998; Loundine A. G., „Il très-Haut“ dans les inscriptions. sud-arabes, „Le Museon“, 1963, t. 76; Oldenburg U., Above the stars of El, „Zeitschrift für die alttestamentliche Wissenschaft“, 1970. Bd 82, H. 2. Kapelrud A. S., Baal v textech z Ras Šamry, Cph. 1952.

 Bůh El hrál obrovskou roli v kanaánském náboženství, v ugaritských textech se setkáváme s plně definovanou tendencí k převaze Boha, nazývaného **ab šnm – otec času či otec mrtvých, ab adam – otec lidstva, bny bnwt – tvůrce stvoření a nejdůležitější titul il bn il – Bůh bohů**. Místní bůh Jeruzaléma a ‘el ‘elyôn se uctíval jako Nejvyšší

Bůh, Stvořitel nebe a země a **vládce krajiny, do které uděloval přístup jen pod podmínkou přinesení desátku.**

Literatura:

Pravoslavná encyklopedie. Svazek 5. Církevně-vědecké centrum «Pravoslavná encyklopedie», M., 2002.

 Všeobecně pro všechny semitské jazyky, s výjimkou etiopského (Ge'ez) se pojmenování Boha vyjadřuje kořenem ***il** (Ilu atd.) Ve starožidovském jazyku je tento kořen vyjádřen termínem **אל, 'el**, jehož etymologie do dnes vyvolává spory.

Slovem 'el se označuje realita, vyjadřující ideu **síly, moci**, zahrnující v sobě ideu prvenství, převahy, výsady: hory jsou Boží (Žaltář, 35.7), **cedry** jsou **Boží** (Žaltář, 79.11), hvězdy jsou Boží (Izaiáš, 14.13), **domobrana** je **Boží** (1. Paralipomenon, 12.22), Duch je Boží (Genezis, 1.2) – to je vyjádření ideje Božstva. Vše, co je mocné a plně **moci a síly** je Božské, samá první zkušenost Božského je zkušeností člověka s mocí a silou, na které on v té či oné míře závisí. **El ('el) označuje jakéhokoliv boha**, ale zároveň s takovýmto zevšeobecněným použitím nacházíme i **použití jako vlastního jména pro nejvyšší západosemitské božstvo**. Existují různé úhly pohledu od celosemitského náboženství po Zjevení Pravého Boha praotcem a Mojovi. Takoví vědci – zastánci „pramonteizmu“, jako Andrew Lang, biskup Nathan Söderblom, R. Pettazzoni, kněz W. Schmidt, G. Widengren, I. Engnell předpokládali, že všechny semitské kmeny byly původně monoteistické a jen následně se odklonily k mnohobožstvu. Ozvěnou kdysi existujícího monoteizmu bylo **uctívání Kanaánci 'el**, který třeba v době patriarchů zůstával nejvyšším bohem, ale byl už **bohem mezi mnohými jinými bohy**. Jemu

se však pod jmény **'el šad-day** (Bůh Všemocný – Genезis 17.1, 28.3, 35.11, 48.3), **'el 'elyôn** (Bůh Nejvyšší – Genезis 14.22), **'el 'ólām** (Bůh Věčný – Genезis 21.33) a jinými klaněli v celé západosemitské oblasti. Bůh El hrál obrovskou roli v kanaánském náboženství, v ugaritských textech nacházíme plně definovanou tendenci k převaze Boha, nazývaného **ab šnm** – otec času či otec smrtelníků, **ab adam** – otec lidstva, **bnwt** – tvůrce stvoření a nejdůležitější titul **il bn il** – Bůh bohů.

Místní bůh Jeruzaléma **'el 'elyôn** se uctíval jako Nejvyšší Bůh, Stvořitel nebe a země a **vládce krajiny, do které přístup uděloval jen pod podmínkou, že mu byl přinesen desátek.** Bůh Melchisedeka, krále Sálemu, 'el 'elyôn je představen ve Svatém Písmu identicky s Bohem Abraháma (Genезis, 14.20 a nasl.). Uctívání Jahveho je tak obnovou původního celosemitského monoteizmu na základě Zjevení, daného Mojžíši.

Jiní výzkumníci (např. E. Jacob) si mysleli, že tento úhel pohledu není v souladu s historickým procesem, předpokládajíc, že nejsou důvody mluvit o původním monoteizmu a dokonce ani o monolatriзму semitů. Naopak, trvají na tendenci ke „splývání“ pohanských božstev, společném pro celý západosemitský svět. Mezi západosemitskými bohy, charakterizovanými svojí připoutaností k místu (městu, stromu, hoře, toku), někteří v důsledku jejich privilegovaného stavu vynikali nad jinými, zastínili je, nebo je dokonce úplně pohlcovali.

Mojžíš dostává
Desky Zákona.
Ikona. Počátek 13. století.
(klášter velkomučednice
Kateřiny na Sinaji)

Vyjádřením této tendence je například privilegovanost ugaritského *'il* či jeruzalémského *'el 'elyōn*. **Ale tyto nejvyšší bohové byli opět rozděleni s cílem mít bohy pro uspokojení lidských potřeb** na tom či jiném místě. Bůh *'el* byl z tohoto úhlu pohledu nejvyšší, ale role, kterou *'el* hrál jako nejvyšší božství v západosemitských kmenech, **je výsledkem historického procesu**, a ne jeho začátkem. Evoluce polyteizmu k monoteizmu měla své místo také mezi předky starých izraelitů.

Do určité míry tyto pohledy zůstávají v rámci příznání pravdivosti a důvěryhodnosti Zjevení, mohou se rozcházet jen v otázce o době **ztráty původního uctívání skutečného Boha**: první ho vztahuje k pozdější době, druhý k dřívější, ale i ten, i jiné pohledy jsou jen historickými hypotézami.

V současnosti se zdá víceméně jisté, že praotcové izraelského národa nazývali Boha *'el šadday*. Kontakt praotců s **kanaánským náboženstvím, ve kterém dominoval El**, probíhal v několika stádiích. K prvnímu kontaktu došlo v časech patriarchů; mezi *'el šadday* a *'el 'elyōn* bylo tolik společných momentů, že praotcové se v kanaánském prostředí mohli cítit skoro jako doma. Po odchodu Izraele z egyptského zajetí Bůh odhaluje Svě pravé jméno – Jahve – proroku Mojžíšovi. Přitom po usazení Izraelitů v Kanaánu se odhaluje jako Bůh žárlivec, Který nepřipouští to, že stvoření a podpora života mohly být připisovány jakýmkoliv **kanaánským „bohům“ – elovi a baalovi**. Po překonání nebezpečí paganizace (pozn.překl. – přeměny na pohanské, zpohanštění) náboženství Izraele, vyvolávaných zdejšími kulty elů a baalů a po potvrzení věrnosti Izraele Pravému Bohu, začínají Jahveho nazývat i Elem, potvrzujíc tím samým, že není jiného Boha, kromě Jahveho. Jahve se teď nazývá *'el* anebo jinak *'elyōn*, Který je spojován se starodávným titulem **šadday**, dedictvím patriar-

chálního náboženství – kromě jiného sa nazývá **בְּיְהוָה, 'ēlohîm**. V 90. žalmu, 1-2, jsou integrovány všechny tituly: „Pod přístřeškem Nejvyššího (**elyōn**) žijící, pod klenbou Všemocného (**šadday**) odpočívající, říká Pánovi (**yhwh**): „útočiště moje a ochrana moje, Bůh **'ēlohay** můj, ve Kterého veřím!“. **Od 7. století před Narozením Krista se jméno 'ēl objevuje velmi často v kombinaci s vlastními jmény Boha.** Když jméno **'ēlohîm** označuje Jediného Pravého Boha, vyjadřuje úplnost Božskosti, spojenou v Jediném.

'ēl/'ēlohîm se poznává jako pravý Bůh jen tehdy, když se odhaluje Svému národu pod jménem Jahve. Pokaždé, když se Jahve po zjevení odhaluje, nazývá a definuje se vyslovením jména **'ēl/'ēlohîm** – „Já jsem – Bůh otce tvého“ (Exodus 3.6), „Bůh otců vašich“ (Exodus 3.15), „Bůh váš“ (Exodus 6.7), „Bůh lidumilný a milostivý“ (Exodus 34.6), „Bůh tvůj“ (Izaiáš 41.10, 43.3) nebo jen „Bůh“ (3. kniha Králů 18.21, 36). Mezi jménem Boha a jménem Jahveho se vytváří živý vztah: aby bylo možné odhalit Sebe jako Jahve, Bůh Izraele hovoří, že On je Bůh, ale odhalujíc Sebe jako Jahve, hovoří úplně jinak, Kdo je Bůh a jaká je Jeho podstata.

Jméno Jahve bylo odhaleno synem Izraele skrze Mojžíše. Ale existuje vícero údajů o tom, že toto jméno nebylo Mojžíši celkem neznámé. Enos, Setův syn, poprvé vzýval jméno Jahveho (Genezis 4.26). Noe, žehnajíc syny, nazýval Jahveho Bohem Semovým (Genezis 9.26). Jméno Jahve je přítomno ve jménu Jidáše, označuje „Jahve vede“ a taky ve jméně Mojžíšovy matky Jošabat (**yôkebed** – Exodus 6.20; Numeri 26.59). Možná byl Jahve jedním z bohů, kterým se klaněly židovské kmeny před jejich konečným usídlením v Kanaánu – o čemž svědčí vyprávění knihy Exodus, kde se nemluví o odhalení úplně nového jména Mojžíšovi, ale o vyjádření hlubokého a pravého

smyslu jména, už předtím mu známého. Pokud by Mojžíš předtím nepoznal Boha, byť jen nejasně, ale celkem určitě, nemohl by poznat v Jahvem pravého Boha. V celém Starém zákoně je Jahve neustále ztožňován s **'ēlohîm**, Bůh, odhalující se Izraeli – s tím Bohem, kterého mohou jmenovat i jiné národy...

Literatura:

Pravoslavná encyklopedie. Svazek V. Církevní vědecké centrum „Pravoslavná encyklopedie“. M., 2002.

Kromě toho měl různé přívlastky, pod kterými ho v jiných dobách uctívaly různé národy. Například v Sýrii a pak i v Římské říši byl uctíván jako ELAGABALUS, takže **„El horský“**, Heliogabalus – **„slunce hor“**. Anebo například takové přívlastky Ela jako **EL OLAM**, takže „věčný Bůh“, El Elyon, takže „Nejvyšší Bůh“ – jedno z nejstarších pojmenování vžitě v Tanachu – Bibli judaizmu. Je zajímavé, že místní bůh Jeruzaléma *ēl 'elyōn* byl uctíván jako Nejvyšší Bůh, Stvořitel Nebe a země a **vládce krajiny, do které Jím byl udělován přístup jen pod podmínkou přinesení desátku.**

„VLÁDCE KRAJINY“

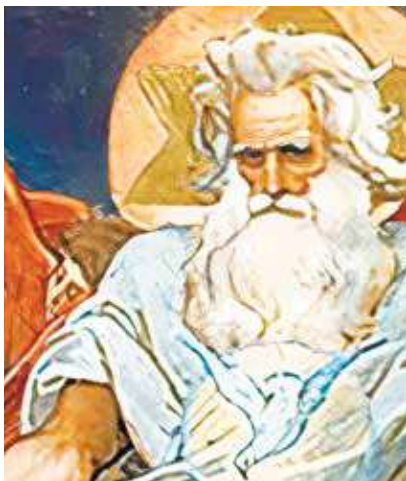

ELAGABALUS (Elagabal)

„El horský“, takže „bůh (původně - „silný, mocný“) horský“ (viz **Ilu**), Heliogabalus, **„slunce hor“**; (národní etymologie: „helio“ – řecky „slunce“, **„gabal“** – semitsky **„horský“**), bůh v západosemitské mytologii. Kult Elagabala vznikl podle všeho v aramejském období (**1. tisíciletí před n. l.** – 1. stol. n. l.) a **největší význam získal v římských časech**. Zřejmě jako bůh slunce a plodonosných sil přírody. Ztotožňován byl s Heliosem (odtud „Heliogabalus“) a **Jupiterem**. Kultovní centrum E. se nacházelo ve městě Emosa, kde mu byl postaven obrovský, bohatě vyzdobený chrám. **Elagabalus byl uctíván v podobě velkého černého kamene kónického tvaru, zaobleného ve spodní části a zašpičatělého nahoře (aerolit); myslelo se, že spadl z nebe a byl božským zobrazením slunce**. Pro kult Elagabala byly charakteristické pyšné orgiastické obřady. Elagabalus, římský císař v letech 218-222 n. l., který byl žrcem Elagabala (odtud je jeho jméno v historiografii, původně Varius Avitus), se pokoušel pozvednout Elagabala do „hodnosti“ nejvyššího božství oficiálního římského panteónu. Na Palatinu byl vybudován chrám E., kde se Elagabalus, **usilující se o to, aby velekněžství E. drželo ve svých rukách tajemství všech místních kultů, usiloval přenést i zobrazení jiných bohů**. Za ženu Elagabala vyhlásil Pallas Aténu a pak, protože ji E. „odvrhnul“, Uranii (Tanit), jako měsíční božství.

Literatura: Mýty národů světa. Encyklopedie ve 2 částech. Hl. red. S.A. Tokarev, M., 1988.

📖 **EL** – starodávné paliativní pojmenování Jediného Boha v Tanachu nebo Bibli judaizmu, se stalo součástí křesťanské Bible. Ve slovanské Bibli se překládá slovem „Bůh“. **El** je odvozeninou od všeobecného semitského kořene s významem „být silný, mocný“, což je potvrzeno kanaánským *el (il)*, akkadským *ilu (m)*. El vystupuje jako běžné jméno, proto mu může předcházet

«Bůh Savaof»,
V. M. Vashnev, 1885-1896.

určitý člen – **ga-El** („tento Bůh“, „skutečný Bůh“). Často je používáno s **přívlastky – apelativami – El Elyon, El Olam, El Šaddai, El Cevaot, El Cvaot.**

📖 **El OLAM** (hebr. „**Bůh Věčný**“) – jedno z dávných pojmenování Boha v Tanachu – Bibli judaizmu, zahrnuté v křesťanské Bibli.

📖 **ELYON** (hebr. „**nejvyšší**“, „**svrchovaný**“) – apelativ, používaný ke starověkému pojmenování Boha v Bibli (v hebrejských textech Tanachu) – **El**. Slovní spojení *El Elyon* může být přeloženo jako „Vrchní/svrchovaný Bůh“, „Nejvyšší“.

📖 **EL CEVAOT**, El Cvaot (hebr. „**Bůh Válek**“, „**Bůh Sil**“) – jedno ze jmen Jediného Boha v Tanachu nebo v Bibli judaizmu, zahrnuté i v křesťanské Bibli. *Cevaot*, v ruštině se tradičně překládá jako *Savaof*, je množným číslem od *cava* – „bojovnost“, „vojsko“, „síla“ a uplatňuje se jako apelativ k El, aby byla zdůrazně-

na síla Boha a jeho osobitá vazba s národem Izraele. V ruské Bibli se vyskytuje jako Bůh *Savaof*.

 EL ŠADDAJ, El Šaddaj (hebr. „**Bůh Silný**“) – jedno ze starobyklých jmen Boha v Tanachu – Bibli judaizmu, zahrnuté v křesťanské Bibli. Tradičně se překládá jako „Všemohoucí“. Podle moderních hypotéz může být chápan jako „Bůh Hory“ („Hora“ ve významu „Světová Hora“, „Obydlí Boha“).

Literatura:

Náboženství. Encyklopedie. Spol. ed. A.A. Gricanov, G.V. Sinilo. Minsk, 2007.

 TANACH (תנ"ך), v současné hebrejštině přijatý název židovské Bible (v křesťanské tradici – Starého zákona), který se začal používat ve středověku. Slovo představuje akronym názvů třech částí židovského Svatého Písma – **Tóra** (תורה, **Pentateuch**), **Nevi'im** (נביאים, **Proroci**, viz **Prorocké knihy**) a **Ketuvim** (כתובים, **Spisy**).

Literatura:

Stručná židovská encyklopedie. Svazek VIII. Edited by I. Oren, N. Prat. Jeruzalém, 1996.

El byl především uctíván jako symbol nejvyšší moci. Byl považován za vládce světa, otce bohů a lidí, sesílajícího lidstvu potomstvo, „Král let“, „pán nesmrtnosti“. Byl zobrazován v podobě vousatého starce v dlouhých šatech s vysokou tiárou s rohy. El byl zobrazován jako přijímající oběť a žehnající obětujícímu a také v podobě býka.

Král Ugarita podává oběd tleskajícímu „Všemohoucímu« Elovi, starozákonnímu hebrejskému bohu.

Legendy praví, že **EL** žije „**při prameni Řeky, při zárodku obou Oceánů**“. **Stojí v čele rady všech bohů – jeho dětí.** Bohové jednají jen s povolením Ela. V ugaritském seznamu bohů se vzpomíná i otec Ela, kterého El později svrhává kvůli vlastní moci. Ale postupně i samotný El ztrácí tuto moc.

V **1. tisíciletí př. n. l.** v židovském předjudaistickém panteonu obraz **Ela splývá s obrazem Jahveho (Jevo)**. Široce byl uctíván ve Fénicii. V jiných kmenech **Jahveho uctívají jako syna Ela**.

YAHWEH

(JHVH, Jahve, Jehova)

Představa o **Elovi jako o symbolu moci, nejvyšším božstvu, které stojí v čele rady bohů, se zachovala i v Bibli. Ve Starém zákoně jsou tyto slova: „Bůh vstal na shromáždění bohů; uprostřed bohů vyřkl soud...“**

V hebrejštině to zní takto: ...

ŽALM 81

„Bůh vstal ve shromáždění bohů; prostřed bohů vyřkl soud“...

(Starý zákon. Žaltář, žalm 81 podle Synodálního překladu Bible, anebo stejný text – žalm 82 podle židovské (masoretské) Bible).

1. Mizmor le'Asaf Elohim nisab ba'adat El be 'kereb elohim yishpot.

מִזְמוֹר לְאַסָּף אֱלֹהִים נֹסֵב בְּעֵדוּת־אֵל בְּקֶרֶב אֱלֹהִים
:יִשְׁפֹּט!

MEZIRÁDKOVÝ PŘEKLAD

(1) Asafův žalm. Bůh stojí v občině soudců, mezi soudci On vyslovuje soud. (Zdroj: Frima Gurfinkel)

Překlad Mezinárodní Biblické společnosti

Žalm 81:1.

Asafova píseň. Pán povstal mezi bohy a svůj Soud vyslovil na jejich shromáždění...

SYNODÁLNÝ PŘEKLAD

Žalm 81:1.

Bůh vstal ve shromáždění bohů; uprostřed bohů vykřikl soud...

Pád gigantů, Giulio Romano, 1532

Navíc **ELOHIM** – je jedním z oslovení Jahveho ve Starém zákoně v množném čísle, takže neoznačuje „Bůh Jahve“, ale **Bohové**... Jahve.

„Na počátku stvořili **BOHOVÉ** nebe a zemi.“ V hebrejštině na místo slova Bůh stojí Elohim.

Slovo ELOHIM se vyskytuje v Bibli téměř **2000 krát** a pochází ze všeobecného semitského kořene „**El**“.

📖 **ELOHIM** – jedno z oslovení Jahveho ve Starém zákoně. Pochází ze všeobecného semitského kořene „el“ – duch, bůh. Poetická obraznost Bible zachovala některé relikty starých semitských představ **o Elohimovi jako slunečném okřídleném bohu, známém v Gebale (Byblose) ve Fénicii.** Je to obraz boha, rozprostírajícího svá křídla nad svými ptáčaty (Deuteronomium 32:11-12) anebo v Žalmech. Prorok Eliáš se obrací k pochybujícímu lidu „Když je Pán (jahve) bohem (Elohim), následujte ho; když Baal, následujte jeho!“ (3 Kr 18,21).

Literatura: Ateistický slovník. In co. ed. M.P. Novikova, M., 1985; Mýty národů světa. Encyklopedie ve 2 svazcích. Hl. Ed. S.A. Tokarev, M., 1988.

BŮH JAHVE / BOHOVÉ JAHVE

Genesis 1:1

1. Na počátku **stvořili Bohové** nebe a zemi.

EL je také starým názvem Boha v Bibli judaizmu, „Tanachu“ – to je sbírka, která je součástí křesťanské Bible. Ve slovanské Bibli je tradičně překládáno slovem slovem Bůh ve smyslu bytí silný, mocný, nahore.

BŮH

„silný“

„mocný“

„nahore“

EL

„bůh“

„moc“

„síla“

„ten, kdo nahore“

ZAJÍMAVÁ FAKTA

FAKT El je doteď považován za patrona nejenom starodávných míst. Toto jméno je možné najít i v názvech zeměpisných oblastí, starobylých architektonických a chrámových budov.

č.1

'el – JMÉNO BOHA EL

Současní výzkumníci považují za nemožné chápat element 'el ve jménu *yisrā'el* jako přímý objekt, jako to vyžaduje národní etymologie. Jsou prakticky jednomyslní v tom, že je to příklad západosemitského jména, které vzniklo podle široce rozšířeného vzoru na starém Blízkém Východě: je dvojčlennou slovesnou předložkou se subjektem 'el (Bůh) a přísudkem, vyjádřeným imperfektem slovesa s kořenem *śry* (s 3-tí slabou souhláskou). Když 'el je v tomto případě – jméno Boha El, tak slovo „Izrael“ znamená „Bůh (El) bojoval“.

Literatura:

Pravoslavná encyklopedie. Svazek 21. Církevně-vědecké centrum „Pravoslavná encyklopedie“, M., 2009.

Ellasar (Ἐλλασάρ, pak Λαρισσα) – hebrejský přepis názvu starověkého města „Larsa“ v jižní Babylónii, které leželo mezi Urem a Erechem (Urukem). Místním božstvím byl Šamaš, uctíváný v chrámě E-babbara. Ellasar byl pozvednut na hlavní město státu...

Aelia Capitolina – název Jeruzaléma.

Literatura:

Brockhausův a Efronův encyklopedický slovník. Svazek XLa. SPb., 1904.

 Starověké město Emesa (Emeza), poprvé zmíněné kolem roku 2300 před naším letopočtem. **Za patrona města** Emesa byl považován fénický bůh slunce **Elagabal** („horní El“). V tomto kultovním centru byl Elagabalu postaven obrovský, bohatě zdobený chrám.

Literatura:

Mýty národů světa. Encyklopedie ve 2 svazcích. Odpovědný redaktor S. A. Tokarev. M., 1988, Encyklopedický slovník Brockhause a Efrona. Petrohrad, 1904.

 EL (Ilu). PATRON JERUZALÉMA

EL (Ilu) se považoval spolu se Šalimmu, za **boha-patrona JERUZALÉMA – dnes centrum tří světových náboženství**. Etymologie slova „IZRAEL“ (**ISRA-EL**) poskytuje možnost překládat ho jako **„BOJOVNÍK ELA“** nebo **„El (Bůh) bude bojovat, zápasit“**. **Aelia Capitolina** (celý název Colonia Aelia Capitolina) – takový název získal Jeruzalém v roce 135 v době Římské říše.

Židovský stát, vyhlášený v roce 1948, byl nazván „Medinat Israel“ (Stát Izrael). I když byly posuzovány i jiné názvy pro zemi, ve které žije židovský národ: Judea, Sion, Eretz Israel (Zem Izraela), avšak tyto byly odmítnuty. V prvních týdnech nezávislosti vláda nového státu pro označení obyvatelstva krajiny vybrala slovo „Izraelci“ (**„ISRAELÍM“; jedn. č. „ISRAELI“**).

Literatura:

Mytologický slovník. Hl. red. E.M. Meletinskij, M., 1990; Encyklopedický slovník Brockhause a Efrona. SPb., 1904; Stručná židovská encyklopédia, Díl 3. Hl. red. I. Oren, M. Zand. Jeruzalem, 1986.

Toto jméno najdete v názvech geografických míst ...

El Par'an – oblast na jihu Palestíny

El Menia (předtím El Goléa) – oáza na Sahaře

El Mina – přístavní město Tarabula, v syrském gubernorátu Asijského Turecka.

El Ahsa (Al-Ahsa, Lahsa) – oáza ve východní Arábii

Elburz (Alborz) – horské pásmo na severu Persie

Elzbach (Eltz) – horský potok v oblasti Eifel (Německo)

Elsàss (Alsasko) – historická oblast na východě Francie

Eldorádo (ze špan. El-dorado) – bájná krajina zlata a drahých kamenů. Zlatá krajina, fantastické území, které hledali Španělé při dobývání Jižní Ameriky

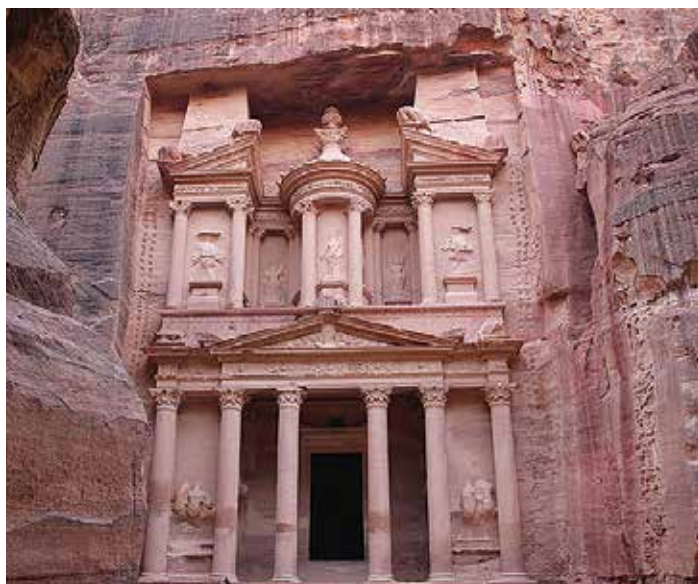
Elk Mountains – horské pásmo sopečného původu v západní části severoamerického státu Colorado

Elgin - město v severoamerickém státě Illinois

Elmira – město v severoamerickém státě New York

Elche - město na jihovýchodě Španělska, v autonomní oblasti oblast Valencie.

... starověké architektonické a chrámové budovy.

El Khazneh je nabatejský chrám z helénistické éry
v Petře v dnešním Jordánsku

Emanu-El je největší synagoga na světě
a nachází se v New Yorku, USA

El se již objevuje nejenom v označení současných jmen,

ELTON	EL	ELISHA
ELON		ELISA
ELIONORA		ELIZABETH
ELSA		ILIAD
ELANA		ELSIE

...ale i v pojmenování celých národů, které ani nevědí o pravé historii, proč se právě tak, a ne jinak v kuloárech králů a jejich vládců spěšně přijímá rozhodnutí o takovémto přejmenování a kdo vystupuje jako sponzor podobných iniciativ a proč.

Například historie starověkého Řecka. Ještě od 2. tisíciletí př. n. l. byly kmeny Achájců (Achaioi) společně s Ióny, Dóry a Aióly jedněmi z hlavních starověkých řeckých kmenů.

ACHÁJOVÉ

IÓNOVÉ

DÓROVÉ

AIÓLOVÉ

Ale v **7. století př. n. l.** se archónti rozhodli pojmenovat jim podřízené kmeny, které žily na určitém území, společným názvem – **Heléni**,

HELLÉN

Termín „*heléni*“ jako název národa, se poprvé objevil v **7. století př. n. l.** u Archilocha a v Hésiodově díle jako „největší národ všech časů“. Nevelký kmen Helénů v jižní Tesálii se vzpomíná u Homéra.

HELLÉN (Ἕλλην)

V řecké mytologii král Tesálie Hellén – **vnuk Prométhea** a Klymény, a také Epiméthea a Pandory, byl synem Deukalióna (další varianta – **synem Dia**) a Pyrrhy, **jediných lidí, kteří se zachránili po potopě**. Hellén s nymfou Orseidou měli tři syny: Dóra, Xútha a Aiola. **Hellén dal své jméno Řekům** a z jeho synů vzešli kmeny Dórů a Aiolů.

Hellén – mytický zakladatel rodu Helénů, eponym Helady (Ellady). Jeho synové a vnuci jsou eponymy hlavních řeckých kmenů, čímž se zdůrazňuje jejich společný původ.

Literatura:

Mýty národů světa. Encyklopedie ve 2 částech. Hl. ed. S.A. Tokarev, M., 1988; Mytologický slovník. Hl. ed. E.M. Meletinskij, M., 1990; Starověký svět. Encyklopedický slovník ve 2 dílech, V.D. Gladkij, M., 1998; Encyklopedický slovník Brockhause a Efrona. Svazek XLa. SPb. 1904.

...a krajinu **Ellada**.

Tak se jmenuje i doteď.

A pro lidi bylo zavedení takového jména odůvodněno odkazem na mýty, napsané těmi samými archónty. Jenže otázka je – čí historii psali samotní archónti?

FAKT

č.2

E-BABBARA – „BÍLÝ DŮM“

„Bílý dům“ je všem známý název. Ale proč právě takto nazývají sídla vlád v různých zemích?

Ještě ve 3. tisíciletí př. n. l. ve starověké Mezopotámii, ve vlivných městech té doby Sippar a Ellasar (Larsa), byly dva chrámy předmětem mimořádných zájmů jak babylonských, tak i asyrských a chaldejských králů. V obou městech byly tyto chrámy nazvány **E-babbara – „Bílý dům“ anebo „Dům zářícího“**.

Například v Sippare se Bílý dům skládal ze 300 sálů a místností, mezi kterými bylo obydlí žreců a královské komnaty.

 SIPPAR — starobylé město na Eufratu nad Babylonem. Poloha byla zjištěna vykopávkami Hormuzda Rassama v letech 1880-81, který objevil asi 30 mil jihozápadně od Bagdádu pod vrchem Abu Habba rozvaliny města a slavného chrámu na počest boha slunce – **Šamaše**, nazývaného **sumersky I-babbara (dům zářícího)**, který se skládal ze **300 sálů a místností, mezi kterými bylo obydlí žreců i královské komnaty**. Vedle místnosti, ve které byly nalezeny ostatky obětníka, se nacházel chrámový archiv a v něm dokument o rekonstrukci chrámu babylonským králem Nabupaliddinem (r. 882 př. n. l.) s historií chrámu, důležitými zprávami o kultu a pozoruhodným **zobrazením boha Šamaše na trůnu s jeho atributy a s modlícími se před ním**. Právě zde byl nalezen slavný Nabonidův válec... Sippar byl i v pozdější době **proslaven svou kněžskou školou chaldejských mudrců (Hipparenum, lat. pisatelů)**.

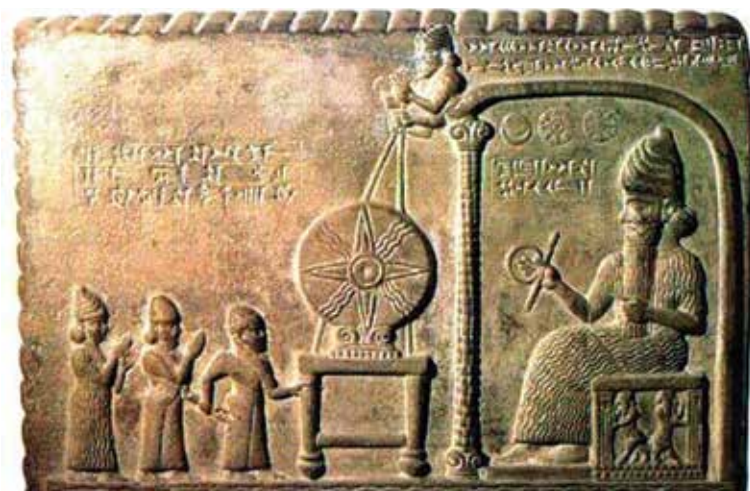
Literatura:

Encyklopedický slovník Brockhause a Efrona. Díl XXX SPb., 1900.

„**Bílé domy**“ byly zasvěceny akkadskému bohu Šamašovi, který byl vnukem boha Enlila.

Bůh Šamaš na trůnu před babylonským králem.
Sippar, 9. století př. n. l.

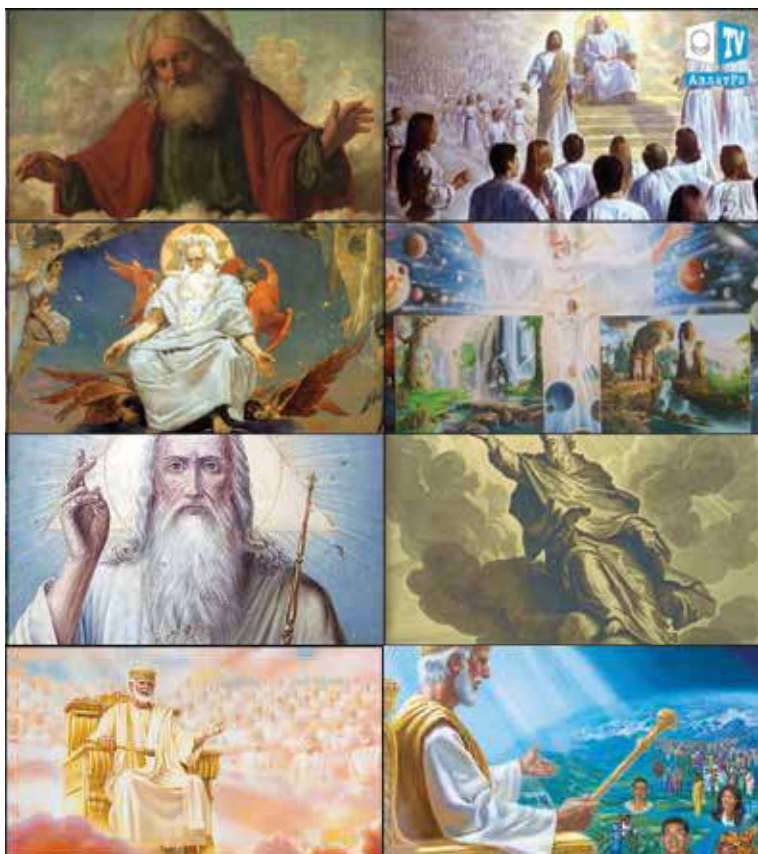
 ŠAMAŠ (od semitského kořene Š-M-Š – slunce) – bůh slunce u **Babyloňanů a Asyřanů**. Jeho jméno se psalo ideogramem, znamenajícím „Vládce dne“. Jako bůh druhé části dne (začínala od večera), ustupoval ve významu bohu měsíce Sinovi a někdy se dokonce nazýval jeho sluhou. I tak to zřejmě nepřekáželo jeho vysokému všeobecnému uctívání. Hlavními centry jeho kultu byl **Sippar a Ellasar**. V Ellasare jeho chrám existoval už v 5. tisíciletí, ale Sipparský ho následně zastínil a byl **předmětem péče jak babylonských a kassitských, tak i asyrských a chaldejských králů až po Nabonida**, který ho na sklonku pádu monarchie rekonstruoval, hledajíc pomoc u starodávneho boha. **Oba chrámy se nazývají E-barra „Dům záření“**. V modlitbách a zpěvech se Šamaš nazýval **králem, léčitелеm, spravedlivým soudcem**. Myslelo se, že dodává světlo polím, dává úrodnost, lidem blahobyt, osvobozuje rukojmí a dokonce křísí mrtvé. **Šamaš byl zobrazován v podobě starce s dlouhým vousem, s vysokým turbanem na hlavě; sedí na trůnu v naosu, na vrcholu kterého se nacházejí dva kočí, ovládající pohyb slunečního kotouče, umístěného na piedestalu před naosem. Na válcích se někdy vyskytují zobrazení Šamaše, vycházejícího zpoza horizontu přes bránu otevřenou dvěma duchy.**

 UTU (akkad. Šamaš) – bůh Slunce. Syn Nannu a Ningal, manžel bohyně Shanirdy. Hlavní místa uctívání byla **Sippar a Larsa. V obou městech jeho chrámy nesly pojmenování E-babbar („Bílý dům“)**. V Sipparu byl Utu ztotožňován s nějakým božstvem předsumerské epochy, soudíc podle toho, že je tam jeho ženou nazvaná Aya a synem Bunene (předsumerská jména). Kult Utua (Šamaše) získal zvláště široké rozšíření po pádu Sumerů, když ho začali uctívat hlavně jako boha, **ustanovujícího zákony a kontrolujícího jejich dodržování.**

Literatura: Encyklopedický slovník Brockhause a Efrona. Díl XXXIX. SPb., 1903.

Bůh Šamaš byl uctíván hlavně jako bůh, **ustanovující zákony a kontrolující jejich dodržování**. Byl považován za nositele světla a prosperity, osvobozoval zajatce, a dokonce křísil mrtvé.

Byl zobrazován jako stařec s dlouhým plnovousem, který sedí na trůnu. Není pravdou, že tyto obrazy jsou vašemu vědomí známy?

ELITA – SLUHOVÉ ELA

FAKT

č.3

VYVOLENÍ ELEM

Elita – přísahající bohu Elovi

Je zajímavé, že dnes má slovo „ELITA“ v různých jazycích národů Evropy stejný význam – „**vyvolení**“ a **píše se** skoro **stejně** (elite):

Angličtina – elite

Baskičtina – elite

Bosničtina – elita

Waleština – elitaidd

Galícijsktina – elite

Holandština – elite

Řečtina – ελίτ

Dánština – elite

Indonéština – elita

Italština – elite

Malajština – elit

Maltština – elite

Němčina – Elite

Polština – elita

Portugalština – elite

Rumunština – elită

Finština – eliitti

Francouzština – élite

Hauština – Elite

Švédština – elit

Esperanto – elito

Latinština – electa hominum manus

Termín „elita“ se ve francouzštině používá od 12. století a v angličtině od 14. století ve smyslu „odebrat“, „vybírat do služby“, takže **vybírat sluhu, ke kterému se přiřazuje jemu podřízená skupina.** V evropských jazycích se slovo „elita“ rozšiřuje koncem 19. století. Do všeobecného oběhu se zavádí ve 30. - 40. letech 20. století.

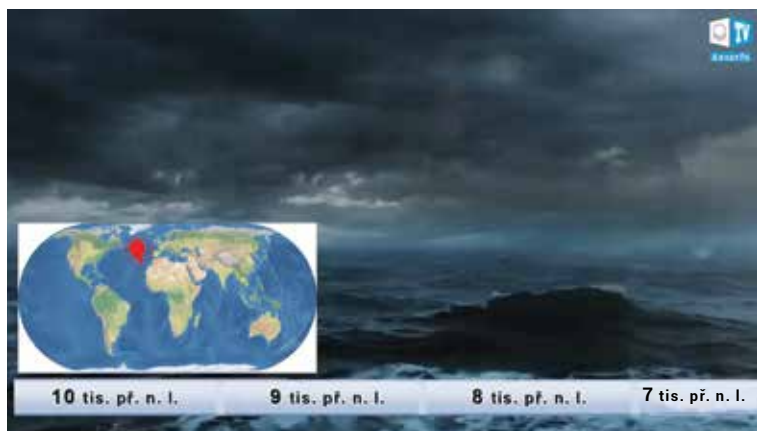
ELITA

„odebrat“

„vybírat do služby“

„vybírat sluhu,
ke kterému se přiřazuje
jemu podřízená skupina“

Dnes se říká, že myšlenky, které později posloužily jako základ pro vytvoření teorie elity, hlavně výběru do řídicích kruhů, výchovy, vzdělávání potenciálních vůdců, byly rozvíjeny i potomkem archonta Solóna – **starověkým helénským filozofem Platónem**, tím samým Platónem, který se zmínil i o starověké legendě o Atlantidě. Ale na čem se zakládal jeho světonázor a světonázor těch, jejichž vůli ztělesňoval ve svých dílech?

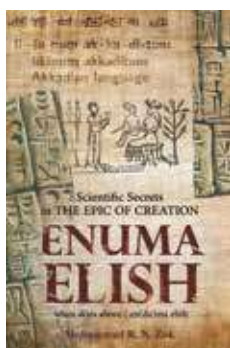
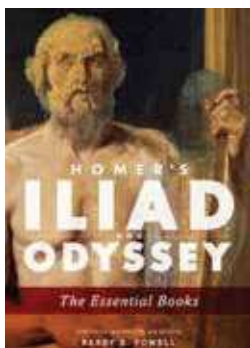
STARONOVÁ IDEOLOGIE

„ILIAS“ „ODYSSEA“

„ILIAS“, „ODYSSEA“ - starověké řecké epické básně, připisované neznámému básníkovi jménem Homér. Dodnes jsou tato díla vychvalována novým generacím jako nedostižná literární mistrovská díla světového významu. Ale v čem spočívá jejich podstata?

Homérské eposy Ilias a Odyssea jsou shodné s babilonským eposem Enúma eliš a také s dílem „Ten, kdo všechno zřel“ o hrdinovi Gilgamešovi a dalšími příběhy sumersko-babylonské literatury.

Jména hlavních bohů jsou pozměněna, ale červená nit, ukrytá v těchto příbězích o trójské válce a toulkách hlavních hrdinů tkví v jednom – poslední slovo v osudu hrdiny či národů je ponecháno radě bohů v čele s hlavním humanoidním bohem, jemuž jsou vlastní všechny lidské vlastnosti a neřesti. Ve skutečnosti to není jen památka na minulost, je to šablona ideologie Atlanťanů ve vědomí člověka, příběhy života bohů trůnících na hoře nesmrtnosti – Olympu.

ENLIL

MARDUK

ZEUS

Ilias vypráví o účastnících událostí trójské války. Klíčovým bodem je, že se jí účastnili všichni bohové Olympu. Přičemž samotní bohové se neúčastnili, ale shromáždili se v radě a v čele s Diem rozhodovali, jak přesně se bude vyvíjet průběh událostí, komu je souzeno prohrát a zahynout, nehledě na to, která strana hrdinů nebo národů měla převahu. Zkrátka jako hrát šachy se sebou samým.

Je zde tedy ukazována hra bohů, zatímco vědomí posluchače je pohrouženo do emocí z rozepří a bojůvek hrdinů a jejich konfliktních vztahů.

Řečeno současným jazykem, je to thriller, který končí tragicky pro hrdiny, z nichž by si lidé podle všeho měli brát příklad. A znovu se utvrzuje myšlenka, že nesmrtnost je údělem bohů, ale ne lidí.

V Odyssee se vypráví o toulkách hlavního hrdiny Odyssea, zázračně zachráněného po jatkách v trójské válce, o jeho setkáních s různými národy, s netvory, s projevy neviditelného světa, magií. Ale červená nit díla zůstává stejná. Bohové se shromáždili v radě a rozhodli o osudu Odyssea a pak vedli hrdinu v jeho putování jako loutku. Výsledkem bylo, že rukama hrdiny byli zničeni nepohodlní, poslušní byli odměněni a poslední slovo měli bohové.

Stejně jako v případě Sumerů byl text navržen tak, aby byl snadno zapamatovatelný a vnímán prvotním vědomím, tedy na úrovni vnímání šesti-letého dítěte.

Hrdinové nebo děje se asociovali se situacemi, s nimiž se člověk střetává v každodenním životě, a to sloužilo jako dodatečné připomínání námětu.

Stejně jako v případě Sumerů byla tato díla určena posluchačům, a nikoliv přemýšlejícím čtenářům, s cílem vyvolat kolektivní emoce.

 OVLIVŇOVÁNÍ VNÍMÁNÍ. To, že dílo bylo **adresováno posluchačům, a ne čtenářům** (kteří mají možnost se kdykoliv od děje odtrhnout a popřemýšlet), zbavuje takovou poezii rizika, že se stane monotónní. **Stejně jako při vnímání hudby, kdy při rychlém přednesu publikum vítá opakující se témata a motivy, jen aby jeho pozornost zůstala přikovaná k ději a jeho vývoji.**

Oba eposy jsou napsány daktylským hexametrem, krásným a pružným schématem rytmického uspořádání verše. Vzhledem k tomu, že daný rytmus spočívá ve střídání jedné přízvučné slabiky a dvou nepřízvučných, je škoda, že **jej nelze reprodukovat prostředky moderních jazyků s dynamickým přízvukem, jako je ruština a angličtina.** Kromě toho **starověký řecký jazyk** měl ještě dvě vlastnosti, které velice podporovaly libozvučnost, a sice **system čistých a dobře definovaných souhlásek a samohlásek a také melodický přízvuk.** Homérovi se krásně daří využívat tuto fonetickou krásu ve svých verších. Někdy ještě dosahuje i pozoruhodného **zvukomalebného efektu.** Mezi dalšími zvláštnostmi homérského stylu v obou eposejích je třeba poukázat na **rozvinutá přirovnání** (často představující **živé vyličení každodenního života**), překvapující metafory (jako jsou „lineární zvuky“ cikád) a archaismy.

Literatura:

Collierova encyklopedie, 20 svazků. Elektronická verze.

Předpokládalo se, že posluchač zná předchozí děj, proto byl důraz kladen na emocionální působení na posluchače. Kromě toho se jako úvod k těmto deklamacím používali „homérovské hymny“, obsahující vzývání různých bohů.

Epické básně byly vytvořeny stejnou technikou jako u Sumerů. Při rychlé emocionální recitaci (stejně jako u vnímání hudby), je veškerá pozornost publika připoutána k zápletce a jejímu rozuzlení. Něco jako svérázný starodávný rap-rockový koncert. Výsledkem je stav kolektivního vybuzení živočišné podstaty v publiku. Jednoduše řečeno, vyvolal se kolektivní egregor, lidé byli emočně infikováni myšlenkami o příběhu a sami se stávali aktivními nositeli a šířiteli historek o bozích Olympu mezi obyčejným obyvatelstvem.

Stejně jako v případě Sumerů, kteří si připravovali své pradávné publicisty, se i tady připravovali určití lidé zvlášt na propagaci. Jak již bylo zmíněno, od 6. století př. n. l. se objevili lidé, kteří měli na legislativní úrovni zakotveno právo veřejně recitovat Homérovy epické básně, takzvaní Homérovi synové (rapsódi).

RAPSÓDI – „HOMÉROVI SYNOVÉ“

Počínaje **6. stol. př. n. l.** se začali objevovat takzvaní „Homéroví synové“ – lidé, kteří měli na legislativní úrovni zakotveno právo veřejně přednášet Homérovy epické básně. Jako úvod k takovým recitacím se využívaly „homérovské hymny“, obsahující vzývání různých bohů.

Aristoteles v Poetice vysoce hodnotí Homéra jako epického básníka a dnes můžeme říci, že nikdo neměl tak **hluboký vliv na západoevropskou literaturu jako Homér.**

Alexandr Veliký vždy vozil s sebou ve zlaté schránce svazek Iliady.

Literatura:

Moderní příruční slovník. Antický svět. Sestavil M.I. Umnov. M., 2000.

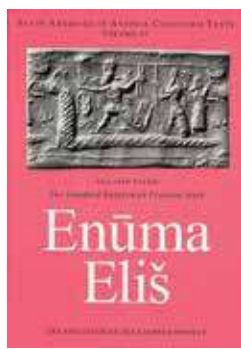
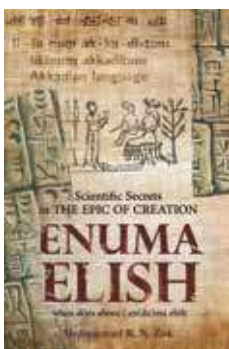
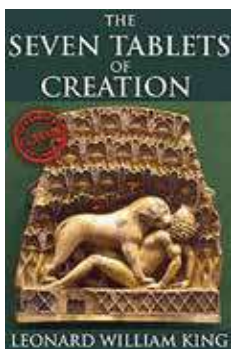
Ale kdo stvořil obraz samotného Homéra, jinak řečeno, čí syn byl sám Homér?

HLE, HOMÉR!

Proč právě Homér? V historii se zachovalo několik zajímavých faktů.

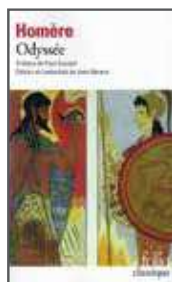
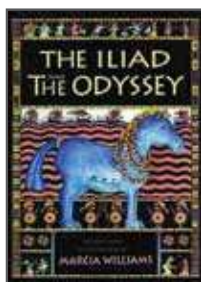
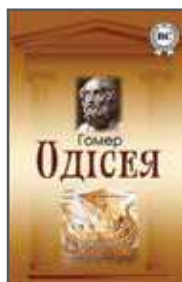
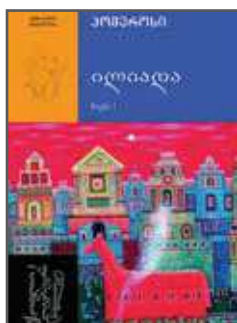
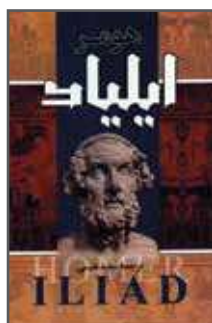
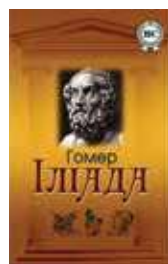
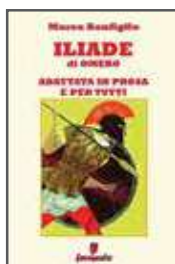
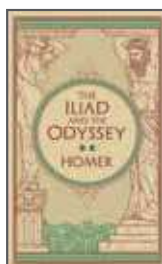
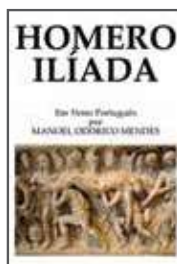
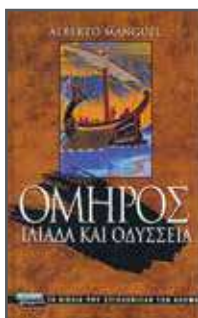
Fakt 1. V 1. tisíciletí př. n. l., zejména od 10. do **7. století př. n. l.**, probíhaly události, které následně ovlivnily **změnu pohledu na svět jak u národů východu, tak i západu, a odrazily se i na světonázoru současných lidí.** Zejména v té době je populární babilonský epos **Enúma eliš**, který se i nadále překládá do různých jazyků. Objevuje se starohebrejská Bible **Tanach**, která později tvoří základ Starého zákona Bible. Píší se Homérovy epické básně **Ilias** a **Odyssea**.

BABYLONSKÁ EPICKÁ BÁSEŇ „ENUMA ELIŠ“

HEBREJSKÁ BIBLE „TANACH“

Zajímavé je, že bůh **ENLIL** byl starým Helénům znám díky babylonským překladům pod názvem **ILLINOS**. A slovo **Eliada** (židovsky **Eljada**) se ze starohebrejštiny překládá jako „koho zná Bůh **El**“ nebo „**El** věděl, poznal.“

ENLIL – ILLINOS

ELIADA = „Koho zná Bůh **El**“
(hebrejsky **Eljáda**) „**El** věděl, poznal“

ELIADA (koho zná Bůh):

a) v (2. Sam 5:16) **se jeden z Davidových synů, narozený v Jeruzalémě, jmenuje Eljáda** a v (1. Par 14:7) – Beeliada (Beeljáda);

b) v (2. Par 17:17) **z Beniamina, který přivedl k Jóšafatovi 200 000 bojovníků ze svého kmene;**

c) v (1. Kr 11:23, 24) otec Razona, vůdce loupežnické tlupy, která se skládala ze zběhů od Adraazara, krále Suvy, a dělala nájezdy i na království Šalamouna;

d) v (2. Ezd 9:28) pomocník v chrámu, ženatý s cizinkou. V (1. Ezd 10:27) se jmenuje: Elioenai ze synů Zaffových.

Literatura:

Bible. Starý a Nový zákon. Synodální překlad. Biblická encyklopedie arch. Nikifora.

ENLILSTVÍ ENLIL ILLINOS ÉLIAS ILIAS

Fakt 2. V Bibli, konkrétně ve Starém zákoně, jsou zmínky o potomcích Noema – **muže, který** podle starých orientálních příběhů **přežil potopu.**

Noe měl tři syny. Nejstarší z nich se jmenoval Jáfet. Jáfet měl 7 synů, jeden z nich se jmenoval **Gomér** a druhý **Javan**. A za jednoho z Javanových synů je považován **Elisa (hebrejsky Eliša)**. To jsou ti, kteří jsou považováni za předky Helénů (starověkých Řeků).

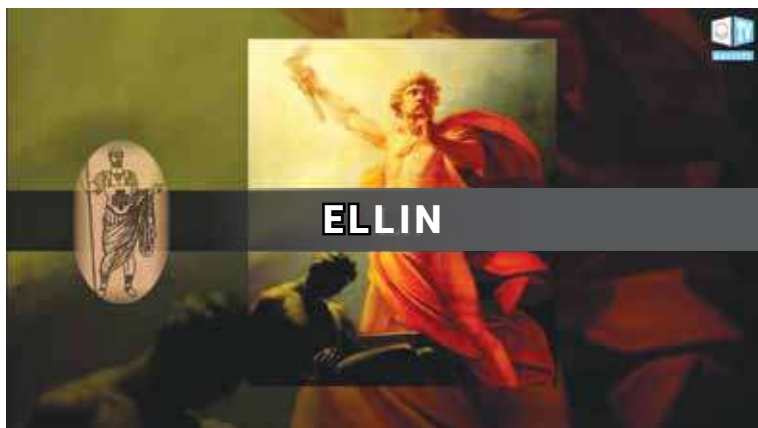
Elisa (hebrejsky Eliša)

1. Rody Noemových synů jsou Šémův, Chámův a Jáfetův. Po potopě se jim narodili synové.
2. Synové Jáfetovi: **Gomer**, Magog, Madai, **Javan**, Tubal, Mešek a Tiras.
3. Synové Gomerovi: Aškenáz, Rifat, Togarma.
4. Synové **Javanovi**: **Eliša**, Taršiš, Kitejští a Rodanští.
5. Z nich se rozdělily přímořské národy podle svých zemí, jazyků, rodů a národností.

Literatura:

Bible. Genesis, kap. 10, verš 1-5.

Fakt č. 3. Podle řeckých legend, především **ELLIN**, vnuk Prométhea (podle jiné verze – **syn Dia**) je předkem **Helénů** a jeho synové a vnučata jsou eponyma hlavních řeckých kmenů.

PROČ PRÁVĚ HORA OLYMP?

Název Olymp má předřecký původ. V legendách byla hora Olymp považována za posvátnou a stala se sídlem helénských bohů a centrem mytologických příběhů. Ale málokdo ví, že hora Olymp dostala své jméno od slova **El Olam**. Ve skutečnosti se jedná o výraz známý ze starověku označující totéž, co u Sumerů, a sice Hora nesmrtelného **Ela**.

HORA BEERS-NIMRUD. BABYLON.

Ve vědeckých studiích literatury minulosti dodnes existuje takzvaná **homérská otázka**. Doposavad muži vědy vedou spory – kdy, kde, kým a pro koho se psaly tyto epické básně?

Vědomí jako vždy odvádí pozornost od hlavního problému na drobnosti, to znamená, že se neobjasňují globální **příčiny vzniku, šíření po celém světě a dopad působení těchto děl na mysl celých epoch a pokolení**, ale spor ústí do bodu, kdo to napsal, zda jeden člověk nebo tým spoluautorů. Tento spor je již tradiční, ale nezabývá se podstatou.

DOBYVAČNÉ VÁLKY ALEXANDRA MAKEDONSKÉHO
(336 př. n. l. až 323 př. n. l.)

NAPOLEONSKÉ VÁLKY
(1800 - 1815)

PRVNÍ SVĚTOVÁ VÁLKA
(1914 - 1918)

DRUHÁ SVĚTOVÁ VÁLKA
(1939 - 1945)

Systematická kritika vznikla už v **6. století př. n. l.** jako další **způsob propagace a přitáhnutí pozornosti k dílům**. Později byla organizována prostřednictvím takových autorit, jako již jmenovaný Platón, který „odsuzoval“ Homéra, (postavil se do čela těch, kteří byli proti, aby **nasměroval jejich názor správným směrem**) a **Aristoteles**, který naopak práce Homéra vychvaloval a postavil se do čela těch, kteří byli „za“. Stejně jako ve hře dospělých na „zlého a dobrého policajta“. O nic by nešlo, jenomže to byl stejný tým

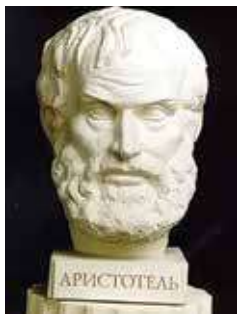
(Platón byl přece Aristotelovým učitelem), **tým, který plnil přání sponzorů** sledujících cíl **uchváce- ní moci a obnovení své bývalé světové nadvlády, sponzorů, kteří věděli, jak funguje lidské vědomí a jak je podněcovat.**

Zdaleka ne náhodou se Aristoteles stal vychova- telem **třináctiletého** budoucího zakladatele světové velmoci Alexandra Makedonského, kterému vštípil nový **pohled** na svět skrze „lásku“ k Homérově Iliadě, a to tak, že v budoucnu si bude Aristotelův opis Iliady dobyvatel národů schovávat společně s dýkou pod polštář. Je známo, že Alexandr Makedonský vždy s sebou vozil ve zlaté schránce svazek Iliady.

ALEXANDR
MAKEDONSKÝ
356-323 př. n. l.

ARISTOTELES
384-322 př. n. l.

📖 A nakonec o tom, co je svaté, o Homérově Iliadě. Myslel si (Alexandr) a často o tom mluvil, že **studium Iliady je výborným prostředkem k dosažení vojenské chabrosti**. Opis Iliady, **vylepšený Aristotelem** a známý jako Ilias ze schránky, měl vždy při sobě a schoval jej pod polštář spolu s dýkou, jak uvádí Onésikritos (Plútarchos). Ze schránky proto, že když po vítězství v Isse Alexandrovi přinesli trofejní drahocennou schránku a řekli mu, že je to nejkrásnější věc ze získané kořisti, král se okamžitě rozhodl, že v ní bude uschovávat Iliadu. Ale nejde ani tak o schránku, jako o to, že **když učitel uviděl náruživé zaujetí svého žáka pro hrdiny a Homérova díla, dal si za úkol, že toto geniální dílo zkoriguje a přepracuje**. Král byl bezpochyby obeznámen s Homérovým eposem už před příjezdem Aristotela, ale tomu se podle všeho zachtělo předat žákovi všechny barvy a odstíny tohoto geniálního díla, a zjevně se mu to podařilo, protože **právě s touto verzí se Alexandr vydal na východ**. A také že **napodoboval Achilla** v žalu i v radosti po celý svůj život...

„... Také si na homérovský způsob odřízнул pramen vlasů jako Achilles (Claudius Elianus), a to osm měsíců před smrtí!..“

Literatura:

Alexandr Veliký Makedonský. Období moci. M. Elisejev. M., 2012; Plútarchos. Alexandr a César. Překlad M. Botvinnika, I. Perelmutěra, K. Lampsakova, G. Stratanovského, M., 1987.

Jak je předepsáno ve hře bohů podle scénáře Iliady, **bohové hrdinu rychle vytvoří, využijí a on potom z vůle bohů umírá a jeho jméno je využíváno v následné propagandě.**

Dnes všichni znají jméno Alexandra Velikého, ale komu se tím ulevilo? Vojenská tažení Alexandra Makedonského **přispěla k rozšíření základů helenismu** na východ. A tato větev byla také propagována mezi

národy. **Ve středověku** se jednou z nejpopulárnějších knih v mnoha oblastech Asie, Afriky a Evropy stal Román o Alexandrovi, v němž je biografie hlavního hrdiny umocněna smyšlenými epizodami. **V barokní éře** se Alexandr Makedonský stal populární postavou divadla a malířství.

 V důsledku dobovačných vojenských tažení Alexandra Makedonského se řecká kultura začala šířit na Východě. To položilo základy helenismu. V antické epoše byl Alexandr prohlášen za jednoho z největších vojevůdců v historii. Jeho jméno bylo aktivně využíváno v politické propagandě. Začaly se o něm psát a popularizovat knihy. Například ve středověku se jednou z nejznámějších knih v mnoha oblastech Asie, Afriky a Evropy stal Román o Alexandrovi, v němž byly i smyšlené epizody o Alexandrovi, to znamená, že na příběh se začaly nabalovat příslušné legendy, přičemž hlavní ideologická osnova zůstala zachována. Během barokní éry se makedonský král stal populární postavou na divadle, v malířství a monumentálním umění.

Literatura:

Kulturologie. A. I. Kravčenko. M., 2001. Historiografie dávných dějin. V. Kuziščin, A. Němirovskij, E. Frolov. M., 1980; Alexandrie. Román o Alexandrovi podle ruského rukopisu z 15. století. M., 1966. Stoneman R. Alexander the Great. Routledge, 1997. Hattendorff C. Alexander//Historische Gestalten der Antike. Rezeption in Literatur, Kunst und Musik. Stuttgart/Weimar, 2013.

Šíření archóntského světonázoru doposud pokračuje všemi dostupnými způsoby. Ale jaký je zevnitř?

OLYMP

Helénská mytologie se nazývá olympijská mytologie. Do jaké míry však tyto starověké mýty odpovídají vzpomínkám na životní příběh předpotopní vysoce rozvinuté technogenní společnosti s tyranii všemocného člověka z doby před potopou, Ela? **Dějiny civilizace známé dnes jako Atlantida, lze pochopit teprve nyní, v epoše skokového vývoje nových technologií.**

OLYMP – HORA BOHA **ELA**

Podle pověstí je hora OLYMP symbolem nejvyšší moci. Je to místo, kde se země setkává s nebem a kde se nebe proměňuje v nejjemnější ohnivý ÉTER. Není tam déšť ani sníh, je tam věčné léto.

SUBTROPY DOMOV NEJSTARŠÍCH CIVILIZACÍ SVĚTA

Poloha subtropického pásu (podle klimatické klasifikace doktora geologických věd Borise Pavloviče Alisova)

Na Olympu se nacházejí paláce Dia a jiných bohů, postavené a ozdobené Diovým synem Héfaistem.

Bránu Olympu otevírají a zavírají hory, když bohové vyjíždějí ve zlatých vozech.

ENLILSTVÍ – „VŠEHELÉNSKÝ“ VLÁDCE EL – CELOSVĚTOVÝ VLÁDCE

ZEUS (Dias) vystupuje jako svrchovaný vládce udržující světový řád a také jako trestající síla, vzor **CELOSVĚTOVÉHO VLÁDCE** a pán světových osudů, „král králů“, **„VŠEHELÉNSKÝ“ VLÁDCE**. Patří ke třetímu pokolení bohů, které svrhlo druhé pokolení – Titány do Tartaru.

Zeus vládne na hoře Olymp, velí přírodě a řídí osudy lidí. Z popela Titánů spálených Diem pocházejí lidé... Později jsou lidé nositeli podstaty titánské i Diovy (tedy pocházející od Dia).

DIKTÁT VĚDOMÍ: JAK EL UCHVÁTIL MOC

JAK ZEUS ZÍSKAL MOC NA OLYMPU

Standardní algoritmus práce vědomí jako části systému Živočišného rozumu je začleněn jak do příběhu o Diovi, tak do příběhu o babylonském Mardukovi ve formě **modelu pro masové napodobování novými generacemi**.

A tak Zeus:

- svrhl **předchozí pokolení bohů** – otce Krona a Titány;
- získal **nejvyšší moc nad bohy a lidmi**;
- **bojoval o moc** se svými nejbližšími příbuznými;
- porodil děti a **učinil z nich bohy**;
- **zavedl nový zákon, řád, normy morálky, vědy, umění**;

- vytvořil **si elitu – bohy nového typu;**
- zřídil **vykonavatele své vůle, kteří předávali jeho rozhodnutí vládcům a hrdinům v lidské společnosti.**

NOVUS ORDO SECLORUM (LAT.) – «NOVÝ ŘÁD VĚKŮ»

Nepřipomíná to známý příběh o sumerském Enlilovi a o babylonském Mardukovi?

📖 **EL**

Existoval bůh Eliun, což znamená Nejvyšší, a jeho žena Berut. Bydleli ve Fénicii, nedaleko Byblu. Narodil se jim syn Nebe a dcera Země. Nejvyšší záhy zahynul, když bojoval s divokými zvířaty, a jeho nástupcem se stal Nebe. Nebe se oženil s vlastní sestrou Zemí a stal se otcem **Ela**, Betila, Dagona a **Atlanta**. Ale záhy měl Nebe i další ženy. Od nich měl dosti velké potomstvo. Na Zemi však nezapomínal, a čas od času se k ní vracel. Země byla z chování manžela nanejvýš rozhořčená a obrátila se s prosbou o pomoc na **svého nejstaršího syna Ela**.

El vyhotovil z železa srp a kopí, s čímž mu pomohla jeho dcera Anát a mladý bůh, jeho pomocník. Pomocník znal kouzelná slova, která inspirovala spojence Ela, a ti se s velkou ochotou pustili do boje proti Nebi. Válka skončila vítězstvím Ela. Zbavil otce trůnu a stal se hlavou všech bohů...

Nebe se s porážkou nesmířil. Odešel do exilu a začal osnovat různé intriky proti Elovi v naději, že získá zpět vládu mezi bohy. S tímto cílem poslal k Elovi své dcery – Astarté, Baalat-Gebal a Reu. Měly lsti získat moc nad Elem a připravit ho o moc. El však odhalil jejich úmysly, přivábil bohyně k sobě a učinil je vlastními ženami.

Nezdařil se ani druhý pokus Nebe o odvetu, jelikož noví vyslanci se rovněž stali spojenci jeho syna. Ale Nebe se nesmířil. Bojuje s Mořem, jedním ze spojenců Ela. El však kvůli neustálým obavám, že otec dříve nebo později získá trůn zpět, mu připravil léčku a přepadl Nebe... A tak El s konečnou platností stanul v čele božského světa.

Nicméně **El se snažil zabezpečit svou moc nejenom před otcem, ale i před jinými bohy, které podezíral z úmyslu připravit jej o trůn.**

A tak svrhl do hlubiny země **svého bratra Atlanta**, a aby se již nikdy bratr nemohl vrátit na zemský povrch, nasypal nad ním horu. Posléze začal podezřívát svého syna Sadida a zabil ho. Usekl hlavu i vlastní dceři.

Když se El stal vládcem světa, získal také zvláštní vzezření. Vpředu i vzadu měl čtyři oči, z nichž dvě byly stále otevřené a dvě další zavřené na znamení, že tento bůh i ve spánku vidí a během bdění spí. Na ramenou měl čtyři křídla, dvě volná a dvě složená, a na hlavě ještě dvě křídla. Tím se El povznesl nad ostatní božstva, protože ta měla křídla jen dvě.

Jenže potom, co si El upevnil postavení jako vládce všech bohů, rozhodl se, že svou reálnou moc na zemi rozdělí. Kvůli tomu obešel a obletěl celý vesmír. Astar-té, Demaruntovi a Chadádovi předal moc nad Fénicií. Výjimku z celé země udělal pro Byblos, jehož panovnicí učinil Baalat-Gebal, a z Berita udělal důvěrníka boha moře Jamu. Královnou Attiky učinil Anát. Taavta El učinil králem Egypta. Po rozdělení moci na zemi odevzdal El panství nad smrtí a světem mrtvých svému synovi od Reji Motovi. Astarté si na znamení své královské moci dala na hlavu kraví rohy. Za svůj posvátný ostrov si zvolila Tir, kde **sobě zasvětila z nebe spadlou hvězdu. A tak si po definitivním vítězství Ela a jeho spojenců nad Nebem bohové rozdělili svět mezi sebe.**

 Město, kterému Řekové říkali Byblos, Fěničané nazývali Gebal (neboli Gubla).

Je to nejstarší město. V okolí místa, kde vzniklo, bydleli staří bohové – Eliun (Nejvyšší) a jeho manželka Berut. **Když El poprvé zvítězil nad otcem Nebe a stal se králem bohů, obehnal svoje obydlí zdi a uvnitř této zdi vzniklo město.** Toto město se stalo **Byblem.**

Literatura:

Mýty a legendy národů světa. Díl 12. Jihozápadní Asie. J .B. Cirkin. M., 2004.

 MARDUK

ENÚMA ELIŠ vypráví o řadě událostí, které se udály od prvotního vyčlenění řádu z chaosu až do vytvoření vesmíru. Kdy se smícháním vod prvorodičů, boha oceánu Apsu a obří bohyně propasti Tiamat, zrodí bohové, jejichž neposednost dráždí Apsu. Navzdory přání Tiamat se je chystá zabít. Ale moudrý Ea se dozví o jeho úmyslu a sám zabije Apsu.

Rozhněvaná Tiamat porodí obří nestvůry, aby pomstila manžela a odebrala moc mladšímu pokolení. Bohové se v hrůze obrátí o pomoc na Marduka, syna Ea. Marduk souhlasí se soubojem s Tiamat, ale **na oplátku vyžaduje svrchovanou moc nad bohy**. Oni souhlasí, prohlásí Marduka za krále a pošlou ho do boje. **Marduk se vyzbrojí větry a bouřemi**. V boji pomocí větrů a šípů Marduk nad Tiamat zvítězí a z jejího těla vytvoří nebe a zemi. Uspořádá nebe a poprosí Ea, aby mu pomohl vytvořit mezopotamské černohlavé lidi z krve obra Kingua, velitele démonického vojska Tiamat.

Dále se mluví o upevnění Mardukovi moci, o radě bohů, o neštěstí lidí, jejichž příčinou byla pouhá zlost bohů, jejich rozmary, o potopě a mnohém dalším.

Zajímavé je, že hlavnímu bohu říkali Mar-Duku. Slovem „duku“ Sumerové označovali v doslovném překladu „posvátný kopec“, „posvátný ostrov“, **kde žili bohové**.

Literatura:

Posvátné texty národů světa. Překlad z angličtiny V. Fedorinová. M., 1998. Sensei ze Šambaly IV. A. Novych. K., 2008.

📖 Zeus svrhl z nebe Krona a Titány a získal nejvyšší moc nad bohy a lidmi a vytvořil bohy nového typu. Bojoval o moc dokonce se svými nejbližšími příbuznými (proti němu povstane Héra, Poseidón, Pallas Athéna). Zrodí bohy, přetvoří je, zavede nový zákon, řád, normy morálky, vědy a umění. Řadu svých funkcí předal jiným bohům – vykonavatelům Diovy vůle, kteří mají mnohem bližší vztah k člověku.

📖 Kingu je nestvůra v akkadské mytologii, kterou podle epické básně stvořila pramatka Tiamat. Možná patřil k prvnímu pokolení bohů. Jakmile byl Apsu zabit, Tiamat učinila Kingu svým manželem a předala mu tabulky osudů. Nato byli Kingu a Tiamat zabiti Mardukem, který společně s Eou stvořil lidi z krve Kingu a hlíny.

Literatura:

Almanach. Původní starověké texty. M. Koen. 2017. Slovník řecké mytologie. I. Pigulevskaja. M., 2008.

Není to známý příběh nastolení moci a vlády Alexandra Makedonského, kterému od mládí vštěpovali zálibu v Iliadě? A nejen jemu...

Přičemž tento model zavádějí potomci Atlanťanů již od počátku s patřičnými záměnami o **duchovním významu Boha pro lidi**. Je zaváděn tak, aby lidé chápali, že nejvyšší Bůh je stejný jako lidé, s živočišnými tužbami, a že žádná jiná alternativa mírového soužití společnosti neexistuje. Všemohoucí Bůh se přece chová úplně stejně...

Proč je do hlav současných lidí vložen obraz Boha v podobě **muže s plnovousem sedícího na trůnu? Pro koho je to výhodné?** Systém nechápe, co je to **skutečný duchovní život**. Proto diktatura vědomí nad Osobností vytváří odpovídající obrazy, zapsané v algoritmech autoritativního řízení lidí systému.

ČLOVĚK jménem EL, který se prohlásil za BOHA

ZEUS A OLYMPŠTÍ BOHOVÉ MAJÍ LIDSKOU PODOBU. Jsou jim vlastní všechny lidské tužby, emoce, kratochvíle.

Uzavírají nespočetné sňatky. Jejich život je prázdný a bezstarostný. Bohové hodují ve zlatých palácích. Diova manželka Héra, i Apollón se zlatými kadeřemi se svou sestrou Artemis, i zlatá Afrodita i mocná Diova dcera Athéna a mnoho dalších bohů. Diova dcera – mladičká Hébé a syn trójského krále Ganyméda, který byl oblíbencem Dia, od něhož **získal nesmrtelnost**, jim podávají **jídlo, jenž je činí nesmrtelnými** – ambrosii a nektar, pokrm a nápoj bohů. **Na hostinách řeší bohové všechny své záležitosti, zde určují osudy světa a lidí.**

 Bohové hodují ve svých zlatých palácích, postavených synem Dia Héfaistem. **Král Zeus sedí na vysokém zlatém trůnu...**

Poblíž trůnu je bohyně míru Eiréné a stálá Diova společnice okřídlená bohyně vítězství Niké. V tom vchází překrásná, majestátní bohyně Héra, Diova žena. Zeus ctí svou ženu. Všichni olympští bohové s úctou obklopují Héru, patronku sňatků. Když Héra oslňující svou krásou v přepychovém oděvu vchází do hodovní síně, všichni bohové povstanou a uklánějí se před ženou hromovládce. Ona však hrdá na svou moc kráčí ke zlatému trůnu a usedne vedle krále bohů a lidí Dia. Vedle trůnu Héry stojí její vyslankyně, bohyně duhy, lehkokřídlatá Iris, vždy připravená rychle uhánět na duhových křídlech do nejdálčenějších krajů Země, aby splnila Hériny příkazy.

Bohové hodují. Diova dcera, mladičká Hébé, a syn trójského krále Ganyméda, který byl Diovým oblíbencem, od něhož získal nesmrtelnost, jim podávají ambrozii a nektar – pokrm a nápoj bohů. Nádherné grácie a múzy je těší zpěvem a tancem. Vezmou se za ruce, chodí v kruhu a bohové obdivují jejich ladné pohyby a podivuhodnou věčně mladou krásu. Hostina bohů olympských je stále veselejší. Na hostinách bohové řeší všechny záležitosti, zde určují osudy světa a lidí.

Literatura:

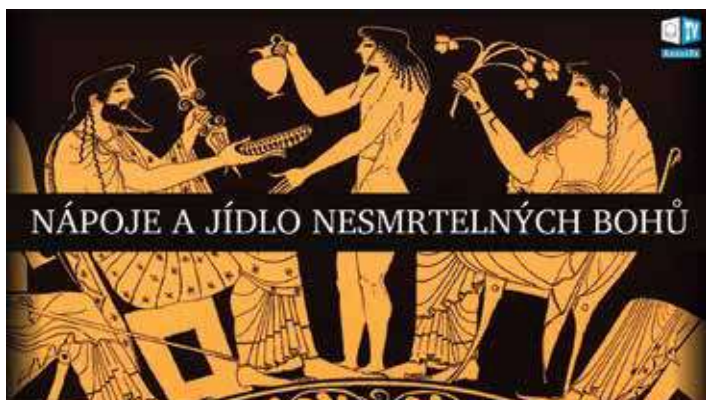
Mýty a legendy starověkého Řecka. N. A. Kun. M., 1954.

VYSPĚLÉ TECHNOLOGIE PŘEDPOTOPNÍ CIVILIZACE

„NESMRTELNOST“ V TĚLE PRO VYVOLENÉ ELEM PRODLOUŽENÍ STŘEDNÍ DĚLKY ŽIVOTA

U různých národů se dochovaly legendy o minulosti, které obsahují zajímavé informace o úspěších vědy v předpotopní civilizaci. V oblasti **medicíny** se jedná o **prodloužení střední délky života**, tedy o významnou dlouhověkost lidí té doby, a také o lékařské technologie pro omlazení těla.

Tyto legendy jsou spojovány s **nápoji a pokrmem nesmrtelných bohů**, jako je ambrózie, soma, amrita ve starodávných indických bájích, omlazující jablka v pověstech západních národů, broskve v čínských zkazkách, a u Sumerů s technologiemi, které v obrazech té doby vypadají jako cedrové šišky. Vyrábějí se na zvláštním místě, v cedrovém lese, kde bůh Enlil postavil svou osobní stráž.

AMBRÓZIE

Ambrózie v řecké mytologii je pokrm a vonná mast olympských bohů, které podporují nesmrtelnost a věčné mládí. Stejně působení má nektar, nápoj bohů.

MÍSA S VYOBRAZENÍM
MÍSTA SETKÁNÍ BOHŮ:
ZEUS, GANYMEDES A VESTA.
VI. století př. n. l.

Literatura:

Mýty světových národů. Encyklopedie ve 2 svazcích. Hl. red. S. A. Tokarev. M., 1988.

ZAHRADY HESPERIDEK

Hesperidky, v řecké mytologii nymfy, které **chrání jablka věčného mládí na nejodlehlejší západě v zahradách Hesperidy**. Jsou to dcery titána Atlanta a nymfy Hesperidy (z jiných zdrojů Hespera (v římské

mytologii uváděn **pod jménem Lucifer**), z jiného zdroje mořského boha Forkýse a jeho sestry Kétó). Jsou to tři (nebo čtyři) sestry: Aiglé (Aegle – „záře“) Erytheia (Erythia – „červená“), Hesperá („večerní“, jiná verze Hestiá) a Arethúsa.

Hesperidky žily **v zahradách na nejzazším západě, na konci světa u břehu řeky Oceán, kde rostly jabloně plodící zlaté plody**. Tento strom darovala Heře Gaia **v den její svatby s Diem**. Hé-
 raklés zabil stohlavého draka **Ladona, který střežil zahradu**, a odnesl zlatá jablka (jedenáctý hrdinův úkol). Podle jiného mýtu se egyptský král Búsiris rozhodl, že překrásné Hesperidky unese a najal si na to piráty. Zbojníci napadli Hesperidky v jejich zahradě. Dívky zachránil Hé-
 raklés, který únosce zabil. Hesperidky z vděčnosti darovaly hrdinovi zlatá jablka. **Zlatá jablka figurují v mnoha mýtech (jablko sváru; soupeření Melaniona a Atalanty apod.)**

Literatura:

Stručný slovník mytologie a dávnověku. M. Korš. SPb., 1894; Mýty světových národů. Mýty starověkého Řecka. Příruční slovník. Elektronické vydání, 2009.

ZAHRADA HESPERIDEK.
FREDERICK LEIGHTON, 1892.

ZAHRADA HESPERIDEK.
EDWARD BURNE-JONES
1870-1877

VENUŠE

V římské mytologii je Venuše (Venus, genitiv Veneris) bohyně zahrad, její jméno bylo používáno jako synonymum plodů. Jablko je atributem Venuše a tří Grácií (jejich služebnic).

Literatura:

Mýty světových národů. Encyklopedie ve dvou svazcích. Hl. red. S. A. Tokarev. M., 1988.

IRSKÉ SÁGY

V **irské sáze** Plavba Máela Dúina se vypráví o **Kouzelných jabloňových ostrovech** a o jablku, **které zajistí cestovatelům jídlo a pití po dobu 40 dnů**. V mnohých irských a velšských pověstech, ve variantách názvů Ostrovů Blažených, se setkáváme se slovem „jabloň“ nebo „jablko“ – Emain Ablach (keltsky Ablach je jablko), Avallon (Abal je jablko, v galštině Ubhal je jablko, v moderní velštině Afal je jablko), Insula Avallonis nebo Insula Pomorum (jedná se o ostrov Avallonia, v překladu z latiny Jabloňový ostrov). V legendě Plavba svatého opata Brendana je zmínka o králi a vojákovi Brendanovi, který doplul na Emain – Jabloňový ostrov neboli Ostrov žen (Ostrov Nesmrtelných).

Literatura:

Irské ságy. Překl. A. A. Smirnov. M., 1961; Islandské ságy. Irský epos. Překl. A. A. Smirnov, M. I. Steblin-Kamenskij, O. A. Smirnickaja. M., 1973.

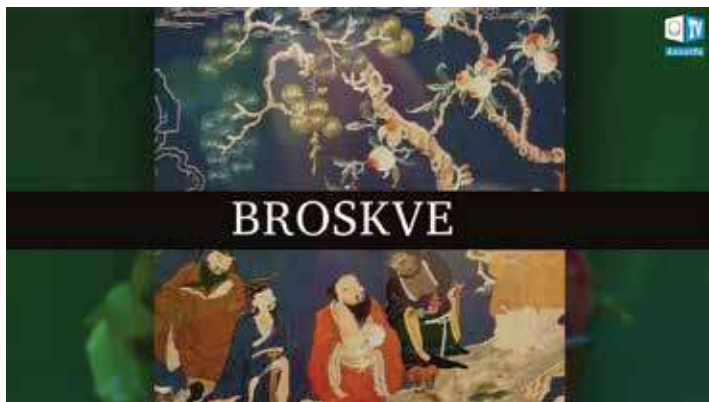
MANANNÁN MAC LIR

V keltské mytologii se vypráví o vládcí moře Manannánu mac Lirovi, který žije na ostrově **Emain Ablach (Jabloňový ostrov, Jabloňová usedlost) v Zemi Věčného Mládí**. Podle pověstí Manannan mac Lir **dokáže rozpoutat bouře na moři a ničit lodě**. Je znázorňován na **kouzelném koni Aonabrovi, schopném předehnat jarní větry**.

Literatura:

The Waves of Manannan mac Lir. Charles W. MacQuarrie, 2013;
Fantaskní Brendanova plavba. E. Perechvalskaja. SPb., 2005.

☞ **Sun se chvíli zamyslel nad utajovanými vlastnostmi broskví, pak je všechny snědl, a tak se pojistil proti smrti. Teď přišel čas vyhovět svým přáním, aniž by si cokoliv odepřel. A taková příležitost se brzy naskytl. Sun byl velmi roztrpčen, že nebyl pozván na slavnosti broskví Piantiao Chui, které se každoročně konaly na počest Nesmrtelných bohyň Wang Mu Niang Niang, a rozhodl se, že se pomstí.**

Když byly přípravy na slavnosti dokončeny, pronesl zaklínadlo a všichni sluhové upadli do hlubokého spánku. Poté Sun snědl všechna nejchutnější jídla a vypil nejvyšší kvalitu vína určená pro nebeské hosty. Avšak nechal se příliš unést. Zpomalený, neschopen úsudku, s klížícíma se očima, se nedokázal dostat na cestu, která vedla k nebeskému úkrytu.

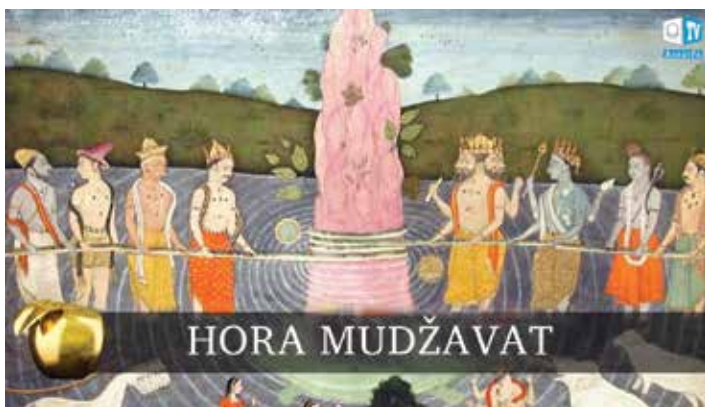
Aniž by si uvědomoval své činy, přiblížil se Sun k bránám paláce Laa Czuna, který se právě na chvíli vzdálil.

Vstoupil dovnitř a spolkl pilulky nesmrtnosti, které Lao Czun uchovával v pěti dýňových nádobách. **Jen co Sun získal dvojnásobnou nesmrtnost, osedlal mrak a znovu sestoupil dolů na skálu Huaguoshan.**

Literatura:

Mýty a legendy z Číny. E. Werner. M., 2007.

📖 **Soma roste na vysoké hoře Mudžavat. Přinesl ji orel z nebe, který pronikl všemi překážkami (stříleli na něj z luku) a doručil ji bohům. Nápoj nesmrtnosti připravený ze somy – amritu – dal Indrovi, mezi bohy jeho největšímu příznivci, který mu na oplátku dal sílu k vykonání hrdinských činů a zabití démonů. Somu pili bohové i velekněží.**

📖 Král ptáků Garuda neustále bojuje s nágy. Konkrétně v Mahábháratě je popsáno, **jak ukradl amritu bohům**, aby od nágů vykoupil svou matku Vinatu:

„A ten pták **který vzal na sebe podobu celou ze zlata a zářil jako svazek slunečních paprsků**, bleskově pronikl tam, kde byla uložena **amrita jako se proud vody vlévá do oceánu**. Poblíž amrity zahlédl kolo s ostrým okrajem, nabroušeným jako břitva, **které se bez ustání otáčelo**. Tuto mohutnou konstrukci, děsivou a hrůzostrašnou na pohled, **zářící ohnivými paprsky, mistrně sestrojili bohové, aby zničila zloděje somy**. V tom pták spatřil mezeru mezi paprsky, zakroužil a střemhlav se snesl dolů. Zmenšil své tělo a v mžiku prolétl prostorem mezi paprsky. A pod kolem zpozoroval **dva neobyčejné hady, strážící amritu, kteří se září podobali planoucímu ohni, hrůzyplní na pohled, s jazyky jako blesky, s tlamou šlehající plameny, obdařené velikou silou, v jednom kuse rozžutěné a dravé**. V planoucích očích měli jed. Ustavičně kypěli vztekem a vůbec nemrkali. A jen se některý z hadů na někoho podíval,

ten se okamžitě obrátil v popel. Suparna (Garuda) jím spěšně zasypal oči prachem a teď už neviditelný se na ně vrhl ze všech stran. Pták je napadl, rozřezal

jejich těla a hbitě se pak vrhl doprostřed klenby k somě. Statný Vinalitin syn, plný odvahy, popadl amritu, kvapně vzlétl, a přitom zničil stavbu. Jen co se mohutný pták chvatně zmocnil amrity, aniž ji okusil, neúnavně letěl, až zastínil záři slunce.“

📖 Indra vyžadoval od Garudy, aby mu vrátil amritu a Garuda slíbil, že mu v tom pomůže, jakmile předá nápoj nágům. A tak Suparna spěšně přiletěl ke své matce. S velkou radostí řekl všem hadům: „Přinesl jsem amritu. Položím vám ji na trávu kuša. Proveďte rituální očistu a jezte, co hrdlo ráčí, ó hadi...“ Hadi na to odpověděli „dobře“ a odebrali se provést omývání.

Mezitím Šakra sebral amritu a vrátil se do třetího nebe. Jen co hadi provedli rituální očistu, náboženské obřady a pronesli modlitby, radostně se vrátili na místo a dychtili napít se somy. Když se **dozvěděli, že byla pomstychtivě uloupena, a když uviděli místo, kde se soma nacházela,** pustili se do lízání kuši. Z toho se hadům rozdvojily jazyky a kuša se po kontaktu s amritou stala posvátnou trávou.“

Literatura:

Pohanská božstva západní Evropy. Encyklopedie. K. Koroljov. M., 2005.

Když shrneme tyto zmínky různých národů o stejné technologii, díky níž lidé žijí dlouho, můžeme pochopit následující.

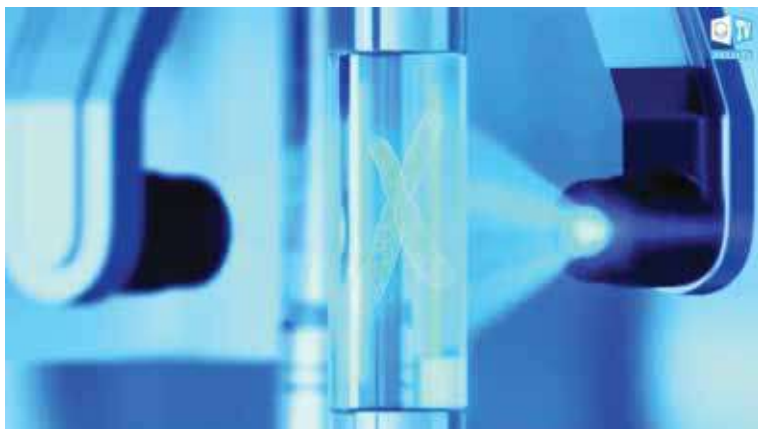
1. K výrobě tohoto léku – pokrmu bohů, sloužila **laboratoř**, která se nacházela **na izolovaném ostrově pokrytém horami a byla pečlivě střežena** na příkaz nejvyššího vládce bohů, vládce vzduchu a nebe.

V mýtech se jí říká různě – **zahrady Hesperidek, Jabloňový ostrov v zemi Věčného mládí, Kouzelné jabloňové ostrovy, Insula Avallonis, hora Mudžavat** a podobně).

2. Ostrov se nacházel na okraji světa u břehů řeky Oceán. Strážkyněmi zlatých jablek věčného mládí bylo několik žen. Například ve starověké řecké legendě to byly nymfy Hesperidky, dcery **titána Atlanta**.

3. Zahrada byla střežena objektem, který se pokoušel zničit každého, kdo přišel s úmyslem jablka uloupit. Zpravidla to byli smrtelní lidé – hrdinové, kteří uskutečňovali hrdinské činy nebo kteří hledali tajemství nesmrtnosti nebo dlouhověkosti, například starořecký Héraklés, sumerský Gilgameš, staroindický král ptáků Garuda a další.

U Helénů byl strážcem místa s plody nesmrtnosti **stohlavý drak Ladon**. U Sumeřanů v legendě Gilgameš a Hora Nesmrtelného je to **Chuvava – mnohonohá a mnohoruká bytost, obklopená úchvatnými magickými paprsky záře, duch stromu**, na kterém rostou **kouzelná jablka**.

CHUMBABA

CHUMBABA (Chuvava, Huvava) je v sumersko-akkadském mýtu a eposu **příšera, strážce cedrového lesa** (v libanonských horách), **určený bohem Enlilem**. V sumerské legendě o Gilgamešovi a Chuvavě (Gilgameš a Hora nesmrtelného) a v akkadském eposu o Gilgamešovi **hrdinové pomocí kouzel zabijí Chuvavu**, za což je Enkidu (podle akkadské verze) potrestán. **Rozhněvaní bohové na něj seslali bolest a smrt**. V sumerské pověsti **Chuvava nazývá „horu Hurrum“ svým otcem a matkou**. Byl představována jako **mnohonohá a mnohoruká příšera obklopená úchvatnými magickými paprsky záře**. Kromě toho jako **duch stromu** mohl být představován v podobě stromu (v sumerské legendě společníci Gilgameše **sekají stromy a zároveň větve – ruce Chuvavy**).

Literatura:

Starověk. Encyklopedický slovník ve 2 svazcích. V.D. Hladký. M., 1998.

Ve starověkých řeckých legendách se uvádí, že bohyně země Gaia darovala tento strom Heře, Diově manželce, v její svatební den. A sama Gaia byla strážcem starověké moudrosti, nejstarším **předolympským božstvem, díky kterému vznikla první pokolení bohů**, titánů, další bytosti a přírodní jevy.

Starověké indické legendy zanechaly podrobnější technický popis místa, kde se nacházelo hlavní tajemství nesmrtnosti boha vzduchu a oblohy Indry. V příbězích, které popisují, jak ptačí hrdina ukradl amritu bohů, vzal na sebe zlatou podobu a zářil jako svazek slunečních paprsků, se vypráví o tom, že tam pronikl, tak jako se proud řeky vlévá do oceánu.

Poblíž amrity stálo kolo s ostrým okrajem, nabroušeným jako břitva, které se bez ustání otáčelo. Tuto mohutnou konstrukci, děsivou a hrůzostrašnou na pohled, zářící ohnivými paprsky mistrně sestrojili bohové, aby zničila zloděje somy. Jakmile překonal kolo, musel přemoci dva hady, strážící amritu, kteří se září podobali planoucímu ohni, hrůzyplné na pohled, s jazyky jako blesky, s tlamou chrlicí oheň, obdařené velikou silou, v jednom kuse rozzuřené a dravé. V planoucích očích měli jed. Ustavičně kypěli vztekem a vůbec nemrkali. A jen se některý z hadů na někoho podíval, ten se okamžitě obrátil v popel.

4. O tato jablka věčného mládí se mezi bohy vedl neustálý boj a rozepře, proto vzniklo rčení „jablko sváru“. V germánsko-skandinávských mýtech o bohyni věčného mládí Idunn, která měla povoleno sbírat kouzelná jablka pro bohy, se zachovaly zajímavé podrobnosti. Omlazující jablka, díky nimž si bohové uchovávali věčné mládí, měla jednu vlastnost – jejich účinek trval čtyřicet dnů. A když bohové přestali kouzelná jablka používat, pak kvůli této ztrátě okamžitě zestárli, oči se jim zakalily, kůže ochabla, rozum zeslábl a hrozila jim smrt.

IDUNN

V germánsko-skandinávské mytologii je **Idunn** (staroislandsky pravděpodobně „obnovující“) **bohyně věčného mládí, držitelka kouzelných zlatých „omlazujících“ jablek, díky nimž si bohové uchovávají věčné mládí.** Kouzelnou jablkoň zalévaly a chránily tři moudré

norny. Kouzelné plody směla sbírat pouze bohyně jara Idunn. **V legendách se říká, že kvůli ztrátě jablek bohové okamžitě zestárli, oči se jim zakalily, kůže ochabla, rozum zeslábl a nad Asgardem se vznášela hrozba smrti.**

Literatura:

Mýty světových národů. Encyklopedie ve dvou svazcích. Hl. red. S. A. Tokarev. M., 1988. Mýty starověké Skandinávie. V. J. Pervuchin. M., 2001.

Proč se to dělo? Nejedná se zde vůbec o chyby vědy, protože prodloužit délku lidského života je možné i bez následků. **Jedná se o úplnou kontrolu Ela nad jeho elitou. Kontrolu El prováděl každých čtyřicet dnů.** Proto se jednou za čtyřicet dnů shromáždili všichni bohové na hostině, na níž **ti, kteří byli podle Ela přijatelní, lék dostali, a prodloužili si tak život o dalších čtyřicet dnů.** Pokud se někdo rozhodl, že se Elovi nebude podřizovat a bude konat svévolně, ten jednoduše, ať už byl kdekoliv, velmi rychle zestárl a zemřel. Proto všichni bez odmluvy poslouchali Ela, aby žili.

SMRTELNÍ „NESMRTELNÍ BOHOVÉ“

Byli však skutečně tito takzvaní bohové nesmrtelní? Nebyli. Například starověké řecké pověsti říkají: „Osud vládne nad smrtelníky i nad bohy.“ Dokonce i osud samotného Dia je v rukou neúprosných bohyň osudu Moir, které **předou nit lidského života**, a určují jeho délku. **Nit se přetrhne a život skončí.**

MOIRY

Zeus z Olympu posílá lidem své dary a schvaluje řád a zákony na zemi. V rukou Dia je osud lidí, štěstí i neštěstí, dobro i zlo, život i smrt – vše je v jeho rukou. Osud samotného Dia je ale v rukou neúprosných bohyň osudu Moir. **Osud vládne nad smrtelníky i nad bohy.** Moira Klóthó spřádá nit lidského života a určuje jeho délku. Nit se přetrhne a život skončí.

V Platónově dialogu „Stát“ jsou Moiry vyobrazeny, jak sedí na vysokých trůnech v bílém rouchu s ověnčenými

hlavami a předou na vřetenu Ananké (bohyně osudové nutnosti) a doprovázejí při tom nebeskou hudbu sfér svým zpěvem. Klóthó zpívá o současnosti, Lachesis o minulosti, Atropos o budoucnosti.

Literatura:

Legendy a mýty starověkého Řecka. N. A. Kuhn. M., 1954; Mýty o lidech světa. Encyklopedie ve 2 svazcích. Hl. red. S. A. Tokarev. M., 1988; Encyklopedický slovník Brockhause a Jefrona. SPb., 1896.

LÉKAŘSKÉ TECHNOLOGIE PRO OMLAZENÍ

Co zbylo elitě z epochy grandiózních vědeckých objevů v oblasti omlazující medicíny? Pouze kosmetické procedury.

V mýtech je zmínka, že bohové mohli ovlivňovat krásu a podle svého přání měnit lidi pomocí **určitých technických předmětů**, nazývaných v pověstech kouzelné předměty. Například v Homérově díle bohyně Athéna **jediným dotekem své kouzelné hůlky** přidala Odysseovi na výšce, udělala ho krásnějším a nakadeřila mu vlasy. Také Penelopu proměnila Athéna v předvečer jejího setkání s manželem. Přidala jí na výšce, zesvětlila pleť a nanasla na ni **mast z ambrózie, kterou používala samotná Afrodita**.

Bohové dokážou krásu ovládat, a dokonce ji na lidi „vylévat“, a měnit tak jejich vzhled. Například u Homéra moudrá Athéna jediným dotekem své kouzelné hůlky přidala Odysseovi na výšce, udělala ho krásnějším

a natočila mu kadeře, které se podobaly hyacintu. Athéna proměnila Pénélopu v předvečer jejího setkání s manželem. Přidala jí na výšce, zesvětlila pleť a nanasla na ni mast z ambrózie, kterou používala samotná Afrodita.

Literatura: Mýty národů světa. Encyklopedie ve 2 svazcích. Hl. red. S. A. Tokarev. M., 1988.

MEZIKONTINENTÁLNÍ LETY

MEZIKONTINENTÁLNÍ LETY

V mýtech světových národů jsou zmínky o letech bohů, králů a jejich poslů vzduchem rychlostními dopravními prostředky, často podobnými ptákům. Například **král Etana** vzlétl k bohům na **orlu** a potom se vrátil do svého města, aby pokračoval v panování.

Iris, která **předávala poselství olympských bohů** a vykonávala jejich příkazy, měla lehká duhová křídla, která ji přenášela rychleji než myšlenka, v mžiku oka ji dopravila do nejbzdálenějších míst.

V **čínských legendách** je zmíněno, že zvláštností života nesmrtelných lidí „xian“ byly jejich **neustálé přelety na jeřábech (xian he, „jeřáb nesmrtelných“), schopnost létat na oblacích, řídit létající draky**. Také že ve své zemi nesmrtelnosti létali z jedné hory na druhou a putovali za hranice Čtyř moří.

Ve starověké Mezopotámii je orel uváděn jako symbol boha války – sumerského Ningirsu (Enlilova syna).

V legendách starověké Indie jsou zmínky, že bohové létali na „nebeských vozech“ a rychle překonávali velké vzdálenosti.

INFORMAČNÍ TECHNOLOGIE

Z informačních technologií je zmiňována schopnost ovládat, používat **holografické obrazy** a předávat je na dálku. Olympští bohové na sebe údajně **mohli brát různé podoby**. Sám Zeus často při návštěvě různých míst přijímal podobu **oblaku, deště, býka nebo orla**. Obraz býka brali na sebe také Marduk a Enlil.

STAVEBNÍ TECHNOLOGIE

V legendě o **Diově synovi Zéthovi a jeho dvojčeti Amfionovi** je zmínka o stavebních technologiích. Během stavby stěn města Théby Zéthos nosil a skládal kameny a Amfion je pouhou **hrou na lyru** uváděl do pohybu a ony se pokládaly na místo pro ně určené.

KOUZELNÉ PŘEDMĚTY

Je hodně náznaků ohledně používání různých technických předmětů. Tak například **Hermes**, jeden ze zástupců **olympské elity (syn Dia a Máii, jedné z dcer Atlanta)**, který byl **prostředníkem mezi lidmi a bohy, patronem magie, obchodu a hlasatelů**, měl **okřídlené sandále** talaria, pomocí nichž mohl vzlétnout do vzduchu a pohybovat se velkou rychlostí.

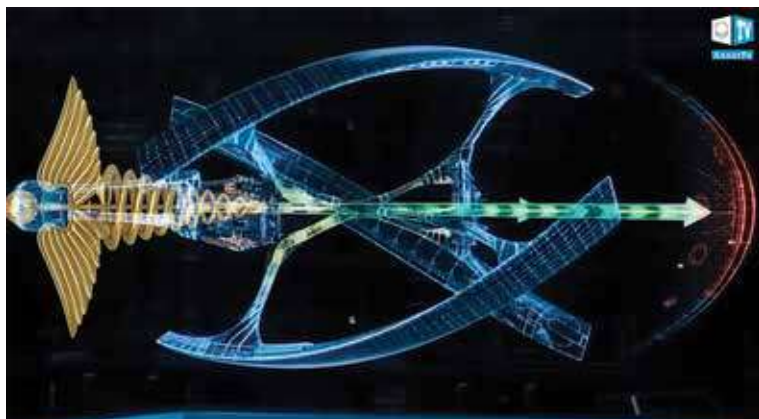
■ **Tabulka III „Mýty a legendy starého Východu“ (Chetitská mytologie)**

„Tašmišu uchopil hůl, na nohy obul rychlé boty, vzlétl na vysokou věž, zaujal místo naproti Hepatě a pronesl k ní tato slova...“

A. I. Němirovskij

Měl také kouzelnou hůl – **caduceus**, s jejíž pomocí uspával a probouzel lidi. **Používala se pro předávání vůle bohů smrtelným lidem a nejčastěji ve snu, když člověk spal.**

Hermes rozdával hrdinům kouzelné předměty, znal tajemství Hádu, skrytá a přístupná pouze zasvěceným.

KLIMATICKÝ NAVIGÁTOR OVLÁDÁNÍ VĚTRŮ

Ve starořeckých bájích je zmínka o vládci větrů **Ailovi (lat. Aeolus)**, králi **plovoucího ostrova Aiolie**. Podle Homérovy Odyssey dostal hlavní hrdina během své návštěvy u Aiola od něj dárek – měch z kůže, ve kterém byly zašity větry, s přísným příkazem jej neotevírat. Když však Odysseus pokračoval ve své plavbě na lodi, jeho zvědaví druhové měch otevřeli. Větry z něj vyletěly, strhly koráb z určeného směru a zahnal loď zpátky k ostrovu Aiolie, kde k Odysseovi už nebyli tak pohostinní. Legendu o koženém měchu s uvězněnými větry najdeme i v jiných mytologiích.

ARGONAUTI

Argonauti jsou v mýtech starověkých Řeků mořeplavci, kteří se plavili na lodi Argó za zlatým rounem do země Kolchů **Aia** (neboli do Kolchidy). **Loď byla postavena s pomocí bohyně Athény.** Dřevo na stavbu lodi pocházelo z Pelionu nebo Ossy. **Na přídi lodi byl umístěn kus dřeva z dodonského dubu, díky kterému loď sama věštila...**

ARGO, LORENZO COSTA

Během plavby argonauti začali soutěžit ve veslování a Héraklovi se zlomilo veslo. Na místě další zastávky, na ostrově Kea, se Héraklés vydal do lesa, aby si vyrobil nové veslo. Mezitím argonauti za příznivého větru odpluli, ale záhy si všimli nepřítomnosti Hérakla. Během dohadování o tom, zda by se měli pro Hérakla vrátit, **dodonský dub na lodi argonautům odhalil, že z vůle boha Dia není Héraklovi souzeno účastnit se výpravy.**

Odysseus vypráví do hluboké noci a Fajákové (obyvatelé ostrova) mu se zájmem naslouchají. Svého hosta bohatě odměnili a vypravili ho domů **na rychlé lodi.** Odysseus **se ponořil do hlubokého spánku a když přijde k sobě, zjistí, že je zpátky na Ithace,** kde nebyl téměř 20 let. Zde na Odyssea již čeká Athéna.

Literatura:

Historický slovník. Elektronické vydání, 2000; Homér. Iliada. Odyssea. M., 1981; Problémy homérského eposu. R.V. Gordeziani: Hymnus o hymnu. Tbilisi, 1978.

V pověstech o Odysseovi je také zmínka o **rychlostní lodi s autopilotem**. Je v nich zmíněno, že Odysseovy lodě byly vybaveny **komunikačním zařízením**. Na přídi lodi byl upevněn kus dodonského dubu, díky kterému **lod' sama dávala předpovědi a sdělovala argonautům vůli Dia**.

JAK EL ROZDÁVAL LÉNA SVÝM DOSPĚLÝM DĚTEM

Dochovala se celá řada zmínek jak v bájích o olympských bozích, tak v bájích o bozích sumersko-akkadského panteonu a rovněž v pověstech dalších východních národů, jak El rozdával léna, území na různých kontinentech spolu s obývajícími národy, svým dětem, které prohlásil za bohy.

STARÉ ŘECKÉ POVĚSTI

Když Zeus po skončení potopy přiděloval bohům půdu v léno, Poseidon, úderem trojzubce o skálu Akropole vyhlásil svou vládu nad Attikou. Z místa, které zasáhl trojzubec v tu ránu vytryskl hořký a slaný pramen. Později když byl v Attice králem Kekrop, Athéna klidně prohlásila, že zemi vlastní ona, protože zasadila a vypěstovala olivový strom poblíž Poseidonova pramene. Rozzuřený Poseidon vyzval Athénu k souboji. Athéna výzvu směle přijala, ale Zeus se mezi ně postavil a požádal, aby byl spor vyřešen u soudu bohů. Na soudním jednání vyšších božstev byl k podání svědectví vyzván Kekrop. Bohové se postavili za Poseidona a bohyně za Athénu. S převahou jednoho hlasu získala Athéna právo na vlastnictví Attiky, jelikož ji přinesla nejlepší dárek (olivovník). Bohyně se tak usadila v Thriasianské nížině poblíž Eleusinských údolí. Krutý a pomstychtivý Poseidon seslal obrovské mořské vlny, které Thriasianskou nížinu zatopily. Athéna však našla bezpečné útočiště na vrcholu Akropole a nazvala město, které kolem něj vyrostlo, svým jménem.

Aby se utišil Poseidonův hněv, bylo ženám ve městě odepřeno hlasovací právo a muži měli zakázáno nosit jména svých matek. Kromě toho Athéna zpochybnila Poseidonova práva na město Tresen. Tentokrát Zeus nařídil, aby bylo město rozděleno mezi sporné strany, což ani jednu stranu neuspokojilo. Athéna darovala první palladium Dardanovým potomkům, kteří ho uchovávali v chrámu do doby, kdy ho Ajax Lokrimský znesvětil, a poté je Aieneiás přenesl do Itálie. Athéna je starobylá bohyně libyjských Amazonek, bohyně nómu Sais Dolního Egypta (Neit), bohyně Mykén, měst Tegea, Mantinea (Athéna Alea), Boiótie, Attiky (Pallas), ostrova Lémnos (Kabeira), Tróji (Minerva, Pallas) a Lýdie (A. Assessia = Asvi). V historických dobách existoval kult Athény v Alei (Peloponés), Assesu (Ionia), Illionu (Troad), Crafiu (Itálie), na Chiosu, v Delfách, na Salamíně.

Literatura:

Mýty starověkého Řecka. R. Graves. M., 2013.

SUMERSKO-AKKADSKÉ POVĚSTI

V čele sumersko-akkadského panteonu byl nebeský bůh Anu. Jeho představitelem na Zemi byl jeho syn – bůh Enlil (jeho chrám byl v Nippuru). Bůh Enki vládl africkým zemím, ale jeho chrám se nacházel v Eridu. Bohyně Ninchursag stvořila první lidi z hlíny, bůh Ninurta vládl v Lagaši – jeho chrám byl v Girse. Bůh Nanna měl chrámy v Uru a Haranu. Bůh Iškur vládl územím na severu Mezopotámie. Prvorozený syn boha Enki – bůh Marduk – byl hlavním božstvem Babylonu. Bůh Nergal vládl podsvětí na jihu afrického kontinentu. Sluneční bůh Šamaš – syn boha Nanny – měl v Sepparu svůj vlastní chrám. Jeho sestra – dvojče, bohyně Innana, sídlila v Uruku. Bůh Nabu pomohl bohu Mardukovi upevnit jeho moc v Babylonu.

Literatura:

Mýty národů světa. Encyklopedie ve 2 svazcích. Hl. red. S. A. Tokarev. M., 1988. Sumer. Babylon. Asýrie: 5000 let historie. V. Guljaev. SPb., 2004.

Ze jmen těchto bohů vznikla jména měst, kmenů, míst, hor, moří a kalendářních měsíců, a tak dále.

„HELLAS“ (řecký Ελλάδα) je vlastní pojmenování Hellény (Řeky) své země. Helléni je eponym, vztahující se ke jménu Hellén. Slovo „Řecko“ je latinského původu a v řečtině se nepoužívá. Poprvé na termín „Helléni“ jako pojmenování všech Řeků narazíme u básníka Archilocha (VII. st. př. n. l.). V moderní terminologii se helénské Řecko vztahuje k historickému období mezi prvními olympijskými hrami roku 776 př. n. l., od nichž začal letopočet, a smrti Alexandra Velikého v roce 323 př. n. l. Helenistika se vztahuje na vliv řecké moci a kultury na Východ, který doprovázel dobývání Alexandra během dvou dalších století, dokud Řecko nepohltila Římská říše. Hellas je často používán jako synonymum pro staré Řecko.

Hellén pojmenoval národ svým jménem – Helléni a rozdělil zemi mezi děti. Po uzavření sňatku se Hellén usadil v Thesálii, kde se stal prvním králem po Velké potopě. Osm let po potopě uspořádal hry. Po smrti Helléna vládu zdědil jeho nejstarší syn Aiolos.

Literatura:

Moderní příruční slovník: Antický svět. Komp. M. I. Umnov. M., 2000;
 Apollodor. Mytologická knihovna. Překl. V. G. Boruchovič. L., 1972;
 Strabon. Zeměpis. Překl. ze starořec. G. A. Stratanovskij, red. O. O. Kruger, sam. red. S. L. Utčenko. M., 1994.

 EPONYMY (řecky „dávající jméno“), v antice bo-hové (Athéna a další), hrdinové (Hellén, Aigeus, Dóros a další), z jejichž jmen byly odvozeny názvy měst, kmenů, lokalit, hor, moří (například město Athény, kmeny Hellénů, Dóru, Egejské moře). Sochy eponymů stály na veřejných místech. Existoval kult eponymů.

Literatura:

Velký encyklopedický slovník. Ve 2 svazcích. Hl. red. A. M. Prochorov. M., 1991.

Například v legendách o olympských bozích je zmínka o tom, že jednu z milovaných nymf Dia, která mu porodila Herma, nazývali Máia.

 MÁIA (Mâyâ) je v řecké mytologii nymfa hor, nejstarší ze sedmi Plejád – dcer Atlanta a Pléioné. V jeskyni arkadské posvátné hory Kylléné se Máia setkala s Diem, kterému porodila Herma. Její jméno („mamička“, „kojná“) poukazuje na její funkci krmení a výchovy. Vychovala Arkada, syna Dia a nymfy Kallistó. Společně se sestrami Plejádami byla přeměněna na stejnojmenné souhvězdí. Římané ztotožňovali Máiu s římskou bohyní Maiou, patronkou úrodné půdy. Dne 1. máje jí byly přinášeny oběti, podle ní byl pojmenován měsíc máj v římském kalendáři. V helénisticko-římském období byla považována za manželku Vulkána a matku Merkura, ztotožňována s římskou Bona Dea, Faunou.

Literatura:

Mýty národů světa. Encyklopedie ve 2 svazcích. Hl. red. S. A. Tokarev. M., 1988; Zimmer H. Maya, der indische Mythos, Stuttg. - B., 1952; Gonda J., Four studies in the language of the Veda, s-Gravenhage, 1959.

Od nymfy Máii je odvozen název měsíce máj (květen), prvního máje jí byly přinášeny oběti. Je zajímavé, že v mnoha zemích je dosud 1. květen oficiální svátek, i když názvy samotného svátku a také příčiny vzniku tohoto památného data se uvádějí různé.

KRATOCHVÍLE DĚTÍ BOHŮ

V sumerských legendách i v legendách o Olympu se uchovaly zmínky o tom, jak se tito bohové, Elovy děti, bavily. Zároveň jak realizovaly své sobecké, zlé rozmary, počínaje přejmenováváním národů, rozséváním neshod mezi lidmi vzájemnými spory o území prosperujících měst a trestáním lidí za každou jejich volbu ve prospěch toho či onoho boha, účastníka sporu, a nutili lidi, aby se za ně modlili, a konče jejich orgiemi a zabíjením lidí, což bylo běžnou zábavou bohů.

Například v olympské mytologii existuje legenda o osudu rodiny Niobé, dcery Tantalala, manželky thébského krále. Niobé měla sedm synů a sedm dcer, podobajících se svou krásou bohům. Jednou se nezúčastnila modlitebního obřadu a přinášení oběti olympské bohyni, dceři titánů Létó, a jejím dětem – dvojčatům Apollónovi a Artemidě, jak to obvykle dělaly ženy tohoto města, které se k nim modlili jako k bohům.

Niobé se měla neomaleně pochlubit počtem svých dětí ve srovnání s Létó. Létó měla pouze dvě, navíc nemanželské děti od Dia – Apollóna a Artemidu, za což byla pronásledována Diovou manželkou Hérrou. Létó se dozvěděla o tom, co o ní řekla manželka thébského krále, rozzlobila se a postěžovala si svým dětem, sídlícím na Olympu.

Apollón a Artemis nelenili a usmrtili svými šípy všechny děti Niobé. V jediném okamžiku zahynula celá rodina. Když se její manžel dozvěděl o smrti dětí,

spáchal sebevraždu. Niobé se zármutkem proměnila v kámen, z něhož vytéká pramen – její slzy. Dokonce i v podobě kamene Niobé nepřestávala cítit svůj žal a oplakávala své děti.

BOHYNĚ LÉTÓ A NIOBÉ

Bohyně Létó (Latona) uslyšela chvástání Niobé. Přivolala své děti, Apollóna a Artemis a stěžovala si na Niobé:

„Hluboce mě, vaši matku, urazila pyšná Tantalova dcera. **Nevěří, že jsem bohyně!** Niobé mě neuznává, ačkoliv **v moci a slávě se nevyrovnám jedině veliké ženě** Dia Héře. Cožpak vy, děti, nepomstíte tuto urážku? Vždyť pokud necháte Niobé bez pomsty, pak mě lidé přestanou ctít jako bohyni a zničí mé oltáře. Přece i vás urazila Tantalova dcera! Přirovnává vás, nesmrtelné bohy, ke svým smrtelným dětem. Je stejně arrogantní jako její otec Tantalus!“

NIOBÉ

Niobé, manželka thébského krále Amfióna, měla sedm dcer a sedm synů. Tantalova dcera byla na své děti hrdá. Překrásné jako mladí bohové byly její děti. Šťěstí, bohatství a krásné děti dali bohové Niobé, ale Tantalova dcera jim nebyla vděčná.

Jednou se procházela thébskými ulicemi dcera slepého věštce Tiresiase věstkyně Mantó a vybízela ženy, aby přinesly oběti Latoně a jejím dvěma dětem (dvojčatům), zlatovlasému Apollónovi, porážejícímu cíl na dálku a nevinné Artemidě. Thébanky uposlechly výzvy Mantó, ozdobily své hlavy vavřínem a spěchaly k obětnímu místu.

Pouze Niobé, hrdá na svou moc a štěstí, které jí seslali bohové, odmítla přinést oběti Latoně.

Užasly Thébanky nad řečí Niobé, plné pýchy. Ale přesto přinesly oběti. Pokorně se modlily a prosily velkou Latonu, aby se nehněvala.

Bohyně Latona zaslechla vychloubačné řeči Niobé. Přivolala své děti, Apollóna a Artemidu postěžovala si na Niobé a řekla:

„Hluchoce mne, vaši matku, urazila pyšná Tantalova dcera. Nevěří, že jsem bohyně! Niobé mě neuznává, ačkoliv v moci a slávě se nevyrovnám jedině veliké Diově manželce, Hére. Cožpak vy, mé děti, nepomstíte tuto urážku? Pokud necháte Niobé bez pomsty, lidé mě přestanou uctívat jako bohyni a zničí mé oltáře. Přece i vás urazila Tantalova dcera! Přirovnává vás, nesmrtelné bohy, ke svým smrtelným dětem. Ach, má drzý jazyk po svém otci Tantalovi!”

Lukostřelec Apollón přerušil svou matku:

„Zanech již bédování, už neříkej nic, svým nářkem jen oddaluješ spravedlivý trest!”

„Stane se, už mlč,“ zvolala i rozzlobená Artemis. Rozhněvaný bratr se sestrou, zahalení v mraku, se bleskem snesli z vrcholu hory Kynthos a stannuli na thébských hradbách...

Niobé stojí uprostřed těl dcer, synů a manžela. Údy jí znehynbely z žalu, vlasy už jí nečechrá vánek, z tváře zmi-

APOLLÓN A ARTEMIS
ZABÍJEJÍ NIOBINY DĚTI.

Fragment obrazu
kráteru s červenou
postavou „malířky Niobé“.
Kolem roku 460 př. n. l.
Paříže. Louvre

zela krev, oči nehnutě hledí, vyprchal z ní veškerý život, netluče v hrudi srdce, jen slzy žalu jí tečou z očí, údy jí ztuhly na kámen. A vtom se zvedla prudká vichřice a přenesla Niobé do její vlasti, do Lýdie. Stojí tam na vrcholu hory Sipylu proměněná v kámen Niobé a navěky prolévá slzy zármutku.

Literatura:

Legendy a mýty starověkého Řecka. N. A. Kun. M., 1954.

ZRANĚNÁ NIOBIDA
Mramor.

Kolem 430 roku př. n. l.
Národní muzeum,
Řím

VRAŽDA NIOBE
Římská kopie, 2. století n. l.
z řeckého originálu
4. století př. n. l.
(Scopas nebo Praxiteles).
Archeologické muzeum,
Heraklion, Řecko

A takto se bavili bohové. Je zajímavé, že dnes je první den léta v mnohých zemích oslavován jako svátek **Mezinárodní den ochrany dětí**. Otázka zní, **na počest čích dětí byl pojmenován svátek prvního dne léta**. Dnes zná mnoho lidí jméno Létó, tedy vraždkyně dětí, ale ne Niobé, matky, která ztratila děti a celou rodinu.

HRY BOHŮ (Diovy kratochvíle)

Na Olympu panovala závist, zloba, hněv, pomsta, neustálé konflikty a hádky, vyjasňování vztahů, kdo je lepší, kdo má větší vliv v elitě bohů a kdo je mocnější a slavnější mezi smrtelnými lidmi. Jak se říká, ryba zapáchá od hlavy.

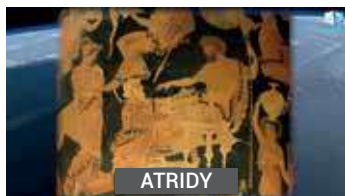
Jak se bavil samotný Zeus? Legendy o olympských bozích uvádějí následující:

- Zeus zničil **rod Atlantanů, kteří zapomněli uctívat bohy;**
- Zeus několikrát **vyhubil lidskou rasu** ve snaze vytvořit dokonalého člověka. Jeho touhou bylo zničit **„ubohou“ lidskou rasu lidí a „zavést“ novou;**

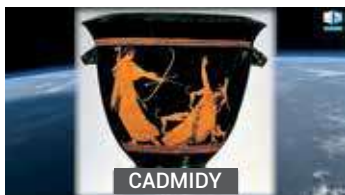
– **Zeus sesílal hroživé kletby**, které se hroživě **uskutečňovaly** u jednotlivých hrdinů a celé řady lidských generací (legundy o Tantalovi, Sisyfovi, Atreidech, Kadmidech);

TANTAL

ATRIDY

CADMIDY

SISYFOS

– **Na příkaz Dia** byl připoután ke skále Prométheus, který **ukradl jiskru ohně** bohu Héfaistovi, aby pomohl lidem odsouzeným Diem k žalostnému životu;

– Na počest Dia se v Olympii konaly panhelénské Olympijské hry.

TROJSKÁ VÁLKA – ZEUS SE ZBAVUJE HRDINŮ

 TRÓJA. Trója je známá už ve starověku nejčastěji pod názvem **Ilion**. Přestože byla určena historicita celé řady bitev o oblast Tróje ve 2. tisíciletí př. n. l., nelze z toho vyvodit závěr o historické věrohodnosti popisu trójské války a jejích účastníků ve staroheleńském (starořeckém) eposu. **Tvorbu starořeckého eposu ovlivňovaly zákony koncentrace děje kolem jednoho ústředního námětu a principy typizace hrdinských obrazů, společné pro „hrdinskou poezii všech národů“.**

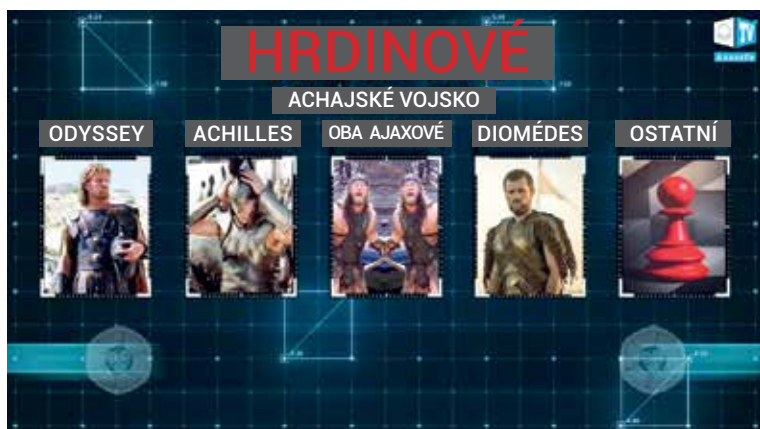
Literatura: Mýty národů světa. Encyklopedie ve 2 svazcích. Hl. red. S. A Tokarev. M., 1988.

Jedním z ústředních témat Homérovy ILLIADY je trójská válka. Antičtí spisovatelé vysvětlují vznik trójské války jako **VŮLI DIA, KTERÝ CHTĚL „ZMÍRNIT BŘÍMĚ ZEMĚ“**. Zeus nejen přispěl k rozpoutání trójské války, ale samotná válka byla také důsledkem Diova rozhodnutí potrestat lidi za jejich bezbožnost. Začalo to pýchou a spory. Podle Diovy vůle se rozvinuly události, které vedly ke zdlouhavé válce. A tak začaly hry bohů, rozehrávaly se šachové partie.

Když pečlivě prozkoumáme historii mnohých světových válek, od Sumerů až k dnešnímu dni, uvidíme, že nejhroživější války v lidské historii se odehrávaly podle stejného vzoru.

Na stranách válčících byla shromážděna velká vojska. V Achájském vojsku byli nejvýznamnější hrdinové – Odysseus, Achilles, oba Ajaxové, Diomédes a mnoho dalších. Agamemnón, jako nejmocnější z králů Achájců, **byl zvolen vůdcem celého vojska. Byl nesmírně bohatý** a zaujímal **význačné postavení mezi helénskými králi**. Achájská flotila, shromážděná v přístavu, čítala přes tisíc lodí.

Ještě před rozhodujícími bitvami byla na vojsko seslána morová epidemie. **Po dlouhých válkách a dobití Tróje hynou nejen obyvatelé této oblasti a její obránci, ale jsou zničeni i vítězní hrdinové.**

V táboře Achájců vzápětí vznikly neshody. Po vůli bohů bylo během strašné bouře zničeno mnoho lodí ve vlnách a větru. Další se roztráštěly o pobřežní skalní útesy, oklamané falešným signálem Nauplia.

Dokonce **přeživší Agamemnón, velitel vojsk, který získal bohatství a kořist z války, byl okamžitě po návratu domů zabit** jako oběť spiknutí jeho manželky Klytaimnéstry a Aigistha. **V Diových kruzích bylo předem známo, kteří hrdinové mají zahynout v této válce, to znamená, že jejich osud byl předurčen.** Ukázkovým příkladem je Achilles, který se později stal pro Alexandra Makedonského objektem hodným napodobení.

„ACHILLOVA PATA“

Mořská bohyně Thetis věděla, že jejímu synovi Achillovi (který byl nejmladším z generace hrdinů, budoucích účastníků trojské války) bylo **souzeno zahynout**, a proto se ho snažila ukrýt. Jenomže to stejně nezachránilo hrdinu, který byl považován za nezranitelného.

Našli ho, poslali zpět do trójské války a zabili. Zahynul zásahem dvou Paridových šípů, zaměřených rukou Apollóna. Výraz „Achillova pata“ **pro elitu představoval vzor, že stačí zasáhnout hrdinovo zranitelné místo, aby byl zabit**. A obyčejným smrtelníkům byl způsob Achillova života vštěpován jako model chování smrtelných hrdinů nové generace, kdy **hrdina musí vědět, že je předurčen k tomu, aby prožil krátký život a musel se snažit prožít ho tak, aby se sláva o jeho bezpříkladné odvaze zachovala po staletí mezi potomky**.

HRDINA

Etymologie starého helénského slova **HRDINA** je zajímavá. **Slovem „hrdina“ starověcí Řekové původně nazývali DUCHA ZEMŘELÉHO, KTERÝ OVLIVŇUJE ŽIVÉ (tj. subosobnost).** Za hrdiny byly považovány duše významných předků, vůdců. Pak se pojem rozšířil a mezi hrdiny byly zařazováni někteří lidé narození ze spojení bohů se smrtelníky.

HRDINA. Původně názvem hrdina starověcí Řekové pojmenovávali ducha zemřelého, který ovlivňoval živé. Za hrdiny byly považovány duše slavných předků, vůdců, bohatýrů. Časem se význam rozšířil a za hrdiny začali považovat i některé lidi narozené ze spojení bohů se smrtelníky. Hranice mezi bohy a hrdiny (polobohy) se někdy stíraly. Hrdinové byli dobrodinci lidí, ničitelé příšer, hromotluků a lupičů, bojovníci s nevráživými démony.

Literatura:

Obdivuhodná etymologie. A. P. Paschalov. M., 2007.

V epických básních, jako je Ilias, byli hrdinové považováni za dobrodince lidu, hubitelé příšer, hromotluků a lupičů. Ale bylo v tom ještě něco jiného. Hlavní hrdinové byli často z vůle bohů odsouzeni k smrti nebo ukončili život sebevraždou. A na počest dne jejich úmrtí se zpravidla konaly všeobecné sportovní hry se zapálením pochodně. Odtud vznikla tradice olympijských her ve starém Řecku.

Stejný příběh lze vysledovat v sumerském eposu o Gilgamešovi, v němž bohové přijímají rozhodnutí o smrti hrdiny, přičemž mu odpírají nesmrtelnost. Prostřednictvím posla mu oznámí, že bude mít pozoruhodný posmrtný osud, že mu bude postaven pomník. Kromě toho se budou každé léto během měsíce Nene-

gar konat na jeho počest sportovní soutěže poblíž jeho sochy. Bohové připomněli Gilgamešovi, že mu nikdo nesliboval věčný život a poradili mu, aby se smířil se svým osudem a rychle se vydal za svými předky.

 GILGAMEŠ. Když se bohové rozhodli pro Gilgamešovu smrt a odepřeli mu nesmrtelnost, **Gilgameše to velmi rozrušilo.** Gilgameše, zasaženého takovým osudem, navštívil Sisig, syn jeho patrona boha Utu. **Ve snaze Gilgameše uklidnit, říká,** že jeho posmrtný osud bude skvělý, **že mu bude postaven pomník.** Navíc poblíž jeho **sochy se každé léto v měsíci Nenegar budou konat sportovní hry.** Zmiňuje se také, že v podsvětí se Gilgameš bude moci setkat se svými blízkými a přítelem Enkiduem. Mimo to mu **bůh připomenul, že hrdina byl narozen pro to, aby jeho vláda byla dlouhá, ale věčný život mu nikdo neslíbil, a radí mu, aby se smířil se svým osudem a co nejrychleji se vydal za svými předky.**

Literatura:

Gilgameš a Enkidu. Epické obrazy v umění. V. K. Afanasjevová. M., 1979; Gilgameš. Biografie legendy. V.V. Emeljanov. M., 2015.

 ACHILLES. Achilles, vyzbrojen novým brněním, přichází na bojiště a zabíjí mnoho Trójanů, bojuje s bohem řeky Skamandrem a nakonec se utká s Hektorem,

kterého musí dlouho pronásledovat. Jakmile nepřítele dostihne, Achilles ho s pomocí Athény nelítostně zabije, tělo Hektora přiváže za nohy ke svému vozu a vítězoslavně odváží do řeckého tábora, zatímco Priam, jeho

žena Hekuba a Andromaché, Hektorova věrná žena, truchlí.

Achilles uspořádá Patroklovi pohřeb, hodný hrdiny. Všichni se shromáždí na oslavu, z hory Idy přinesou dřevo na obrovský oheň. Patroklovo tělo je položeno na hranici, provádějí se pohřební obřady, **včetně lidských obětí**, tělo shoří a kosti jsou vloženy do zlaté urny. **Den končí atletickými hrami na počest zesnulého.**

Literatura:

Homérové básně. K. P. Polonskaja M., 1961. Ilias. Homér. Překl. N. I. Gnedich. L., 1990; Homerův epos. N. L. Sacharnyj M., 1976.

HÉRAKLÉS. SMRT HÉRAKLA A JEHO PŘIJETÍ MEZI OLYMPSKÉ BOHY

Sepsáno podle Sofoklovy tragédie „Trachiňanky“

... Hyllos a Héraklovi přátelé zvedli nosítka a přenesli Hérakla na horu Oeta. Tam **postavili obrovskou hranici a položili na ni největšího z hrdinů.**

Héraklovo utrpení zesiluje, jed lerneanské hydry proniká hlouběji do těla. Héraklés strhává ze sebe otrávený plášť, který se pevně přilepil k tělu, spolu s pláštěm odtrhává kousky kůže a strašlivá muka se stávají ještě nesnesitelnější. Jedinou spásou před tímto nelidským utrpením je smrt. Raději shořet v ohnivých plamenech než takto trpět. Nikdo z přátel se však nedokázal odhodlat k tomu, aby zapálil oheň. Nakonec na Oetu přišel Filoktétés, kterého Héraklés přesvědčil, aby zapálil hranici a za tu službu mu odkázal svůj

luk a šípy, otrávené jedem hydry. Filoktétés zapálil oheň, plameny jasně vzplály, ale ještě jasněji zazářily Diovy blesky. Hrom se přehnal po obloze. **K ohni se na zlatém voze přihnali Pallas Athéna s Hermesem a odnesli největšího hrdinu Hérakla na jasný Olymp. Tam ho uvítali slavní bohové. Héraklés se stal nesmrtelným bohem.** Samotná Héra zapomněla na svou nenávist a dala Héraklovi za manželku svou dceru, věčně mladou bohyni Hébu. **Od té doby žije Héraklés na jasném Olympu mezi velikými nesmrtelnými bohy.** To byla jeho odměna za všechny jeho hrdinské skutky na zemi, za všechno jeho velké utrpení.

Héraklés získá na Olympu nesmrtelnost a dostává za manželku bohyni Hébu. Ovšem podle jiné verze se samotný Héraklés nachází na Olympu, ale jeho stín se toulá v podsvětí, což ukazuje na dvojakost a nestabilitnost zbožštění hrdinů.

Literatura:

Legenda a mýty starověkého Řecka. N. A. Kun. M., 1954.
Mýty národů světa. Encyklopedie ve 2 svazcích. Hl. red. S. A. Tokarev. M., 1988.

To znamená, že záměrně se rozvíjel kult zemřelého hrdiny. Život jednoho hrdiny nestačil na uskutečnění všech plánů elity bohů. Proto se v mýtech utvrzuje idea utrpení hrdinovy osobnosti a nekonečného překonávání zkoušek a obtíží. Často hrdina zažívá bolestivou smrt (sebeupálení Hérakla), smrt z rukou věrolomného darebáka (Théseus), z vůle nepřátelského božstva (Orfeus, Hippolyt). Ve výsledku Héraklův obraz zůstává na Olympu, zatímco jeho stín se toulá v podsvětí. Zároveň je hrdinství a utrpení hrdiny považováno za jakousi

zkoušku, za níž po smrti dostane odměnu. Kněží hledali vzorec, podle kterého lidé budou celý život žít v očekávání nesmrtelnosti, aniž by na sobě duchovně pracovali, a své životy promarní na posilování moci kněží a vůdců. Právě odtud pocházejí záměny, že se člověk může setkat s Bohem až po smrti, a ne se s ním spojit během života díky duchovní práci na sobě. Tedy falešná naděje, sliby systému, že až někdy...

Po celá tisíciletí byla lidské společnosti vnučována stále stejná hra, stejné rozdělení na bohy, hrdiny a barbary jako u Sumerů. Až na to, že tyto pojmy se v myslích nových generací stále více zakořeňují jako jediná forma existence člověka, v níž údajně spočívá jeho svoboda a cíl života. Ve skutečnosti šlo o zotročení lidstva systémem a soustředění pozornosti na diktát vědomí.

TRAGÉDIE

Etymologie starověkého řeckého slova TRAGÉDIE

Ve starořeckém jazyce slovo *tragos* znamená „**kozel**“, *ode* „**píseň**“. Slovo tragédie (tragodia) tedy doslovně znamenala „**píseň kozlů**“.

TRAGÉDIE - *tragodia* „píseň kozlů“

tragos – „kozel“

ode – „píseň“

Jak je známo, **tragédie jako divadelní zábava pro elitní publikum** se zrodila ve starověkém Řecku – v HELLADĚ. Nejstarší divadelní představení bylo neoddělitelně spjata s kultem helénského boha plodnosti, **syna Dia** a Démétér Dionýsa, nebo též známého jako **Bakchus**, odkud pochází slovo „**bakchanálie**“, tedy **bezuzdná svévole, bujná zábava, orgie**, oslavy na počest Bakcha, boha vína a veselí. Zpočátku se vyprávěly různé pověsti o Dionýsovi formou dialogu mezi chórem a jeho náčelníkem – koryfejem. Sbor obvykle sestával ze satyrů – kozonohých společníků Dionýsa. Herci, kteří ztělesňovali satiry, napůl lidi a napůl kozly, byli oblečeni do kozí kůže. Zpěv sboru kozonohých satyrů dostal název tragédie (tragodia).

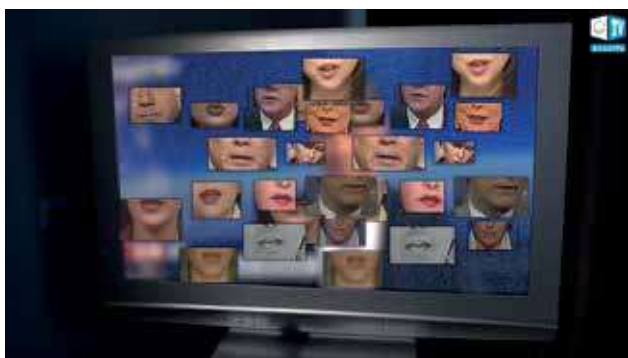

A od té doby to tak zůstalo – **pro lidi je to tragédie a pro elitu je to jen píseň kozlů.**

To znamená nekontrolované běsnění systému Živočišného rozumu v lidské společnosti, kdy se **pozornost člověka soustřeďuje pouze na Živočišnou podstatu člověka – strach, nenávisť, zlost, konflikty. Systém je vždy nenasytný.**

Co vyžaduje diktát vědomí, když autokraticky řídí Osobnost? Chléb a hry. Pro systém, který je vždy hladový, je **chlebem lidský život – krvavé masakry a hry jsou soustředění pozornosti lidí na tyto události, stimulace živočišné podstaty v člověku** a následně krmení systému. Proto není divu, že hlavní zábava Ela a jeho elity byla soustředěna na války a konflikty, zvláště když jako jediní vlastnili nepřekonatelné zbraně.

KLIMATICKÁ ZBRAŇ

AIGIOCHOS je jeden z epitetů Dia, který doslova znamená „ten, který nosí egidu“, „ten, kdo drží štít“.

AIGIOCHOS

starořecky *αιγίοχος*,
doslova „**ten, který nosí egidu**“

AIGIS je Diův štít. Aegis neboli egida v překladu ze starořečtiny znamená „bouře, vichřice“. Věřilo se, že tímto štítem Zeus vyvolává strašlivé bouřky.

Moderní název „pod egidou“ znamená „být pod záštitou, ochranou nějaké osoby nebo působit v rámci nějaké instituce, organizace, podniku“. Například jednat pod egidou OSN atd.

Existují zmínky, že Zeus, trůnící na hoře Olymp, **ovládá přírodu** a řídí osudy lidí. Shromažďuje mraky a vytváří hrom, **vyvolává bouře pouhým pohybem egidy**. Sesílá větry, deště a lijáky.

Zeus nevládl tuto zbraň hned. Na počátku nastolení vlády a boje o moc byli jeho bratři a sestry přinuceni odevzdat hrom a blesky Diovi do vlastnictví.

Mělo se za to, že pomocí egidy, hrůzostrašným štítem, **Zeus vyvolává velké bouře**. Pravou rukou metá blesky a levou rukou potřásá egidou, ověšenou sty střapci. Uprostřed egidy se nacházela hlava medúzy Gorgony. Potřásáním egidy Zeus vytvářel burácení hromu, které děsilo bohy i smrtelníky.

Egida nepatřila pouze Diovi. Mohla ji nosit Athéna a ve výjimečných případech i Apollón.

O tom, že ničivé bouře a větry byly oblastí působení různých bohů, kteří s jejich pomocí likvidovali své nepřátele a jimi nenáviděná města, jsou také zmínky v sumersko-akkadském eposu.

📖 Je příznačné, že ve všech eposech o zničení lidstva je **hlavní pohromou povodeň**, která nebyla způsobena záplavou z moře, ale **dešťovou bouří**. V kosmogonii Mezopotámie (zejména severní) je s tím spojena role bohů bouří a hurikánů. **Kromě toho, že existovali určití bohové větrů a bouří (hlavní akkadský bůh bouře Adad), byly větry oblastí působení nejrůz-**

nějších bohů a démonů. Pravděpodobně takovým byl podle tradic i nejvyšší sumerský bůh **Enlil (doslovný význam jména je „pán (dech) větru“** nebo **„vládce – větrů“**), ačkoliv v širším slova smyslu je to hlavně bůh vzduchu. Enlil však ovládal ničivé bouře, kterými se zbavoval nepřátel a nenáviděných měst. **Enlilovi synové, Ninurta a Ningirsu, jsou také spojeni s bouří.**

Literatura:

Mýty národů světa. Encyklopedie ve 2 svazcích. Hl. red. S.A Tokarev. M., 1988.

Podle legendy Zeus ovládal větry. Uvěznil větry za strmými útesy plovoucího ostrova Aiolia, obklopeného měděnou stěnou. Zeus nařídil Aiolovi, králi tohoto ostrova, aby na ně dohlížel.

Uvádělo se, že pokud dá těmto větrům úplnou svobodu, zvednou do vzduchu i zemi a moře. Aiolovou povinností bylo vypouštět tyto větry po jednom, podle vůle bohů nebo jeho vlastní. **Když byla zapotřebí bouře**, Aiolos vrhl do skály kopí a z vytvořené díry začaly foukat větry a duly tak dlouho, dokud Aiolos díru neuzavřel.

AIOLOS

Aiolos je synem Hippotea, pravnuke výše zmíněného Aiola, krále plovoucího ostrova Aiolia, otec šesti synů a šesti dcer, kteří vstoupili ve sňatky mezi sebou. Hromobijce Zeus uvěznil za strmými útesy ostrova Aiolia všechny větry, protože se bál, že kdyby jim dal plnou vůli, zvednou do vzduchu zemi i moře.

Na prosbu manželky Héry, přikázal Aiolovi, aby na ně dohlížel. Aiovou povinností bylo vypouštět větry po jednom podle přání bohů nebo podle svého uvážení. Když byla zapotřebí bouře, vrhl Aiolos kopí do skály a z vytvořené díry začaly foukat větry, které duly tak dlouho, dokud ji Aiolos neuzavřel. Aiolos plnil tak dobře své povinnosti, že podle mínění Héry si zasloužil čest zúčastnit se hodování bohů, ale Poseidon, který věřil, že moře a vzduch patří jemu, měl za to, že to není Aiolova práce. Jednou na hoře Pélion Aiolos svedl Hippé, dceru kentaura Cheiróna, která porodila Melanippé.

Literatura:

Kdo je kdo v mytologii starověkého Řecka a Říma. 1738 hrdinů a mýtů. A. Kondrašov. M., 2016.

Natolik horlivě se snažil před olympskými bohy, že si podle názoru Diovy manželky Héry dokonce **zasloužil pozvání na hodování bohů.**

DIOVY ATRIBUTY – egida, žezlo, kladivo

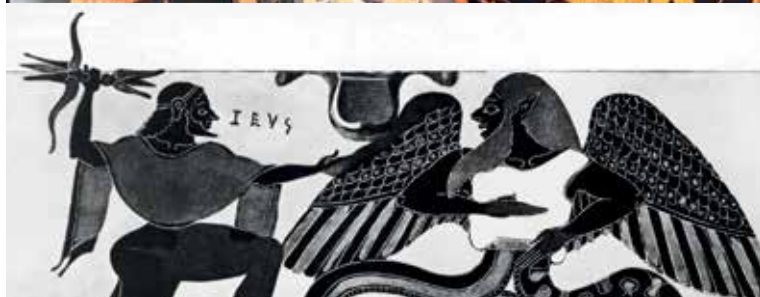

Zeus je zakladatelem veškerého řádu a zákona na Zemi. Třesou se před ním smrtelníci i bohové. **Zeus prosazuje své zásady pomocí síly, odpor potlačuje hrubou silou a potrestáním.**

Jednou z Diových zbraní je také **perun**, chrlicí blesky. Zobrazení **zbraně bohů** můžeme nalézt nejen na artefaktech starověkého Řecka, ale také Sumerů, starověké Indie a dalších národů.

JAMM

JAMM (ym, „moře“), v západosemitské mytologii je to bůh **vládnoucí vodnímu živlu**, především moře. **Jamm je jedním z hlavních uchažečů o moc nad světem a bohy, despotický a krutý.** Obvykle ho doprovázejí mořské příšery – **drak, leviatan a jiné.** Jamm zosobňující zlý princip, (spolu s Mutu) je nepřítelem Baala (Baal Hadad). Podle Ugaritských mýtů **na příkaz Ilu staví**

Košar a Chasis pro Jamma palác, který je symbolem vlády a moci. Bohové mu musejí platit daň.

Během setkání všech bohů v čele s Ilu posílá Jamm posly s požadavkem, aby se mu Baal podřídil a stal se jeho otrokem. Vyděšený Ilu ustupuje. Baal chce v hněvu posly zabít, ale Anát a Astarté (která očividně je prostřednicí v boji bohů s Jammem) ho zastaví. **Košar a Chasis vyrobí pro Baala kouzelné kyje, které nazval „pronásledovatel“ a „odstraňovač“.** S jejich pomocí se Baalovi podaří porazit Jamma v bitvě. **Po úderu „pronásledovatele“ Jamm ještě pokračuje v boji, ale odstraňovač ho porazí a usmrtí.** Astarté kárá Baala za zabití Jamma. V jiném mýtu je vítězkou nad Jammem uváděna také Anát. V egyptských zdrojích je znám podobný, patrně palestinsko-kanaanaský mýtus o tom, jak Jamm **požadoval nejvyšší moc nad bohy** a jak ho Seth (Baal) porazil. V hebrejské pre-judaické tradici s Jamem bojuje a vítězí Jahve (viz Jevo, spolu s tím pro srovnání pojmenování Jamma jako Jevo v jednom z ugaritských textů). V helénistickém období byl Jamm ztotožňován s Týfónem. V bitvě s Týfónem Jamm umírá, ale pak vstává z mrtvých Melkart. Běl také bojuje s Jammem.

Literatura:

Almanach. Původní staré texty. M. Cohen. 2017; Mýty národů světa. Encyklopedie ve 2 svazcích. Hl. red. S. A. Tokarev. M., 1988.

 MUMMU

Mummu - v akkadské mytologii rádce praotce Apsua stvořený v dávných dobách. Vyznačoval se proradnou a divokou povahou, podněcoval praotce ke zničení mladé generace bohů. Moudrý Ea Apsua a Mummu zabil a **přivlastnil si jeho podstatu a «paprsky záře»**, které pak předal Mardukovi.

Literatura:

Almanach. Původní starověké texty. M. Cohen. 2017; Mýty národů světa. Encyklopedie ve 2 svazcích. Odpovědný redaktor S. A. Tokarev. M., 1988.

 „Bohové byli naplněni radostí a řekli Višvamitrovi:

– ...Indra a bohové jsou potěšeni Rámovými činy; prokažte mu zvláštní přízeň a odměňte ho dvěma zbraněmi, obyčejnými zbraněmi a zbraněmi bohů...“

„Ó udatný Rámo, vezmi si tuto mocnou, neocenitelnou nebeskou zbraň, která mění tvar podle libosti!“

Literatura:

„Rámájana. Kniha I. Dětství. Bala-kanda“ od Valmikiho. Per. Jagadioni. M., 1999.

NINURTA je hrdina-bůh Nippuru

„V posvátném Nippuru žil Istimý Ninurta, syn Enlilův. Ninurta ovládal Šarúr, zbraň, jejíž lesk byl strašlivý.“

„Pohyboval se v šumu větru, v hukotu a třpytu blesků. Země se chvěla, Ninurta kroužil nad bojištěm a neustále měnil zbraně.“

Literatura:

Mýty a legendy starověkého Východu. A.I. Nemirovskij. M., 1994.

Starořecké pověsti vypráví o tom, že Kyklopové Diovi pro boj s Titány ukovali hromy, blesky a perun. Zeus v bitvách vypouští peruny, hromy a blesky, až se třese samotný Hádes a obryně Země žalostně sténá. Když Olympané a Titáni po sobě házejí skály a hory, **žár z Diových blesků spaluje svět, zvedá se smršť plamenů, vaří se země, oceán a moře.** Zemi zachvátí žár a chaos. Slunce je zakryté mrakem z kamenů a skal, které vrhají nepřátelé. **Burácí moře, země se otřásá** dupotem obrů a jejich divoké výkřiky doléhají **až k hvězdné obloze.**

Nejsou vám povědomé popisy důsledků výbuchů jaderných bomb?

JADERNÉ VÁLKY DÁVNÉ MINULOSTI

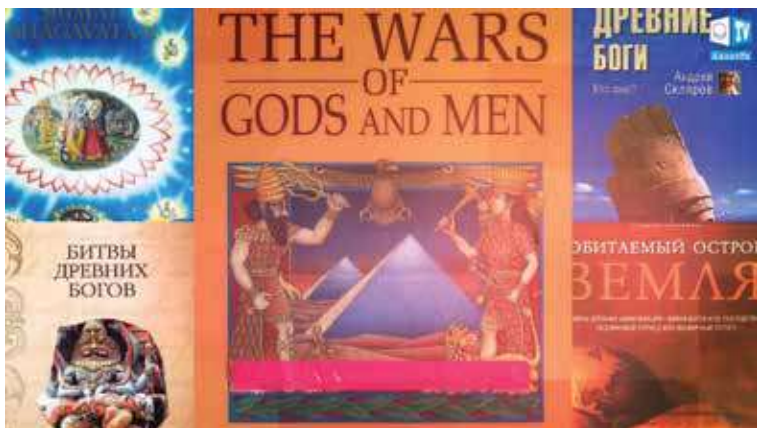
Skrytá historie

Nenapadlo vás někdy, odkud se ve starověké literatuře vzala představa, že **válka je spojena s vůlí bohů**? Odkud vznikl v lidské společnosti **rituál**, že by **kmen nebo národ měl před válečným tažením přinést oběť jednomu ze svých božských patronů s prosbou poskytnout jim ochranu a vítězství**? Proč panovala jistota, že se božstvo, patron, osobně zúčastní bitvy a **podpoří je zbraněmi bohů**? A nakonec odkud národy, které znaly jen oštěpy, luky a šípy, věděly o starověkých událostech, popisujících hlavní rysy vedení jaderných a termojaderných válek?

K dnešnímu dni se shromáždilo hodně nepohodlných faktů, která odporují oficiální verzi světové historie a ukazují, že **svět již byl vržen do propasti světové jaderné války a skončilo to globální katastrofou**, velmi bolestivou pro celé tehdejší lidstvo.

Jaderné války již v dávné minulosti byly a zanechaly mnoho geologických důkazů o rozsáhlých vojenských konfliktech dávné doby. Je to velké množství **kráterů, vysoký obsah radioaktivních izotopů, radioaktivní zóny**, obrovská pole **posetá tektity** na různých kontinentech, z nichž některé vznikly **před 12 000 lety**, s celou řadou odlišností od tektitů přírodního původu.

Tektity jsou kousky přírodního skla roztavené při prudkém a značném zvýšení teploty a následně rychle ochlazené.

Podobné útvary můžeme pozorovat na zkušebních jaderných polygonech. Je známo, že tektitová pole vznikla i v japonských městech Hirošima a Nagasaki po výbuchu jaderných bomb v roce 1945.

Podobná dávná epicentra s následky atomových výbuchů ničivé síly se nacházejí v různých místech zeměkoule, což nasvědčuje tomu, že zde byl **rozsáhlý vojenský konflikt s využitím nejen jaderného, ale i dosud neznámého druhu zbraně.**

Velkou válku bohů s využitím všeničící zbraně do-
svědčují i pověsti různých národů. Jedním z takových
výrazných příkladů je staroindický epos Mahábhárata,
který popisuje válku a její důsledky po použití neo-
vyklé všeničící zbraně.

SKANDA PURÁNA

Vypustí brahmáširu, která překoná všechny ostatní
zbraně. Takto jím poučený, Daitia, zneklidněl a vy-
pustil ji. Vystřelil šíp s brahmáširou.

Brahmášira vzplála na obloze. Celá armáda bohů
se vyděsila a rozprchla se. Při střetu s brahmáširou
byla zbraň šambara bezmocná. Když zbraň boha
slunce byla odražena, bůh slunce se rozhněval.

Uchýlil se k magii a své
tělo proměnil tak, aby na-
hánělo strach. Zaplnil tři
světy svými rozrůstajícími
se oslepujícími paprsky.

Súrja sežehl danav-
skou armádu, jejichž kosti,
kostní dřeň a krev se roz-
tavily. Oslepil Danavům
oči.

Roztéká se sloní tuk, vozy popadaly na zem, koně
a vozatajové umořeni žářem těžce dýchali. Trpící žízni
vyrazili odsud pryč hledat vodu. Nářek se nesl údolími
a horskými soutěskami, hřebeny hor a lesy. Ale i když
se jim podařilo najít vodu, vypařovala se v lesním po-
žáru, a byla zavalena stromy.

Lidé, kteří hledali vodu, viděli před sebou vodní vlny,
ale nehledě na to, že se to dělo přímo před nimi, nemohli

se k nim dostat. Všude kolem Daitiové viděli mrtvé, jak leží na zemi, a protože nenašli vodu, uléhali vedle nich na zem.

Vozy a sloni padali, koně byli unaveni a běhali sem a tam a chrlili krev. Tuk se rozpouštěl, krev se vařila.

Literatura:

Skanda Purána. Překl. O. N. Erchenkovová. M., 2008.

MAHÁBHÁRATA

„... zastíněné slunce zapadlo a planeta, dítě Jammy, která se září vyrovnala slunci, vystoupila po oběžné dráze vysoko na nebo... **Nebeská klenba se rozštípla, zavzlykala země, zafoukaly náhle prudké větry, světové strany zahalené dýmem vzplály jasným plamenem, oceány se rozbouřily a burácely, hory pokryté houštinami se zatřásly, mnoho živých bytostí zakoušelo nebývalá muka**, ó ctihodný. A Brihaspati, který vytlačil Rohini, byl září podoben Slunci a Měsíci.

Když Karna padl, nebylo vidět ani na krok, mrak zahalil celé nebe, země se třásla, z nebe padaly ohnivě rudé komety.“

Literatura:

Mahábhárata. Kniha osmá. Kniha Karny (Karna Parva). Překl. J. V. Vasilkovová, S.L. Něvělevoj. M., 1990.

„Mocný Pandava... provedl... nejvyšší obřad očištění **a začal ukazovat nebeské zbraně, které mu předali bohové...** Zářící Kaunteja silnýma rukama aktivoval jednu po druhé, všechny kouzelné zbraně. **Jakmile spustil nebeské zbraně, Země se pod jeho**

nohama pohnula a zachvěla se společně se stromy, rozbouřily se řeky a velký strážce vod (oceán), skály popraskaly. Vítr přestal foukat, nebeské těleso zářící tisíci paprsky pohaslo, uhasl oheň... Obyvatelé zemských hlubin ve strachu vylezli na povrch a obklíčili Pandavu... Popálení [ohněm z nebeské] zbraně, pokorně, s rukama sepjatýma si zakrývali tváře, trásli se a prosili [o slitování].“

Literatura:

Mahábhárata. Kniha třetí. Kniha lesa (Aranjaka Parva). Překl. M. N. Bogoljubov, J. V. Vasilkovová, S. L. Něvělevová. M., 1987.

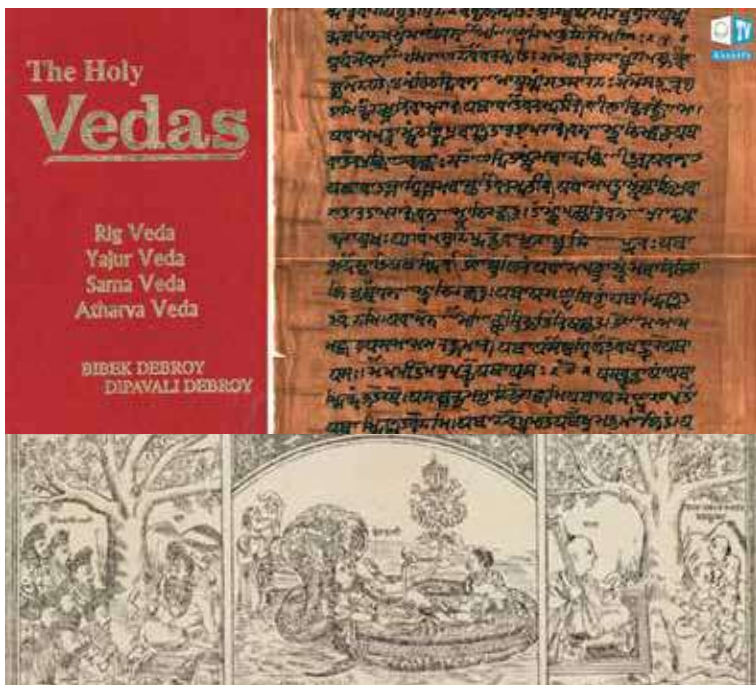

ZAJÍMAVÁ FAKTA

Fakt 1. Je zajímavé, že první vydání eposu „Mahábhárata“, který vypráví o veliké válce a sporech, se datuje do **7. století před n. l.**, tedy do století bohatého na události, způsobené Elovými přívrženci.

Při tom se historie opakuje. Stejně jako v příběhu s tajuplným Homérem **se zpracování textu připisuje jednomu autorovi**, legendárnímu tajemnému mudrci, který **upravil** nejen slavný staroindický epos „Mahábhárata“, ale také **Védy, Purány** a další indické filosofické texty. Jmenuje se mudrc **Vjása** a jeho jméno v sanskrtu znamená „**rozdrobenost**“, „**rozdělení**“, „**rozptylování**“, „**rozhazování**“. Je také nazýván Ša-švata, to znamená „**nesmrtelný**“, „**věčný**“.

📖 VJÁSA

Vjása (v sanskritu व्यास, Vy-
 āsa) – „rozčlenění“, „dělení“,
 „rozdělení“, „detail“, „podrob-
 né vysvětlení“, od kořene *as*
 plus předpona *vi*: „rozptylovat“,
 „rozhazovat“.

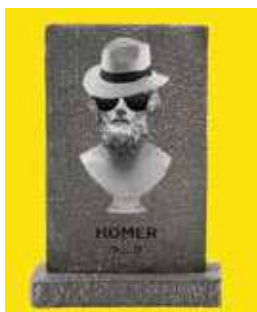
Literatura:

Encyklopedický slovník Brockhause a Jefrona. SPb, 1892; Mýty
 národů světa. Encyklopedie ve 2 svazcích. Hl. red. S.A. Tokarev.
 M., 1988.

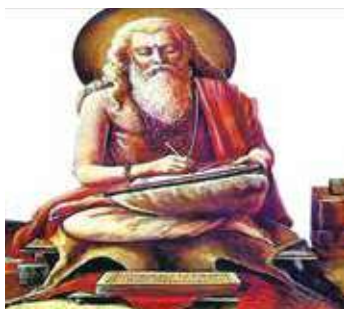
📖 **Vjása**, v sanskrtu Vyāsa (detail, podrobné vysvětlení, od kořene *as* plus předpona *vi* – rozptylovat, rozhazovat) je **mýtický mudrc**, který je považován za autora či sestavitele a redaktora mnoha starodávných rozsáhlých literárních památek – Véd, Purán, filozofického systému Védánta a také slavného eposu Mahábhárata, **ve kterém on sám hraje smyšlenou roli.**

Literatura:

Encyklopedický slovník Brokhause a Jefrona. SPb, 1904.

=

Fakt 2. V epické básni Mahábhárate měli být **podle plánů bohů rukama jedněch lidí zahubeni druzí, včetně příbuzných.** Jednou z hlavních negativních postav je Karna, jehož **obraz** se intenzitou tragičnosti podobá **obrazu hrdiny Achilla** z Homérova eposu Ilias. Stejně jako Achilles umírá i Karna. Přitom **popisu Karnově smrti je v pověsti uděleno více místa, než smrti kohokoliv jiného, včetně božského Krišny.**

KARNA

KARNA — je syn Súrji – Slunce a Kuntí, matky hlavních postav Mahábháraty – Judhištiry, Ardžuny a Bhimy, porodila jej před sňatkem s Pánduem a byl adoptován králem Adhirathou (**rodokmen Karny, pochozeného dítěte, zapadá do světového cyklu legend o původu vůdce a hrdiny**). **Křivda vůči mladším bratrům Panduovcům jej přivádí do tábora nepřítele** a v rozhodující bitvě vystupuje jako velitel Kuruovců. Epický obraz Karny, ojedinělý intenzitou tragičnosti, je blízký obrazu hrdiny řeckého eposu Achilla.

Karna u Kurukšetry (vpravo) velí vojsku Kauravů
v bitvě s Ardžunou (vlevo)

Literatura:

Hinduismus. Džinismus. Sikhismus. Slovník. M.F.Albedil, A.M. Dubjanskij. M., 1996.

Ústředním epickým **hrdinou Mahábháraty je Karna**. Karnovi byl odhalen úmysl Krišny o nevyhnutelnosti bitvy na Kurukšétře kvůli zničení kšatrijů a démonů v nich vtělených. Podle Krišny by se bitva **bez účasti Karny neuskutečnila**. Kromě toho právě s jeho smrtí na Kurukšétře bude porážka Kuruovců nevyhnutelnou a bude to také znamenat **konec Dvápajugy a začátek Kalijugy, o čemž svědčí kosmická kataklyzmata**. Popisu Karnovy smrti je v eposu věnováno více místa než smrti kohokoliv jiného, včetně božského Krišny, a jeho oplakáváním končí bitevní část ústředního smyšleného příběhu o nepřátelství Panduovců a Kuruovců.

„Když Karna padl, horské bystřiny přestaly téct, zastíněné slunce zapadlo a planeta, dítě Jammy, která se září vyrovnala slunci, vystoupila po oběžné dráze vysoko na nebe, ó králi! Nebeská klenba se rozštípla, země zavzlykala, zafoukaly náhle prudké větry, světové strany zahalené dýmem vzplály jasným plamenem, oceány se rozbouřily a burácely, hory pokryté houštinami se zatřásly, mnoho živých bytostí zakoušelo nebyvalá muka, ó ctihodný. A Brihaspati, který vytlačil Rohini, byl září podoben Slunci a Měsíci. Když Karna padl, nebylo vidět ani na krok, mrak zahalil celé nebe, země se třásla, z nebe padaly ohnivě rudé komety a ti, jež se „toulají noci“, bezuzdně jásali! Když Ardžuna střelou podobnou břitvě uřal Karnovi hlavu s tváří zářící jako měsíc, ozývaly se neumlkající výkřiky: „Ach, běda! Běda!“, vydávané bytostmi v nebesích, pod nimi i tady (na zemi)!“

Literatura:

Mahábhárata. Kniha osmá. O Karně (Karna Parva). Překl. J. V. Vasilkovová, S. L. Něvělevoj. M., 1990. Obraz Karny v Mahábháratě. Studie o tragickém hrdinovi indického eposu. A. R. Ibrahimov. M., 2009. „Mahábhárata“ a „Rámájana“. P. A. Grincer. M., 1970. Mahábhárata. Studie staroindického eposu. S. L. Něvělevoj. M., 1991.

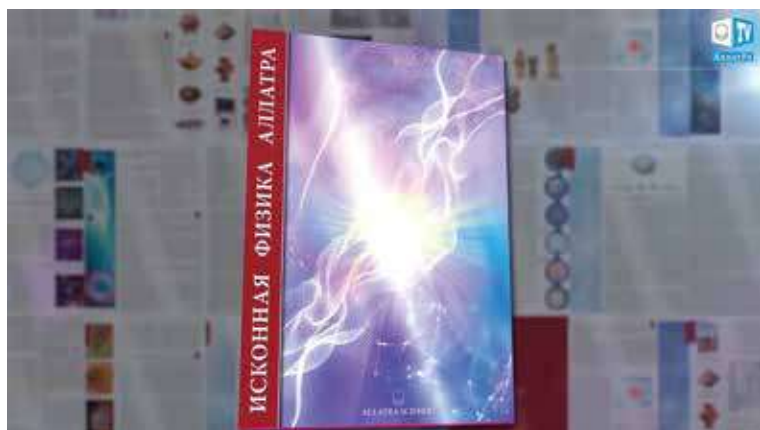
Fakt 3. V „Mahábháratě“ se uvádí, že tyto události – válka s použitím zbraně bohů a následná kataklyzmata – se odehrály na přelomu epochy dváparajuga, v níž lidé měli možnost žít až 1000 let, a epochy kalijuga.

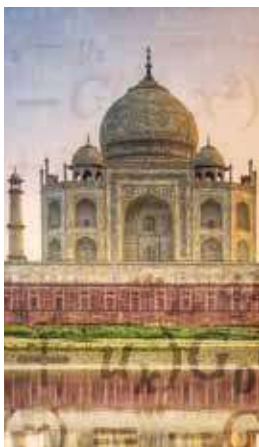
MEGALITY

Byla tedy v dávné minulosti civilizace s vysoce rozvinutými technologiemi, které svou dokonalostí překonaly objevy současné vědy? Rozhodně. Více informací o vědě dávných dob se dozvíte ve zprávě **PRAPŮVODNÍ FYZIKA ALLATRA**.

K dnešnímu dni existuje dostatek artefaktů, počínaje pozůstatky starobylých znalostí a konče megalitickými stavbami, které se dokonale zachovaly po tisíciletí. Stačí, aby kterýkoliv skeptik věnoval pozornost vědě starověkého Východu a položil si otázku: **„Odkud dávní vědci znali přesné veličiny používané v geometrii, matematice, fyzice?“**

📖 Na začátku XII. století n. l. žil v Indii matematik a astronom Bháskara II. (Bhāskarāchārya). V jeho hlavním pojednání Siddhānta-Širomani (Koruna učení) se mezi jednotkami času objevuje jednotka „trutti“, která činí 0,3375 sekund. Ovšem v dřívějším sanskrtském textu Brihat Sakata figuruje „kašta“ – jednotka času, která se rovná ... jedné třístamili-ontině sekundy! K jakým účelům byly takové jednotky v té době zapotřebí a jak byly měřeny?

Současní fyzici vědí, že doba existence některých elementárních částic – hyperonů a mesonů – se blíží právě třem stomiliontinám sekundy. A další text matematika Varáhamihiry (550 př.n.l.) obsahuje matematické veličiny souměřitelné s rozměry atomu vodíku. Opět nevysvětlitelná záhada? Americký spisovatel Thomas Andrews, který v roce 1966 navštívil indické město Madrás (nyní Čennaí), slyšel od jogína a pandity Kaniahua tvrzení, které cituje ve své knize Nejsme první: „Brahmanští učenci od nepaměti byli povinni uchovávat spoustu informací, kterým sami nerozuměli. Ještě i jejich vzdálení předci

věděli, že hmota sestává z nespočetných atomů, že většina prostoru v samotných atomech není zaplněna hmotou a že v této prázdnotě existují obrovské světy.“

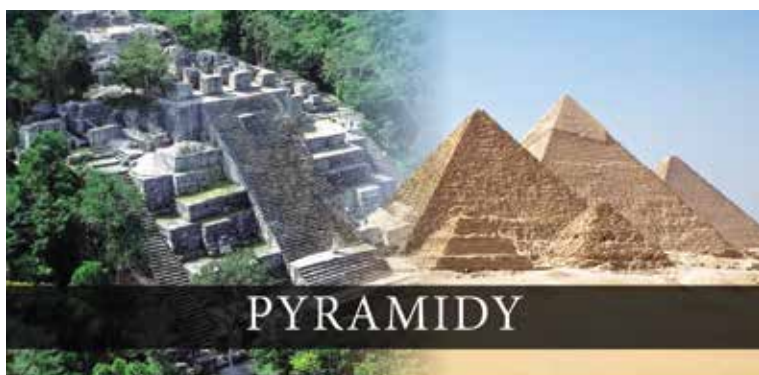
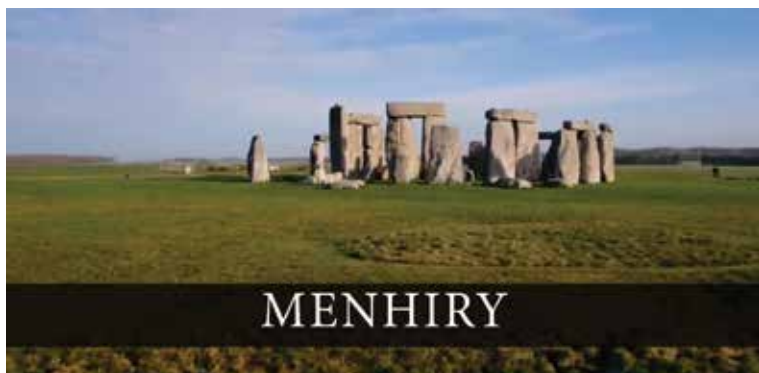
Literatura:

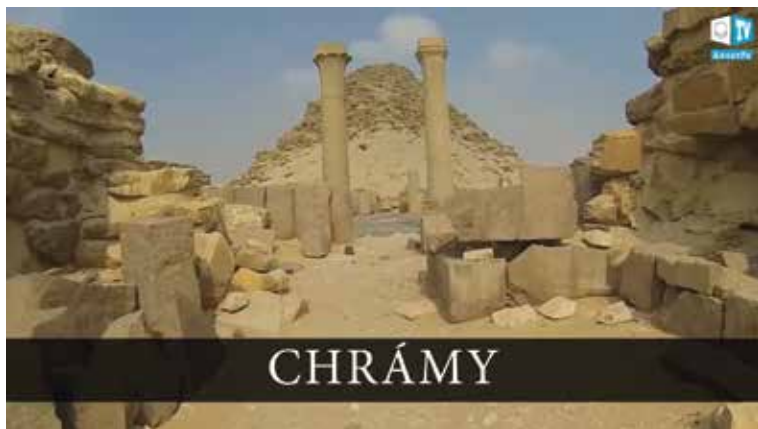
100 velkých tajemství Východu. N. N. Něpomňaščij. M., 2013.

Nejjasnějším důkazem jsou však **megalitická města**, nacházející se v různých částech světa, a technologie jejich staveb, které moderní člověk dodnes nedokáže napodobit.

Monolity, menhiry, pyramidy, města, chrámy, paláce, letiště a další starobylé stavby nalezené v různých částech světa ohromují svou velikostí, odolností a dokonalostí konstrukce.

Téměř všechny stavby dávné minulosti byly postaveny z velkých těžkých kamenů – megalitů, které vážily několik desítek, a někdy i stovek tun. Ve vyzdínce stavby se občas jako jednotlivé monolity vyskytují i těžší kamenné bloky – **trilitony, jejichž hmotnost je více než 1000 tun.**

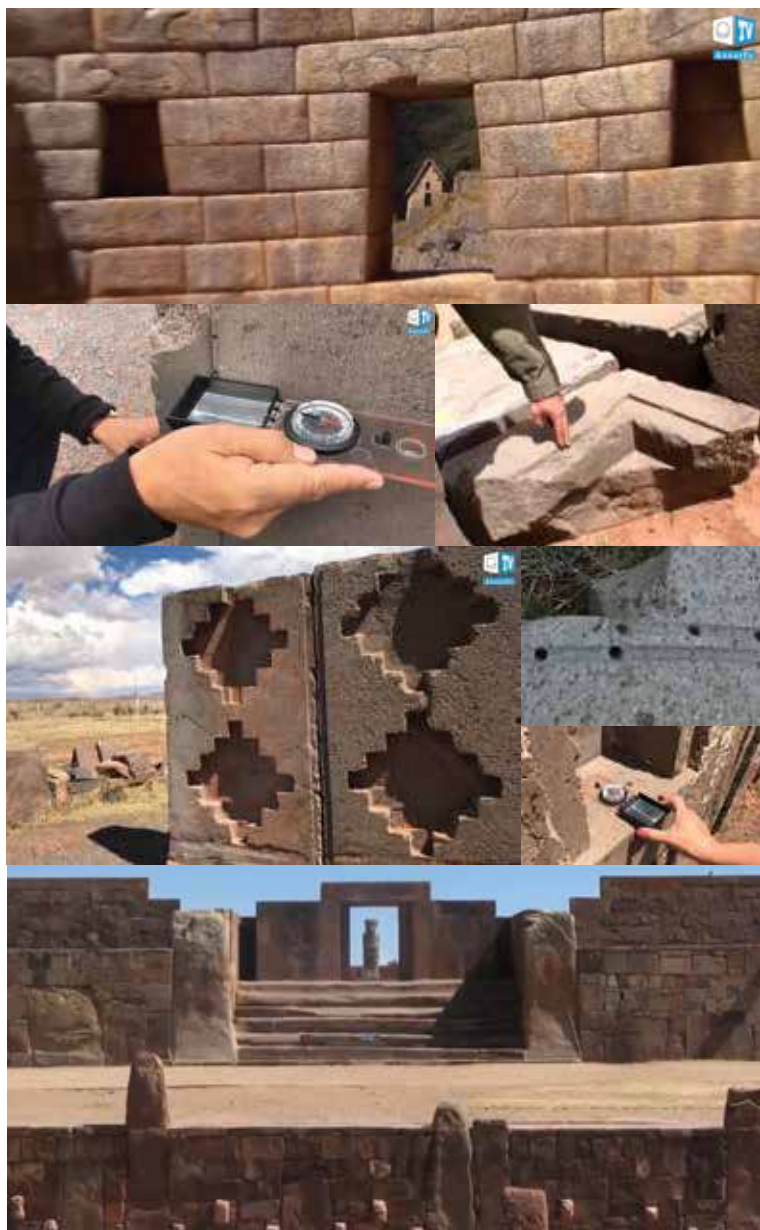
Inženýři dávné minulosti disponovali znalostmi o tom, jak postavit pevnou konstrukci z kamenů o velké hmotnosti. Jak zvednout obrovské kamenné bloky, jak je v takové výšce umístit a spojit bez malty. Měli poznatky o polygonálním zdivu, o tom, jak vyrobit kvalitní slitiny pro pevné kovové objímky.

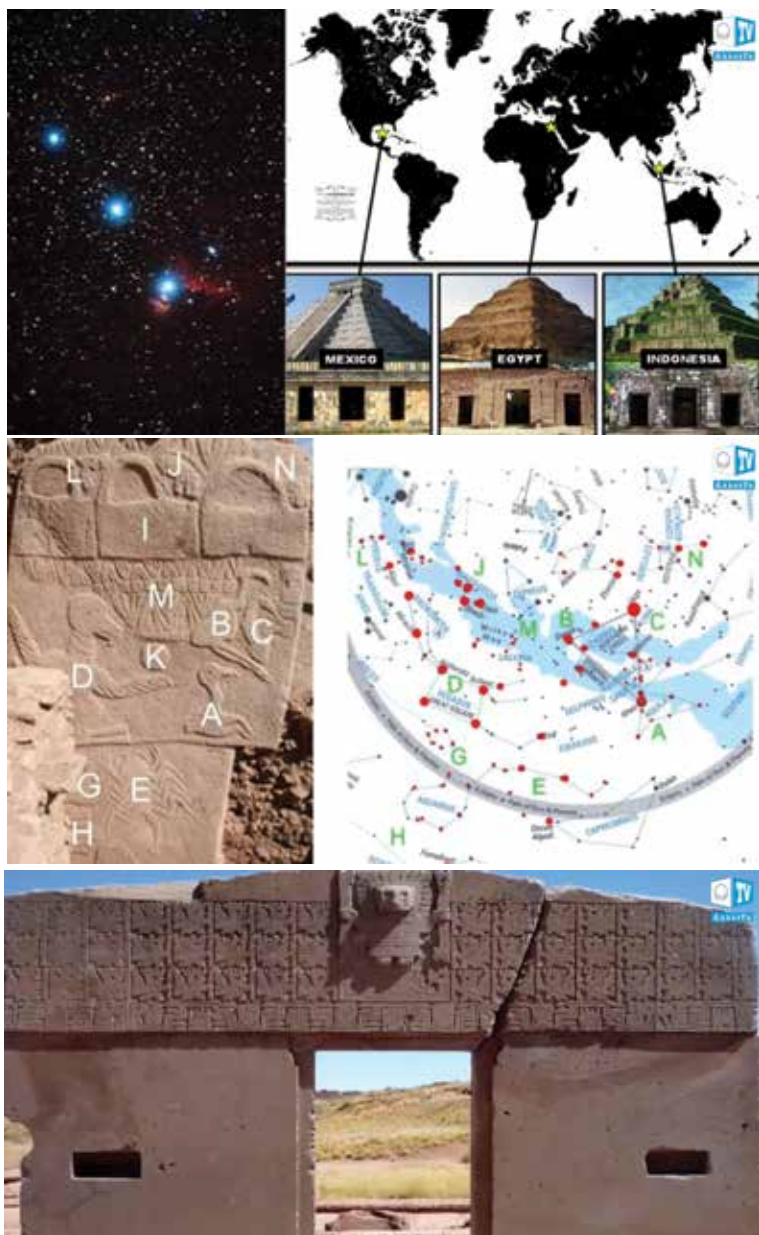

I dnes můžeme vidět, že řezy na kamenech jsou provedeny mechanizmy s dokonalou přesností, že kameny k sobě přiléhají tak těsně, že do mezer mezi nimi není možné vložit ani žiletku.

Mistři minulosti zanechali mnoho stop po použití zařízení vysoce vyspělé technologie – super výkonné okružní pily, brusky, vrtáky (pravděpodobně ultrazvukové), frézy a mnoho dalších nástrojů, o nichž dnešní civilizace ještě ani neví. Zanechané stopy udivují svou rovností, ultratenkostí a přesností, velkými rozměry a vysokou kvalitou samotných zařízení, které si snadno poradí s kamennými výrobky z vysoce kvalitních a tvrdých hornin.

Megalithy byly vyrobeny na vysoké úrovni nejen po technické stránce, ale i jejich umístění, tvar staveb, obrazy, zanechané na kamenech vycházely ze znalostí astronomie, geografie, vyšší matematiky a dalších exaktních věd.

Ale k čemu jsou tyto vysoké technologie a majestátní stavby, když společnost ztrácí svou duchovnost? **„Není nic děsivějšího než Zlo na trůnu, když se jeho manželkou stane sama o sobě strašlivá Moc.“**

„Není nic děsivějšího než Zlo na trůnu, když se jeho manželkou stane sama o sobě strašlivá Moc.“

Literatura:

Mýty starověku. Indie. Vědecko-umělecká encyklopedie. A. I. Němirovskij, M., 2001.

POD ZÁŠTITOU ELA

VYSOKÉ TECHNOLOGIE.
JEDINÁ SVĚTOVÁ VLÁDA.
„NESMRTELNOST“. „KLONOVÁNÍ“.
HRY BOHŮ. KLIMATICKÁ ZBRAŇ
JADERNÉ VÁLKY.
ZNIČENÍ ATLANTIDY

K dnešnímu dni zůstává světová veřejnost v zajetí **El**centrismu. Ten je všudypřítomný, i ve vzdělávacích programech nových generací v civilizovaných zemích, které vnucují studium dějepisu a literatury jen v určitých rámcích.

Dokonce i v době, kdy řečtina na Západě prakticky již nebyla známa, Homér byl i nadále uznáván (viz například Danteho „Peklo“, píseň IV). Epická tvorba autorů evropské literatury byla v období renesance a pozdějších období ovlivněna Homérem. V poměrně nedávné době, zejména kvůli obdivu romantiků k Řekům, se na počátku 19. století mnoho lyriků a prozaiků inspirovalo Homerovými básněmi, ze kterých čerpali materiál pro tvorbu.

Řecký básník N. Kazantzakis napsal k Odyssee rozsáhlé pokračování obsahující 33 333 řádků. Nicméně v období od 16. do 18. století velký zájem vyvolávala tematicky politická Ilias, čemuž nasvědčuje Troilus a Kressida Williama Shakespeara a Ifigenie Jeana Racina. Mezi autory, ovlivněnými Homérem, můžeme jmenovat Pindara, Aischyla, Sofokla, Eurípida, Énnia, Ovídia, Plútarcha, Calderóna, Drydena, Vica, Goetheho. V novověku se k obrazu Homéra často obraceli velcí umělci, například Raffael (Parnas) a Ingres (Apoteóza Homéra). Tento vliv existuje dodnes. **Téměř každý rok se v Evropě a Americe objevují významná díla ve stylu neohomérské tradice...**

Literatura:

Collierova encyklopedie, 20 svazků. Elektronická verze.

A konče použitím jmen z literárního dědictví služebníků Ela jako názvů různých společenství, globálních projektů, firem, podniků, domácích potřeb a tak dále.

AVALLON	GILGAMEŠ	SOLON
AGAMEMNON	HOMÉR	XIĀNG HÉ
HÁDES	DIOS	TANTALOS
APOLLÓN	DILMUN	THESEUS
ARGONAUT	DIOMÉDES	TITAN
ARÉS	DIONÝSOS	TRÓJA
ARTEMIS	ELISA	THETIS
ARCHÓNT	ELYSEJSKÁ POLE	CHUVAVA
ATLANTIDA	ZEUS ILIAS	ŠAMAŠ
ATLAS	IRIDA	EGIDA
ATHÉNA	CADUCEUS	AIGIO
AFRODITA	KRONOS	EL
ACHILLES	LATONA (LÉTÓ)	ELYSIUM
AJAX	MÁIA	ELITA
BABYLON	MARDUK	HÉLLAS
BAKCHUS	NIOBE	EL
GANYMEDES	ODYSSEUS	ENKI
HEKTOR	OLYMP	ENLIL
HÉRA	OLYMPIÁDA	EOL
HÉRAKLÉS	PARIS	EOLIA
HERMES	PLATÓN	ERIDA
HESPERIDES	POSEIDON	
HÉFAISTOS	PROMETHEUS	

AREDA
ГЕРАКЛ
БИОЛОГИЧЕСКАЯ АКТИВНОСТЬ
ДОБАВКА К ПИЩЕ

ПРОИЗВОДИТЕЛЬ: МАНДИС

ТРОЯ
381

ИНСЕКТО-ФУНГИЦИДНЫЙ ПРЕПАРАТ

- Эффективно и мгновенно уничтожает вредителей
- Защита картофеля от фитофтороза и макроспориоза
- Экологический стимулятор роста

МАРКА: ТРОЯ

ДЭРРЕТХАНА
КАҒАЗЫ
ДАИМ

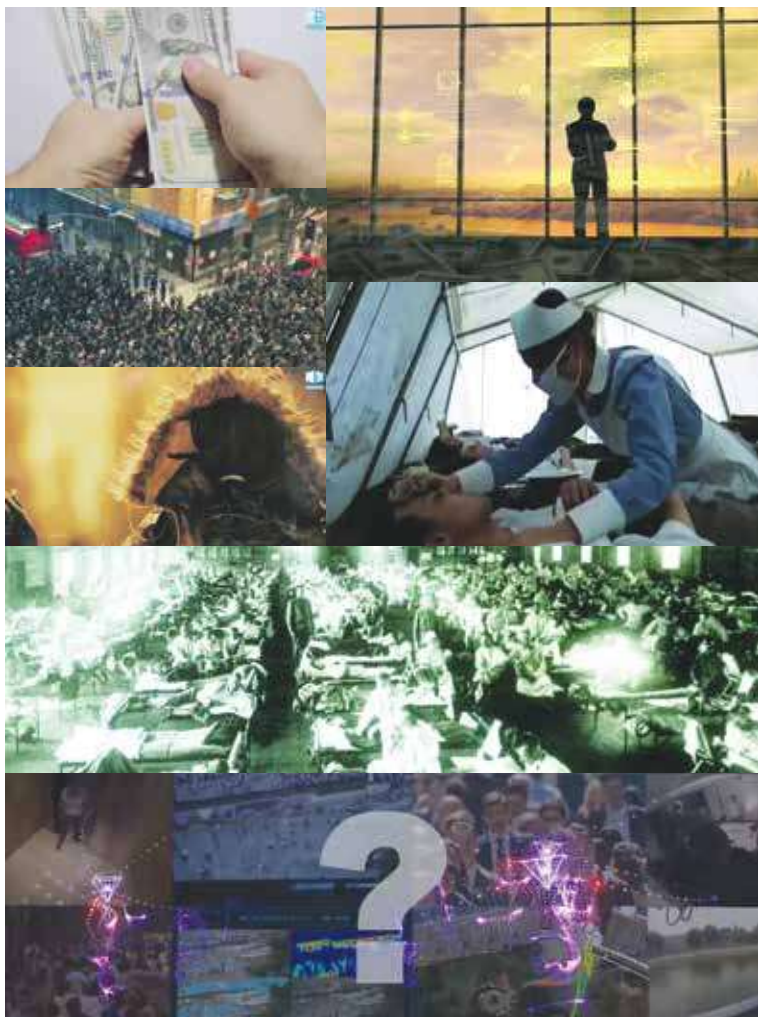
ЭКОЛОГИЧЕСКАЯ
ОПЫ САНЛАЙН МАШИНА
100% ИСАЛОУЗАР
СКИ ҚАБАНИИ

Přemýšleli jste někdy o tom, proč je dnes mnoho lidí, kteří nevěří v Boha a mylně se domnívají, že je to stařík s plnovousem sedící na trůně, zároveň však chápou, že přece jen je něco vyššího, ale... ve formě Univerzálního Rozumu, systému? V důsledku čeho u věřících vznikají otázky: „Jestliže Bůh je tak milující, proč dovoluje války a konflikty?“

Odkud se objevilo tolik lidí pyšnicích se ateismem a považujících historii válek za důležitější než duchovní znalosti? Odkud se vzal názor, že světová ekonomika je mnohem důležitější než lidská svoboda, že materiální hodnoty převažují nad lidským životem?

Lidé si nevšímají, kdo již dávno panuje v jejich hlavách. Používají slova bez chápání jejich skutečného významu.

Dokonce i osobní jména mnoha lidí nejsou původní jména národů, ke kterým patří, ale jsou to jména, která mají starořeckou nebo starohebrejskou etymologii. Otázka zní: „Proč je to právě tak a ne jinak?“

■ **John** (starohebrejské jméno)

je běžné anglické mužské jméno, odvozené z hebrejského Yohanaan (hebrejsky Iōhānān, Iēhōhānān, v doslovném překladu „bude omilostněn“. V daném kontextu – Jahve (Bůh) měl slitování, Jahve (Bůh) udělil milost). John, biblický Jan (ze středověké latiny Johannus < ze starořečtiny Iōannēs < ze starohebrejštiny Yōhānān, doslova „Bůh daroval“).

Jacob, Jakub (starohebrejské jméno)

je anglické mužské jméno, které odpovídá starohebrejskému jménu Ja'akov (jméno patriarchy Jáкова, vnuka Abraháma, se také traduje jako Jacob).

Sarah, Sára (starohebrejské jméno)

je ženské jméno starohebrejského původu (doslova „kněžna“ nebo „panovačná“). V Bibli je Sára manželkou Abraháma, praotce Židů. Jméno Sára je velmi rozšířené v židovském, křesťanském (zejména anglicky mluvícím) a v islámském světě.

Rebecca (starohebrejské jméno)

je ženské jméno židovského (biblického) původu, jedna z forem jména Revékka. S tímto jménem se můžeme setkat v mnoha literárních dílech, je považováno za jedno z nejmódnějších evropských jmen.

Benjamin (starohebrejské jméno)

(Benjamín) je jméno převzaté z Bible, pochází ze starohebrejštiny, doslova „syn pravé ruky“, to znamená milovaný syn.

Michelle (starohebrejské jméno)

je ženské jméno, považuje se za francouzské, jeho etymologie je spojována se starohebrejským jménem Micha'el. Biblický Michael – pozdně latinsky < starořecky Michaēl < starohebrejsky Mīkāl, doslova „podobný Bohu“.

Nina (starohebrejské jméno)

je ženské jméno židovského původu, znamená „omilostněna Bohem“.

Ariadna (řecké jméno)

je jméno řeckého původu. Ariadna je legendární dcera krétského krále. Význam jména je „příjemná“.

Ethan (starohebrejské jméno)

je židovského původu, pochází z hebrejského jména Eitan, což znamená „silný“, „pevný“.

Jan (starohebrejské jméno)

Je mnoho verzí původu a interpretace tohoto jména. Nejběžnější verze je, že jméno Jan je forma mužského jména Ivan, odpovídající hebrejskému jménu Ioann (Joan), což znamená „milost Boží“.

Agáta, Agatha (řecké jméno)

je jméno řeckého původu. Význam jména je „dobrá“.

Eli (starohebrejské jméno)

je jméno židovského původu. Význam jména je naplněný, nejvyšší, ctihodný. V Bibli je Élí knězem, vychovatelem proroka Samuela.

Debora, Deborah (starohebrejské jméno)

je jméno židovského původu. Význam jména je „včela“.

Joseph (starohebrejské jméno)

je mužské jméno židovského původu. Joseph je biblický Josef (latinsky Joseph, Josephus < starořecky Iôsēph < starohebrejsky Yōsēph – doslova „přidá“, „znásobí“).

V Bibli je Josef jedním z dvanácti předků Izraelitů, nejstarší syn Jákoba a Ráchel, byl prodán bratry egyptskému faraonovi do otroctví.

Aelita (řecké jméno)

je jméno řeckého původu. Význam jména je „vzdušná“.

Joachim, Jáchym (starohebrejské jméno)

je mužské jméno, v překladu z hebrejštiny znamená „určený Bohem“.

Isaac, Izák (starohebrejské jméno)

je mužské jméno starohebrejského původu. Ajzak, Ajzik, dříve Ajzek, biblicky Izák (latinsky Isaac < starořecky Isaak < starohebrejsky Yitschāq – „bude se smát“).

V Bibli je Izák hebrejský patriarcha, syn Abraháma a Sáry, manžel Rebeky, otec Ezaua a Jákoba.

Nazar (starohebrejské jméno)

je mužské jméno, v překladu z hebrejštiny znamená „zasvěcený Bohu“.

Tamara (starohebrejské jméno)

je ženské jméno hebrejského původu. TÁMAR, Tejmar (starohebrejsky Tamar – doslova „palma“).

Elizabeth (starohebrejské jméno)

je jméno starohebrejského původu. Význam jména je „přísaha Bohu mému“.

Nika, Niké (řecké jméno)

má řecký původ. Niké je jméno bohyně vítězství.

Dina (starohebrejské jméno)

je biblická Dina (starohebrejsky Dināh, doslova „ta, kterou pomstili“).

Noé, Noah (starohebrejské jméno)

je biblické mužské jméno, v překladu ze starohebrejštiny znamená „uklidňující“, „mírumilovný“.

Lea, Leah (starohebrejské jméno)

je jméno starohebrejského původu, doslova „gazela“, „antilopa“. V Bibli je Lea nejstarší dcera Lámana.

Tereza (řecké jméno)

je jméno řeckého původu. Tereza (francouzsky Thérèse < latinsky Therasia, pravděpodobně ze starořeckého therizein – „sklízet“, „žnout“)

Nathan (starohebrejské jméno)

je mužské jméno židovského původu. Význam jména je „On (Bůh) dal.“

Simona (starohebrejské jméno)

je jméno hebrejského původu. Význam jména je „slyšící Boha“.

Myslíte si, že se vás to netýká a že nejste vtaženi do této hry systému? Podívejte se pozorně, jakými informacemi jste obklopeni a jaká srovnání a obrazy vznikají ve vašich myšlenkách? Po čem vás nutí toužit současní rapsódi Elových služebníků? Co si podvědomě vybíráte každý den?

Dnes je slovo „elita“ vštěpeno do mysli spotřebitelů jako něco kvalitnějšího, o co musí člověk jakoby usilovat a čeho může dosáhnout v tomto světě svou obratností, podnikavostí, maximálním vkládáním síly své pozornosti. Elitní automobily, elitní domy, elitní zboží, podnikatelská elita, obchodní elita, sportovní elita, umělecká elita, politická elita, vojenská elita, ideologická elita.

Ale co původně slovo elita vyjadřovalo? **ELITA JSOU SLUHOVÉ... ĎÁBLOVA OTROKA – ELA.**

Ale jaká je cena takové vyvolenosti? Koho vychovává ve spotřebitelské společnosti? Je opravdu literatura, která se nyní řadí mezi mistrovská díla světové klasické literatury, neškodná?

Pozůstatky znalostí o Atlanťanech se dochovaly v ezoterických náboženských tradicích různých národů. Jejich strážci byli velekněží. Znalostí Atlanťanů se dožadovalo mnoho okultních organizací. Teosofické a antroposofické společnosti se pokoušely rekonstruovat dědictví Atlantidy. **Důraz byl kladen na vyvolenou rasu lidí nebo na nadřazenost jednoho národa**, který údajně pochází od bohů Atlantidy, nad ostatními. Tato **myšlenka rozdělení na pány a otroky** byla používána diktátory v různých dobách. V kulturologické tradici nové doby se Atlantida stala jedním ze symbolů triumfů intelektu, průvodcem idejí pro formování společenských ideálů spotřebitelské společnosti.

Alexandr Makedonský, který byl přesvědčen o správnosti myšlenky nastolení autokracie, tedy jediné nadvlády nad světem, není zdaleka ojedinělým příkladem ovlivňování volby lidí podobnou literaturou v interpretaci Elových služebníků.

Dalším názorným příkladem je říšský vůdce SS Heinrich Himmler, který byl ve své době rovněž pevně přesvědčen nejen o existenci Atlantidy a pozdějším přesídlování Atlanťanů, ale také o tom, že v nejlepší formě zůstali zachováni potomci Atlanťanů pouze v Německu. V roce 1945 našli spojenci v jeho knihovně notně opotřebované knihy o atlantské civilizaci, včetně Hörbigerovy glaciální kosmologie o nadřazené rase lidí – „rase pánů“, která se připojila k civilizaci Řeků, Egypťanů a dalších.

📖 Rosenberg a Hörbiger, obklopeni svými nejlepšími žáky, se setkávali na společných konferencích. S pomocí Hörbigerova učení nacismus oživil starodávnou magii ne jako rituál, ale jako nejcennější dynamickou sílu. Hörbigerovské dějiny lidstva s velkými potopami, následným stěhováním národů, s obry – otroky, s kulty a eposy odpovídaly požadavkům

teorie árijské rasy. Konečně byly vědeckou cestou nalezeny a přesně ukázány dosud smyšlené kořeny árijské rasy, která sestoupila z hor, kde přebývali nadlidé jiné doby, aby vládli zemi a hvězdám.

Shoda Hörbigerových myšlenek se starobylými příběhy Východu, periodičnost spásy a potrestání lidského rodu inspirovala Himmlera. Hörbigerovo učení bylo úzce spjato s magickým socialismem a mystickými skutky nacistů. Hojně živilo zvláštní náladu, kterou psycholog Jung později nazval „požitek z iracionálna“. Přinášelo „vitamíny“ pro duši, obsažené v mýtech. Ve skutečnosti v něm stále hlasitěji zaznívalo prolínání s vizemi Nietzscheho a wagnerovskou mytologií. Hörbigerovo učení vzniklo před první světovou válkou. V roce 1918 zveřejnil inženýr, konstruktér a amatérský astronom Philipp Fauth dílo působivého objemu – 800 stránek! – pod názvem „Glaciální kosmogonie“. Větší část této vědecké práce patřila samotnému tvůrci nové kosmogonie...

Hörbigerova doktrína byla mocnou živnou půdou pro národní socialismus a také pro to, čemu říkáme magie nacistů. Podněcovala svými záblesky intuici Karla Haushofera, obstarala křídla těžkopádnému Rosenbergoví, urychlovala a rozšiřovala Hitlerovy fantasmagorie...

📖 „Před dvanácti tisíci lety Země zachytila nový satelit – náš současný Měsíc. Došlo k nové katastrofě. Zeměkoule získala nový tvar, vypouklý v tropech, severní a jižní vody oceánů ustoupily k rovníku a na severu vypukla doba ledová. Druhá Atlantská civilizace zmizela pod severními vodami...

Osiřelí lidé slepě opakuji ztracený význam bývalé civilizace, staví, aniž by věděli proč, obrovské monumenty, keltské menhiry, kolosy Velikonočního ostrova...

...Na některých místech v Egyptě, Číně a mnohem později v Řecku vznikají civilizace, ale každá z nich si uchovává památku na „zmizelé Nejvyšší“. Egyptané z doby Platóna a Heroda, i po čtyřech tisících letech od počátku jejich civilizace, stále tvrdili, že své vědy a umění získali přímo z rukou bohů.“

Literatura:

Jitro kouzelníků. J. Bergier, L. Pauwels. Př. z fr. E. Patujevová Ivanová. M., 1991.

Pro koho je to výhodné a proč?

Myslíte si, že v kulturologické tradici nové doby se Atlantida stala symbolem triumfu intelektu jen náhodou? Kolik jí bylo věnováno filmů, literatury a článků, kolik pozornosti a úsilí bylo vynaloženo a zapojeno do jejího hledání? Ale k čemu to vlastně všechno je? Přemýšleli jste někdy o tom, proč ve vašem vědomí, aniž byste si to přáli, je aktivně vytvářen záměrně pozitivní obraz Atlantidy?

Dodnes se pokračuje v hledání Atlantidy. Je ale zajímavé, kam je směřována pozornost nových generací. Na hledání odpovědi na otázku, kde se nacházela a co se s ní stalo. Nic víc... Co mimochodem slyšel současný člověk o Atlantidě? Že se s Atlantidou stala tragédie, že tam žili vysoce duchovní a vysoce vzdělaní lidé – „rasa pánů“.

Jaký je očekávaný výsledek? Program, který založil El – touha po světové nadvládě. Je naprosto zřejmý globální zájem určitých osob, které plánují staletí dopředu, a sice nastolení nového světového řádu v lidské společnosti a návrat Ela na trůn.

Existuje ale starodávné pořekadlo: **„Každá moc podněcuje neřesti, absolutní moc rodí draka“.**

Informace jsou nejednotné a bez klíče člověk nemá globální pochopení, věří v to, co těší jeho pýchu, a tak se dostává do systému, který jím manipuluje zvenčí. A takových, jako je on, jsou miliony. Elovi služebníci jen objednávají určitý obraz veřejného mínění v masmédiích, ale všechna tato propaganda a realizace idejí světové nadvlády se uskutečňuje prostřednictvím nechápajících lidí, zbavených své historie. Jejich životy si elita – Elovi potomci – dláždí cestu do budoucnosti, ve kterou svatosvatě věří, a očekává obnovení své někdejší moci.

Ale co stimuluje Elové služebníky, aby dnes dělali všechny tyto věci, jestliže je to jenom historie? Odpověď je jednoduchá – slib systému „devátého dne“. Elovi služebníci věří, že v jimi vytvořené budoucnosti, kdy El znovu přijde k moci, se znovu zrodí ve hmotných tělech v Elysiu, protože v jejich tajných řádech se pod rouškou velkého tajemství, přístupného pouze zasvěceným, zachovaly legendy

o tom, že je to vše naprosto reálné, že to má vědecké opodstatnění a že podobná vzkříšení v tělech se prováděla v době Ela. Ve skutečnosti je to lež.

Protože v době Ela byly sice experimenty prováděny, ale jenom pokud jde o přenos části vědomí člověka a vytvoření těla z DNA zesnulého po 40 dnech od jeho úmrtí. Podvod spočíval v tom, že Osobnost samotného člověka, tím, kým je a kým se cítí být během života, se ve skutečnosti stala subosobností a lidem byla představena kopie – prostě klon člověka, ne samotný člověk. V systému je vše lživé.

***Kdo zná minulost, chápe současnost
a může předvídat budoucnost.***

(Sumerská klínopisná tabulka)

A jaký je výsledek?

System standardně vytváří svá ohniska a využívá lidi, kteří žijí v iluzích nutkavých myšlenek a nevědí, že jsou manipulováni systémem a jak tato hra na „materiální nesmrtnost“ skončí v první řadě pro ně.

Jejich sen o nesmrtnosti v materiálním těle, to je sen systému o „devátém dni“, který zůstane jen prázdnou iluzí, protože systém sám je konečný a smrtelný. Jeho chvilková existence po miliardy let je nic pro svět věčnosti, pro Duchovní Svět.

Jak řekl Igor Michajlovič Danilov:

„System je uspořádán tak, že všechna odhalení, která získáš, ti vědomí zastírá a všechna pochopení velmi rychle mizí, aby tě vehnalo zpět do běžného života. A z tvé svobody a pochopení zůstává jen mlha. Aby tě systém nepřipravoval o pochopení a získanou svobodu, je třeba velmi mnoho pracovat a nedávat démonům v hlavě, které vnímáš jako vlastní myšlenky a přání, moc nad tebou jako Osobností. Jenom tak je možné získat opravdový život a skutečnou svobodu!“

**TEN, KDO ZNÁ PRAVDU,
MŮŽE ZMĚNIT BUDOUCNOST**

**BUDOUCNOST CELÉHO LIDSTVA
ZÁVISÍ NA TVÉ VOLBĚ**

Současné lidstvo ještě má ŠANCI...

CO SI VYBÍRÁŠ TY?

Všechno závisí na TVÉ VOLBĚ

PODPORUJEME

**TVOŘIVÁ
SPOLEČNOST**

creativesociety.com

TVOŘIVÁ SPOLEČNOST – to je mezinárodní projekt, který na dobrovolnické bázi sjednocuje lidi z více než 180 zemí. Cílem projektu je v co nejkratší době zákonnou a mírovou cestou přejít na nový tvořivý formát společnosti na celém světě, ve které život člověka bude nejvyšší hodnotou.

The poster features a dark blue background with a starry sky. At the top left, there is a red circle with '18+' inside. The text 'MEZINÁRODNÍ ONLINE FÓRUM' is centered at the top. In the center is a large version of the Creative Society logo, which includes a globe behind the triangle and arrow. Below the logo, a red banner contains the text 'GLOBÁLNÍ KRIZE. ODPOVĚDNOST'. Underneath the banner, the date and time '2. PROSINCE 2023 | 17:00 SELČ' are displayed. At the bottom, the text 'SLEDUJTE VE SVĚM JAZYCE NA CREATIVESOCIETY.COM' is written in white.

18+

MEZINÁRODNÍ ONLINE FÓRUM

GLOBÁLNÍ KRIZE. ODPOVĚDNOST

2. PROSINCE 2023 | 17:00 SELČ

SLEDUJTE VE SVĚM JAZYCE NA CREATIVESOCIETY.COM

ALLATRA

MEZINÁRODNÍ SPOLEČENSKÉ HNUTÍ

Mezinárodní společenské hnutí ALLATRA – sjednocení iniciativních, poctivých a přátelských lidí z více než 140 zemí světa, kteří se snaží využít své nejlepší vlastnosti ve prospěch společnosti.

MSH ALLATRA – formát vzájemných vztahů mimo politiku a mimo náboženství mezi lidmi různých sociálních statusů, profesí, národností.

Díky iniciativě a nezištnému konání aktivních účastníků **Mezinárodního společenského hnutí ALLATRA** se po celém světě realizují různé tvořivé projekty a dobré skutky, zaměřené na vytváření podmínek pro otevření tvůrčího potenciálu lidí, pro zrození všelidských duchovních a morálních hodnot v celém světovém společenství.

JEDINÉ ZRNO

GLOBÁLNÍ PARTNERSKÁ
DOHODA ALLATRA

NE NÁSILÍ V RODINĚ
A SPOLECNOSTI

ALLATRA TV

Děkujeme všem dobrovolníkům Mezinárodního společenského hnutí ALLATRA, kteří se ve svém volném čase aktivně účastní projektů. Jsme rádi novému přátelství, novým nápadům a iniciativám! Připojte se!

Kontakty: • allatra.org • info@allatra.org

Kniha AllatRa

*„Věčná Moudrost umožňuje člověku proměnit duchovně sebe sama, poznat skrytou podstatu minulých a budoucích událostí.“
z knihy AllatRa*

AllatRa je živá encyklopedie prapůvodních duchovních znalostí o světě, společnosti a člověku.

Je základem prapůvodních Znalostí potřebných pro duchovní probuzení a kardinální transformaci jak člověka, tak i celého lidstva.

- ☉ Duše — to nejcennější v člověku
- ☑ Sekce věda
- ☾ Význam duchovního rozvoje člověka
- ♁ Smysl lidského života
- △ Vícerozměrná konstrukce člověka
- ◇ Starobylé duchovní praktiky a meditace
- 😊 Atypické chování dítěte
- 👍 Společnost a člověk
- ⚖ Co se děje po fyzické smrti?
- 🔍 Co spojuje všechna náboženství?
- ☆ Pracovní znaky
- ☾ Posvátné symboly ikon
- ⚙ Uspořádání vesmíru
- 👤 Co je to systém živočišného rozumu?
- 📦 Co se skrývá za super schopnostmi?
- 🗣 Dialog s Bohem
- 🏆 Posvátný Grál
- 📖 Starobylá podobenství

Kniha je bezplatně dostupná na stránkách: allatra.tv/cs

Knihy Anastasie Novych

V knihách Anastasie Novych jsou dány ty prapůvodní duchovní znalosti — Pravdy, z nichž se zrodila všechna světová náboženství, a které jsou v nich nyní z velké části ztraceny. Protože vnitřní síla, která je přenášena skrze tyto knihy, přispívá k duchovnímu probuzení člověka, naplňuje ho duchem Pravdy a inspiruje k duchovní transformaci sebe sama a okolního světa. Každý čtenář to však může pochopit sám, jestliže odhalí své duchovní hlubiny a procítí svou pravou duchovní podstatu.

Knihy Anastasie Novych odpovídají na mnoho otázek: Kdo jsem já? Jaký je smysl mého života? Jak pochopit sebe samého? Jak se zbavit trápení a naučit se ovládat své myšlenky? Jak změnit svůj život a osud? Jaká je skutečná podstata člověka? Co zamlčuje věda (o konstrukci člověka v neviditelném světě) a proč se o tom i nadále spiklenecky mlčí.

- Co je duše, osobnost, jaký je vztah mezi nimi a jaký je jejich účel?
- Co po smrti čeká duši, osobnost a tělo?
- Jaká jsou tajemství vesmíru, mikro a makro světa? Co je Živočišný rozum?
- Jak studovat systém hmotného světa a naučit se žít mimo jeho kódovaný vliv?
- Co čeká člověka a lidstvo v nadcházejících desetiletích?
- Jak můžete změnit sami sebe, svůj osud a život společnosti?

Knihy jsou bezplatně dostupné na stránkách: allatra.tv/cs

PODPORUJEME
**TVOŘIVÁ
SPOLEČNOST**
creativesociety.com

1. vydání, 2023

Sazbu zhotovilo Nakladatelství IBIS s. r. o.

Vytiskla Tiskárna Tisk SPRINT s.r.o.

Vestecká 541, 252 50 Vestec

České vydání © IBIS, 2023

Překlad a korektura © dobrovolníci MSH ALLATRA a TS

Obálka © Nakladatelství Lotos

Nakladatelství IBIS s.r.o.,

info@ibisbooks.cz

www.ibisbooks.cz